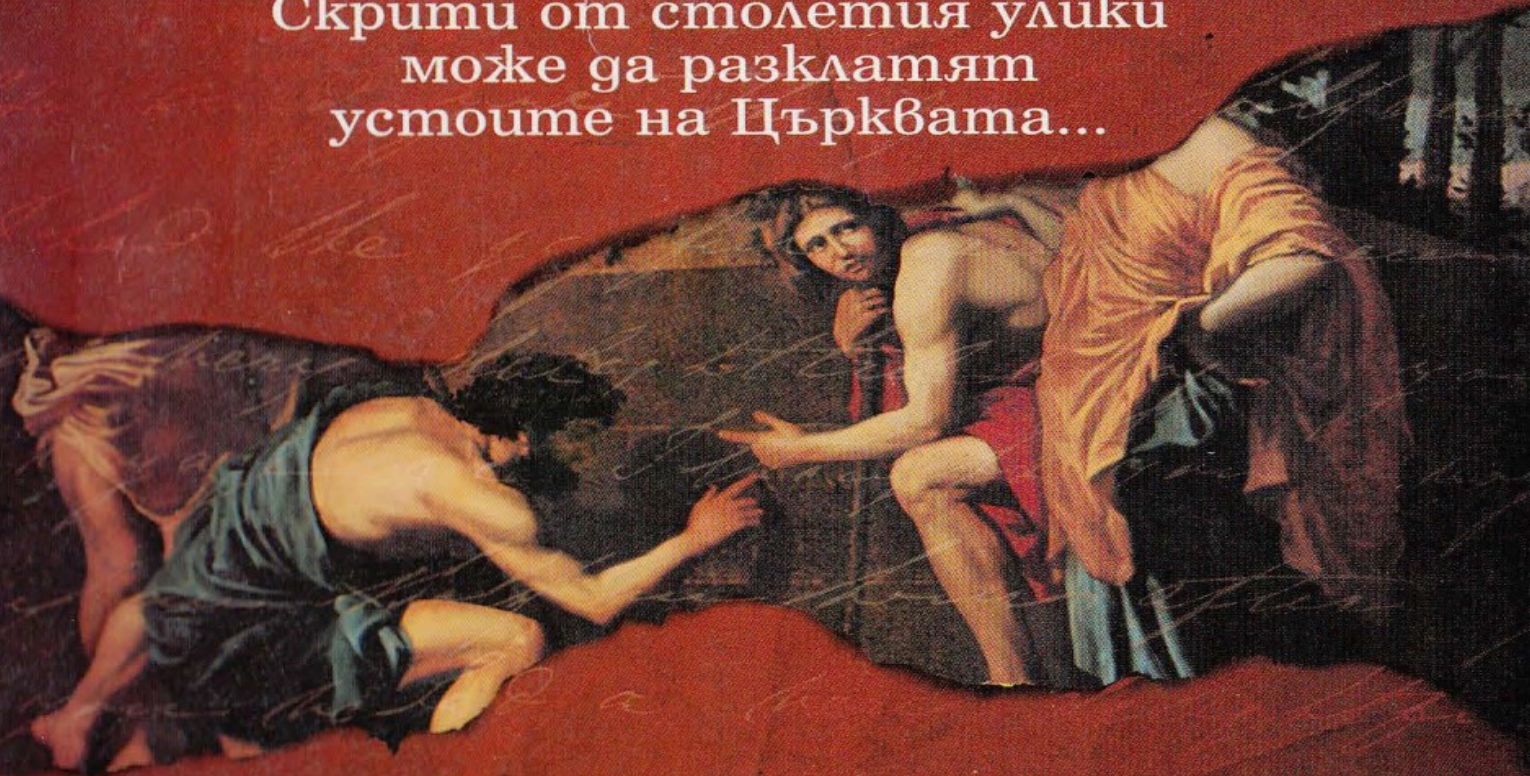

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ТАЙНАТА НА ПЕГАС

Скрити от столетия улики
може да разклатят
устоите на Църквата...

ГРЕГ ЛУМИС

ГРЕГ ЛУМИС ТАЙНАТА НА „ПЕГАС“

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Скрити от столетия улики може да разклатят устоите на Църквата...

Подозрителна експлозия в стар парижки квартал може да доведе до разкрития, които ще разклатят вярата на милиони хора. Американският адвокат Ланг Райли е твърдо решен да открие причината за взрива, убил сестра му, но разследването ще го отведе до най-тъмните кътчета на историята и религията.

И може да му струва живота. За Ланг търсенето на истината започва от картина, която сестра му купува преди смъртта си. Възможно ли е в творбата да има нещо, заради което някой я е убил? На всяка стъпка по пътя към отговора Ланг се натъква на още повече въпроси, потулени загадки и опасности, докато най-после стига до мистериите на многовековен орден, който не се спира пред нищо, за да опази тайните си.

ПРОЛОГ

Рен льо Шато
Югозападна Франция
1872 г.

Отец Сониер направи странно откритие.

Навитият на руло пергамент беше толкова стар, че завързаната около него панделка се разпадна на прах, когато извади свитъка от скривалището му в олтара. Не беше виждал подобни писания — избледнели редове, които приличаха по-скоро на следи от червей, отколкото на текст.

Той работеше в малката църква. Енорията не можеше да си позволи да наеме работници да извършат ремонта. Покривът течеше, няколко скамейки бяха почти рухнали, тъй като нямаше нови гвоздеи, а олтарът беше по-стар от самата църква.

Отец Сониер погледна олтара и се намръщи. Каменната плоча беше станала неравна през вековете на богослужения за даване на причастие. Пукнатините и грапавините заплашваха да я срутят от двата ниски плинта, на които се крепеше. Свещеникът беше висок метър и осемдесет и тежеше над сто килограма, но едва успя да повдигне плочата. И тогава установи, че едната колона е куха и вътре е скрит свитък.

Никой не знаеше откъде е пренесен олтарът. Сониер предполагаше, че е взет от руините на някой от многобройните замъци в околността. Сложната му дърворезба беше твърде пищна за църквата, която рядко успяваше да събере по няколко су на ден в кутията за подаяния за бедните.

Районът имаше многовековна история. По тези места бяха живели римляни, рицари тамплиери и вероятно маври, когато са били в границите на испанската област Каталуния. Олтарът можеше да е докаран от някой от техните параклиси.

Или пък от катари или гностиците.

От вероятността олтарът да е бил част от еретични или езически идолопоклонения Сониер изтръпна. Един господ знаеше за какви езически цели беше служила каменната плоча. Свещеникът погледна през рамо, сякаш там имаше някой, който може да го укори за еретичната мисъл.

„Предметите не могат да бъдат зли“ — помисли той, но въпреки това се чувстваше неудобно, докато държеше ръкописите. Може би беше най-добре да бъдат унищожени. Не, той нямаше право да взима подобно решение. Щеше да ги покаже на епископа при следващото му посещение. Прелатът щеше да реши какво да правят с тях.

Какво лошо биха сторили бездушни документи?

Отговорът го осени, докато отслужваше вечерната литургия. Лист хартия, закован на вратата на катедралата, разединил навеки Църквата.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

1.

Париж

02:34 ч.

Експлозията разтърси целия площад Вогези, както и голяма част от квартал Маре. Ако тридесет и шестте къщи, по девет от всяка страна на площада, бяха построени с не толкова устойчив материал, каквито бяха ръчно направените тухли отпреди четири столетия, щетите щяха да бъдат още по-големи. Бяха строшени старинните стъкла на повечето прозорци на най-внушителната сграда, където бе живял Виктор Юго.

Най-сериозно пострада дом номер 26, епицентърът на взрива.

Пожарникарите от Единадесети район пристигнаха дванадесет минути по-късно, но четирите етажа на сградата вече бяха обхванати от пламъци. Не беше възможно да спасят къщата и обитателите ѝ.

Кордонът от жандармеристи държеше зяпачите на безопасно разстояние от огъня. Полицаяте разпитваха облечените в халати местни жители. Мъж, който очевидно страдаше от безсъние, им каза, че гледал повторение на финала за световната купа, когато чул трясък на стъкла, последван от ослепително ярка светлина. Втурнал се към прозореца, но едва не изгубил зрението си от силния блясък.

Ченгето го попита дали някой не е хвърлил нещо през стъклото.

Човекът сложи ръка на устата си, за да прикрие прозявката си. Интересът му бе намалал, след като най-интригуващата част от зрелището приключи. Как би могъл да каже дали нещо е било запратено към прозореца или изхвърлено оттам? Той сви рамене така както само французите го правят, изразявайки незаинтересованост, пренебрежение и раздражение от глупавия въпрос.

— Je ne sais pas.^[1]

После се обърна, за да се прибере в дома си, и едва не се сблъска с мъж на средна възраст, издокаран в костюм. Очевидецът се зачуди

какво би могъл да прави тук в този късен час човек, облечен в делови дрехи. Нещо повече, ризата му беше съвсем чиста, а самото и панталоните — безупречно изгладени. Местният жител отново сви рамене и затътри крака към къщата си, угрижен дали пожарът не е засегнал телевизионния сигнал в квартала.

Полицаят докосна козирката на фуражката си и кимна в почти неволен израз на уважение към новодошлия. Изопването на гърба и почтителният му вид бяха очевидни. Не всеки квартален пожар привличаше вниманието на ГДСКС — Главната дирекция за сигурност и кризисни ситуации.

Мъжът с костюма кимна едва забележимо и се вторачи в пламъците. Изкривените от високата температура водопроводни тръби стърчаха в празното пространство като умоляващи ръце. Съседните къщи бяха покрити със сажди, а останалите без стъкла прозорци зееха към площада. Горещите въглени съскаха и изпускаха пара, докато пожарникарите ги гасяха с маркучи. На мястото на грандиозната къща сякаш беше изригнала мълния от недрата на самия ад.

— Имате ли представа каква е причината? — попита мъжът.

Пожарникарят беше сигурен, че националната служба за сигурност не би проявила интерес към изтичане на газ или небрежно изпусната клечка кибрит върху домашни запаси от газ.

— Не, мосю, никаква. Главният инспектор е ей там.

Мъжът от ГДСКС остана още миг, сякаш осмисляше информацията, и после се приближи до нисък човек в униформа от огнеупорен материал с ботуши до коленете. Приличаше на дете, нахлузило дрехите на родителите си.

Мъжът показва значката си.

— Лувиер от Главна дирекция за сигурност и кризисни ситуации. Имате ли представа каква е причината?

Инспекторът беше твърде уморен, за да се смае от появата на поредния бюрократ, и поклати глава.

— Каквото и да е запалило пожара, бил е използван някакъв катализатор. Бих се изненадал, ако е избухнал случайно.

Лувиер кимна в знак на съгласие.

— Може би етер в съседство с нагревателен уред?

Пожарникарят изсумтя презрително. Етерът се използваше в процеса за превръщане на прахообразния кокаин в по-силния опиат

„крек“. Малцина наркочидлъри знаеха или се интересуваха какви предпазни мерки да вземат срещу силно възпламенителния наркотик. Злоупотребата с необходимата за процеса топлина можеше и често ставаше причина за зрелищни резултати.

— В този квартал? — Той махна с ръка, посочвайки скъпите жилища.

През 1615 година на това място бил проведен тридневен турнир, за да се отпразнува сватбата на Луи XII. На площада живеели кардинал Ришельо и други видни личности. В центъра се състояли дуели, а зрителите наблюдавали от заслона на сводовете във фасадите на сградите. През 1962 година президентът Де Гол бе обявил Вогези за национален исторически паметник. Цените на къщите там в редките случаи, когато някоя от тях се освободеше, не бяха привлекателни за лаборатории за крек.

Очите на Лувиер проследиха жеста на инспектора и обходиха съвършената симетрия на сградите от розови тухли.

— Едва ли... Освен това — продължи пожарникарят, — ГДСКС рядко си прави труда да разследва търговия с наркотици. Защо се интересувате?

— Да речем, че е лично. Имам приятел в Щатите, който ме помоли да се срещна със сестра му и да й покажа Париж. Била отседнала при съученичка на номер 26. Обади се един човек, с когото я бях запознал, и каза, че чул за неприятности тук. Затова дойдох.

Инспекторът прокара по челото си задебялата си ръка.

— Ако е била вътре... На нашите криминалисти ще им бъдат необходими няколко дни, за да идентифицират каквото е останало. Вероятно ще трябва да го направят по ДНК.

Лувиер въздъхна и прегърби рамене.

— Не изгарям от желание да се обадя на моя приятел.

Пожарникарят кимна съчувствено.

— Дайте ми визитката си. Лично ще се погрижа да получите копие от доклада.

— Благодаря.

Лувиер погледна за последен път зеещата яма, останала от част от най-желаните жилища в Париж. Прегърбил рамене, сякаш носеше бремето на целия свят, той мина покрай жълтите пожарни коли, които

приличаха на живи същества, докато помпите ритмично изхвърляха водата. Пежото го чакаше наблизо на тясната улица.

[1] Не знам (фр.) — Б.пр. ↑

2.

Париж

Три дни по-късно

Шофьорът протегна ръка, за да събуди пътника. Мъжът на задната седалка на таксито изглеждаше по-изтощен след презокеанския полет от повечето американци, които пристигаха на летище „Шарл де Гол“. Дрехите му бяха измачкани, лицето — небръснато. Той се събуди. Очите му показваха колко е уморен. Бяха зачервени от тъга и безсъние и сякаш се взираха в нещо, което се намираще на хиляди километри. Пътникът започна да брои банкнотите.

Шофьорът прибра парите в джоба си и видя, че мъжът влезе в невзрачна сграда на отсрещната страна на Площада на Операта.

Американецът мина покрай старите асансьори, качи се на втория етаж по изтърканите стъпала, зави надясно и спря пред старомодна остъклена врата без надпис. Знаеше, че прозрачното стъкло е бронирано. Той бавно вдигна глава и се вторачи в тавана. Беше сигурен, че в сенките там е скрита камера. Вратата се отвори безшумно. Мъжът влезе в малка стая и застана пред друга врата, този път стоманена.

— Oui?^[1] — попита по високоговорителя женски глас.

— Лангфорд Райли. Дошъл съм да се срещна с Патрик Лувиер — отвърна на английски посетителят. — Той ме очаква.

Втората врата се отвори безшумно като първата и Ланг Райли влезе в един от многобройните офиси на френските сили за сигурност. Пред него стоеше мъж, облечен в черен италиански костюм. Ризата му беше ослепително чиста и безупречно изгладена. Лампите на тавана се отразяваха в обувките му. През годините Ланг и Доун се бяха шегували, че Патрик Лувиер сигурно сменя дрехите си няколко пъти на ден, за да изглежда толкова изряден.

Лувиер го погледна с прихлупените си очи, които напомниха на Ланг за куче басет.

— Лангфорд! — възкликна той, прегърна госта и продължи на английски почти без акцент. — Колко години минаха? Десет?

Петнадесет? Твърде дълго за раздяла между приятели. — Той отстъпи назад, без да сваля ръце от раменете му. — Трябваше да ми се обадиш. Щяхме да изпратим кола.

— Благодаря, но с такси изглежда е най-бързо.

Французинът пусна ръцете си.

— Не мога да ти кажа колко съжалявам...

— Оценявам това, Патрик, но може ли да започнем?

Лувиер не се обиди от онова, което повечето му сънародници биха нарекли безцеремонно отношение. Беше му известно, че американците подхождат направо към въпроса.

— Разбира се! — Той се обърна и заговори на някого, когото Ланг не виждаше. — Моля те, направи кафе, Полет. Ела, Ланг.

Ланг тръгна след него по коридора. Не беше идвал от двадесет години, но освен новият килим, евтин и еднообразен като предишния, малко неща се бяха променили.

За щастие и взаимоотношенията му с Патрик Лувиер се бяха запазили същите. Макар че правителствата им често имаха разногласия, най-шумно изразеното от които беше войната в Ирак, американецът и французинът бяха останали добри приятели. Патрик с радост беше предложил да направи каквото може за сестрата на Ланг по време на посещенията ѝ в Париж при приятелка от училище. Джанет водеше осиновения си син Джеф и Лувиер настоя да взема момчето в дома си всеки ден, за да играе с неговите деца, докато Джанет и бившата ѝ съученичка обикалят магазините на улица Фабурж Сен Оноре. Телефонното му обаждане разтърси живота на Ланг за втори път.

Патрик го покани в същия кабинет, който американецът си спомняше, и се настани зад бюро, където нямаше нищо друго, освен тънка папка. Почти мигновено се появи жена на средна възраст и сложи чаши за кафе на бюрото. Ланг имаше чувството, че напоследък е изпил тонове кафе, но беше твърде уморен, за да възрази.

— Е, сега си адвокат, така ли? — попита Лувиер, очевидно поддържайки разговор за незначителни неща, докато останат сами. — Съдиш големите американски компании за милиони долари, а?

Ланг поклати глава.

— Занимавам се със защита на престъпници с бели якички.

Французинът сви устни.

— Чиновници? Престъпници? — Изглеждаше толкова озадачен, сякаш го бяха принудили да употреби думите „австралийско“ и „вино“ в едно изречение. — Защищаваш престъпници с бели якички?

— Да, високопоставени служители, замесени в престъпления. Няма насилие. Незаконно присвояване на парични средства, измами, такива неща.

— И престъпникът ти плаща хонорара?

— Точно така.

Жената излезе от стаята и затвори вратата. Патрик плъзна папката по лакираната повърхност на бюрото.

Ланг я погледна, но не я докосна.

— Все още ли нямаш представа кой или защо го е извършил?

Лувиер тъжно поклати глава.

— Не, ни най-малка. Открихме ясни следи от алуминий, железен окис и азотен катализатор.

— Термит? Господи, това не е някакъв откачен, който прави в мазето си бомба от изкуствени торове. Военните го използват, за да взривяват танкове и брони, неща, които изискват високотемпературен удар.

— Това обяснява защо сградата е изгоряла толкова бързо.

Патрик отбягваше въпроса, който най-много интересуваше Ланг, следователно новината щеше да е лоша. Американецът преглътна с усилие.

— Обитателите... Намерихте ли...

— Трима. Сестра ти, осиновеният ѝ син и съученичката ѝ Лети Баркман.

Ланг предполагаше каква ще бъде истината, но дълбоко в душата си таеше искра на надежда, че Джанет и Джеф няма да са били там. Все едно слушаше смъртна присъда в края на съдебен процес с предварително известно решение. Не можеше да повярва, че подобно нещо е възможно в един разумен свят. Той си представи сестра си. Очите ѝ блестяха от радост към света, който отказваше да приеме сериозно. И Джеф, детето, което разведената Джанет беше намерила в една от онези измъчвани от болести и мизерия страни на юг от Мексико. Джеф със смуглата кожа, черни очи и профил, сякаш взет от скулптура на маите. Джеф с обърнатата наопаки бейзболна шапка,

широки къси панталони и високи до глезените маратонки. Джеф, десетгодишният му приятел, който му беше почти като роден син.

Ланг не посегна да избърше сълзите, стичащи се по лицето му.

— Кой би искал да...

Лувиер извади носна кърпа.

— Не знаем. Баркман е била богатата разведена американка, живееща в Париж, но доколкото ни е известно, не е имала връзки с политически екстремисти. Всъщност не можем да открием никого от приятелите ѝ, който да ни каже каква е била политическата ѝ ориентация. Сестра ти е била лекар...

— Детски ортопед. Всяка година работеше по един месец в страни от Третия свят, където пациентите ѝ не могат да си позволят лечение. Джеф беше останал сирак след земетресение. Тя го доведе у дома.

— И Джанет е била разведена, нали?

Ланг се наведе напред, за да разбърка кафето си. Така имаше възможност да направи нещо с ръцете си, които бяха отпуснати безполезно на коленете му.

— Да. Беше омъжена за човек на име Холт. Не сме чували нищо за него, откакто се разведоха преди осем години. Тя запази фамилията му, защото на това име е издадена дипломата ѝ.

— Мотивът очевидно не е обир, макар че къщата е напълно унищожена.

— Освен ако крадците не са искали някой да разбере какво са откраднали.

— Възможно е — съгласи се Патрик, — но мадам Баркман е имала изключително надеждна алармена система и външни решетки. Вероятно защото е живяла в Ню Йорк. Къщата приличаше на мястото, където американците държат златото си.

— Форт Нокс.

— Да, Форт Нокс. Според мен извършителите са възнамерявали да унищожат, а не да крадат.

— Какво да унищожат?

— Когато разберем какво, ще сме близо и до разкриването на престъпниците.

Двамата се вторачиха един в друг, без да са в състояние да измислят какво да кажат, а после Лувиер се наведе към Ланг.

— Знам, че това няма да те утеши, но пожарът беше силен. Починали са мигновено, когато кислородът е бил изсмукан от телата им, ако преди това не ги е убила експлозията.

Ланг разбра загатнатата му мисъл и я оцени като добронамерена лъжа.

— Случаят е в правомощията на полицията — добави Патрик. — Не знам още колко време трябва да продължа да ги убеждавам, че имаме основания да смятаме произшествието за терористичен акт.

Ланг искаше ГДСКС да разследва случая поради две причини. Първо, приятелството му с Лувиер по всяка вероятност щеше да гарантира повече от рутинните действия по разкриването на престъплението. Освен това френските сили за сигурност бяха едни от най-добрите в света. Второ, парижката полиция представляваше тресавище от вътрешни политически борби. Изпълненията на неспособния инспектор Клузо в „Розовата пантера“ на Питър Селър се основаваха на факти.

Французинът погрешно изтълкува замислянето на Ланг като колебание и продължи.

— Разбира се, всеки източник...

— Искам да отида на мястото — прекъсна го Ланг.

Лувиер вдигна ръце с дланите напред.

— Разбира се. Колата и шофьорът ми са на твое разположение колкото дълго искаш.

— Имаш ли представа какво са правили през деня преди...

Патрик докосна папката.

— Обичайна практика е да се проверяват такива неща.

Американецът взе папката, отвори я и с парещи от сълзи очи започна да чете.

[1] Да? (фр.). — Б.пр. ↑

3.

Париж

Същият ден

Ланг излезе от кабинета на приятеля си и отиде на площад Вогези. Присъствието му на последното място, където Джанет и Джеф са били живи, някак го приближи до тях. Той не чуваше скърцането на зъбите си и не съзнаваше, че се е намръщил. Местните жители, куриерите и любопитните пешеходци ускоряваха крачка, докато минаваха покрай него, сякаш беше потенциално опасен.

— Ще ги намеря, каквото и да ми струва това — промълви Ланг.
— Проклети копелета!

Детегледачката в униформа зад него побягна, за да закара количката с бебето колкото е възможно по-далеч.

След това Ланг отиде в погребалната агенция, препоръчана от Патрик. Собственикът се държа професионално и сдържано, без да проявява раболепното сантиментално съчувствие, изразявано от шефовете на американските погребални агенции. Ланг плати за два семпли метални ковчега и уреди транспортирането на труповете до Щатите.

Той безуспешно се опита да не мисли колко малко от Джанет и Джеф ще съдържат направените по европейската мода ковчези.

Нямаше смислена причина да проследява последните часове на сестра си, освен от любопитство. Пък и полетът му беше чак вечерта и не искаше да злоупотребява с гостоприемството на приятеля си. Бележките от кредитните карти, които Патрик беше изискал по електронната поща, описваха маршрута на Джанет в последния ден от живота ѝ. Беше ходила в „Хермес“ и „Шанел“ и бе направила сравнително дребни покупки — шал и блуза. Ланг реши, че вероятно се е интересувала повече от сувенири, отколкото от модните тенденции. Той надникна във витрините и видя манекени, твърде кльошави, за да бъдат реални, и облечени в дрехи, чиято цена надвишаваше убеждението му за екстравагантността на стоките в магазините.

Последната бележка от кредитна карта го заведе на остров Сен Луи. Засенчен буквално и икономически от съседния Ил де ла Сите и извисяващата се катедрала Нотр Дам, Сен Луи представляваше странен квартал в средата на Сена. Ланг запомни осем преки с малки хотели и двадесет и седем бистра и магазинчета, пълни с чудновати неща.

Той остави пежото и шофьора на Патрик на едно от малобройните места за паркиране на тесните улици, слезе пред една сладкарница и вдъхна аромата на наскоро изпечените фразели и сладкиши. Ланг тръгна по улица Сен Луи ен Ил и стигна до кръстовище, където тротоарите бяха още по-наблизо един до друг. Той се опита да свери адреса на бележката, но номерата на сградите бяха или трудно забележими, или не съществуваха. За щастие имаше само един магазин. Антикварен.

Звънчето на вратата извести влизането му в пространство, препълнено с постижения на цивилизацията, събирани най-малко от стотина години. На шивашки маси бяха наредени газени и електрически лампи, купища прашни списания и прибори. По застланите с мъхнати черги и ориенталски килими пътеки стояха бронзови и мраморни статуи и бюстове на богини и императори. Ланг прогони образа на паяжините, които въображението му предизвика.

В помещението миришеше на прах, занемареност и мухъл. Внимавайки да не бутне грамофонните плочи от петдесетте години на двадесетия век, Ланг се огледа и потърси собственика.

— Salut!^[1] — Пред скрина се показва глава. — Какво мога да направя за вас?

Като повечето парижани продавачът притежаваше способността непогрешимо да разпознава американците.

Ланг му даде копието на бележката.

— Търся информация.

До предната част на магазина долу съществува, чиято половина принадлежност трудно можеше да се определи. Сбръчкана ръка взе бележката и я вдигна към прашна лампа. От някакъв джоб се появила очила.

— Какво желаете да знаете?

Ланг се опита да съчини правдоподобна история и реши да каже поне половината истина.

— Джанет Холт ми беше сестра. Преди няколко дни загина в пожара в Маре, докато беше на гости тук. Опитвам се да разбера какво е купувала по време на престоя си в града.

— Много съжалявам. — Търговецът посочи към стената или по-скоро към празното пространство между два тъмни портрета на хора в облекла от деветнадесети век. — Купи картина.

— Портрет? На кого?

Това беше много странно.

Продавачът поклати белокосата си глава.

— Не, картина на пастири и поляна, вероятно религиозна сцена.

Това беше повече по вкуса на Джанет.

Ланг отвори уста да зададе следващия си въпрос, но размисли. Имаше ли значение какво се е случило с картината? Съдейки по източника ѝ, беше съмнително дали е имала някаква художествена или парична стойност.

— Картината беше тук отскоро — продължи човекът в черно. — Всъщност веднага след сестра ви дойде мъж, който много се ядоса, че е продадена.

Годините на търсене на необикновеното и на разпознаване на аномалии алармираха интереса на Ланг.

— Спомняте ли си нещо за мъжа?

— От Близкия изток, вероятно арабин, облечен в хубави, но евтини дрехи. Говореше добър френски.

Ланг не обърна внимание на загатнатото обвинение.

— Каза ли защо иска картината?

— Не, но както виждате, продавам много красиви неща.

Ланг се замисли.

— Казахте, че картината е била тук отскоро. Помните ли откъде я взехте?

Продавачът прелисти някакви книжа.

— От Лондон, Майк Дженсън, търговец на антики. Олд Бонд стрийт, номер 12, Лондон W1Y9AF. Купуваме стока един от друг.

„Ако не се продаде на едно място, опитай на друго“ — помисли Ланг.

— Бихте ли ми дал лист и писалка?

Той записа името и адреса, макар че не можеше да обясни защо смята това за важно. Вероятно защото беше първата малко необичайна

подробност за последния ден на Джанет.

— Благодаря. Много ми помогнахте.

Ланг излезе и тръгна по обратния път. Някой беше искал картината, която бе купила Джанет. Възможно ли беше това да е станало причината за смъртта ѝ? Нямаше логика. Както Патрик беше казал, къщата на площад Вогези беше като Форт Нокс. Трудно му беше да си представи, че някой е бил толкова ядосан, защото Джанет го е изпреварила и е купила желаната от него картина, та да я убие за отмъщение.

И все пак...

Бръмченето в главата му се засилваше и той се изненада, когато изведнъж осъзна, че чува звука. Ланг се обърна и видя, че един от вездесъщите в Париж мотористи увеличава скоростта и прескача бордюра на тротоара. Лицето му беше скрито под каска. Ланг предположи, че човекът е пиян или сериозно болен. С нарастващо ускорение мотоциклетът се насочи към него. Ланг отскочи в някакъв вход. Мотористът се наведе и слънчевата светлина се отрази в ръкавицата му. Ланг се хвърли встрани и усети, че нещо одраска рамото му.

Ядосан на онова, което прие като престъпно нехайство, той се изправи, готов да преследва моториста и да го събори от седалката. Задачата обаче беше безнадеждна. Мотористът зави зад ъгъла и се скри от погледа му.

— Мосю! — Продавачът изтърча от магазина. — Ранен сте!

— Не, нищо ми няма — отвърна Ланг, но сетне проследи погледа му и видя, че през разреза в ризата му се процежда кръв. Блясъкът на острие, умишленото отклоняване от улицата... Някой едва не бе прерязал гърлото му.

— И тук има престъпници като във всеки голям град — по-късно през деня отбеляза Патрик.

— Да, но той не посегна да грабне портфейла ми и да избяга — изръмжа Ланг. Рамото му се беше схванало от дебелия превръзка. — Копелето искаше да ме убие.

Лувиер бавно поклати глава.

— Защо би искал да го направи?

„Тъкмо това е въпросът“ — помисли Ланг.

[1] Привет! (фр.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

1.

Полет 1074 на „Делта“: Париж — Атланта
22:35

Ланг беше изтощен, но въпреки това не можеше да заспи. Гледаше, без да следи, комедията на видеоекрана в боинга. Съчетанието от тъга, любопитство и страх от летене не му даваше покой, макар че седалката в първа класа беше широка и имаше достатъчно място да се изтегне.

Независимо дали отваряше или затваряше очи, той непрекъснато си представяше Джеф и Джанет, а после мъжа на мотопеда с нож в ръката.

Случайност? Подготовката му го беше научила да не вярва в привидно несвързани събития. Но кой би искал да убие жена, посветила живота си на осиновения си син и други малки деца по света? Нещо повече, защо би искал и неговата смърт?

Стара омраза? Не можеше да се сети кой му има зъб от петнадесет години.

— Да ви донеса ли нещо? — усмихна се стюардесата с току-що начервените си устни.

Ланг поклати глава.

— Не, благодаря. Добре съм.

Но, разбира се, не беше добре.

Той прогони от съзнанието си мислите за Джанет като родител, който изпраща непослушни деца да играят навън. Образът на двата метални контейнера в товарното отделение нямаше да му помогне да заспи. Трябваше да разсъждава за нещо приятно и успокояващо...

Не бяха ли изминали само две нощи, откакто Патрик му се обади?

Беше прекарал вечерта с отец Франсис Нарумба. Вечеряха в „Мануел“, задимен бар, любимо свърталище на студенти, политици и

самопровъзгласили се местни интелектуалци. Заведението можеше да се похвали с топли, макар и занемарени сепарета и окъсани високи столчета. Храната не беше много хубава, а атмосферата още по-малко, но на такова място чернокож свещеник и бял адвокат можеха да спорят на латински, без никой да забележи.

Ланг и Франсис водеха собствена кампания, за да поддържат жив езика на Вергилий и Ливий. И двамата бяха жертва на изучаването на класически езици — Ланг заради упорството си да не отива в търговски колеж, а Нарумба, защото латинският се изискваше в семинарията.

Приятелството им се основаваше на споделена потребност. Малцина гледаха на историята като на нещо по-старо от броя на списание „Пийпъл“ от миналата седмица. Ланг смяташе за текущи събития всичко, случило се след първото разграбване на Рим, а Франсис имаше изумителни познания за средновековния свят. Ролята на католическата църква в онези времена осигуряваше благодатна почва за приятелски спорове.

Нарумба слушаше мълчаливо, докато Ланг се оплакваше от некадърността на прокуратурата в окръг Фултън. Критиките му бяха мотивирани не само от чисто алтруистичната загриженост на добросъвестен гражданин.

Да има клиент, чието дело се протака повече от година, не беше хубаво за бизнеса, особено за този на клиента. Съдебното преследване имаше ефекта на изпитание, тъй като в очите на обществеността подсъдимият се смяташе за виновен до доказване на противното.

— Ако са толкова некомпетентни, колкото твърдиш, тогава как прокурорът е бил назначен на този пост? — попита Франсис, погледна лошо приготвеното филе от съомга и сви рамене от безнадеждността на кухнята на Мануел. — *Fabas indulcet fames.*

Латинските афоризми бяха разгорещена, оспорвана игра на перчене и самоизтъкване.

Ланг си беше поръчал хамбургер — нещо, което изискваше усилия, за да бъде лошо приготвено.

— На гладния наистина всичко му се услажда, но трябва да умираш от глад, за да харесаш това. А в отговор на твоя въпрос окръжният прокурор дължи назначението си на познатите си, а не на способностите си. *Ne Aesopum quidem trivit.*^[1]

— Убеден ли си?

Ланг наля бира със стайна температура от каната.

— Вярата във всички онези светци те прави педантичен. Ако се изразим по-свободно, той е гола вода.

Свещеникът отпи от топлата бира.

— *Damnant quod non intelligunt.*

„Осъждат онова, което не разбират.“

След вечерята хвърлиха ези-тура кой да плати и Ланг загуби за трети пореден път. Понякога му се струваше, че Франсис получава помощ свише в това отношение.

— Как са Джанет и Джеф? — попита отецът, докато вървяха към колата.

Интересът му не беше само проява на учтивост. Откакто се разведе, Джанет беше станала предана католичка и работеше много активно в енорията на Нарумба. Ланг подозираше, че според нея мнението на Църквата за повторните бракове може да ѝ попречи да направи друг погрешен избор. А Джеф беше много важен за Франсис, който беше роден в една от най-непривлекателните страни в Африка.

Ланг бръкна в джоба си и извади ключа на поршето.

— И двамата са добре. Миналата седмица водих Джеф на първия мач за сезона на „Брейвс“.

— Струва ми се, че можеш да си позволиш истинска кола, а не тази играчка — измърмори Франсис, намествайки се на предната седалка.

— Наслаждавай се на пътуването или вземи метрото — шеговито отвърна Ланг. — Между другото, Джанет подари на Джеф куче, най-грозното псе, което ще видиш на годишното благословяване на животните.

— Както гласи поговорката, не трябва да се съди само по външността.

Ланг превъртя ключа на стартера.

— Да, но и по характер е опърничав. Мисля, че Джанет е избрала кучето, защото е имало най-малък шанс някой да го вземе от приюта.

Преди да стигне до прибирането си у дома, Ланг заспа непробудно, без да сънува. Събуди се едва когато същата стюардеса със същата усмивка го разтърси за рамото и му напомни да затегне колана си и да се приготви за приземяване.

[1] Дори не е прелиствал Езоп (букв.); ограничен човек. — Б.пр.

↑

2.

Атланта

Два дни по-късно

Ланг мислеше, че е изплакал сълзите си, когато Доун почина. Смяташе, че продължителното заболяване и агонията да гледа как жената, която обича, умира, са направили безчувствена душата му за други загуби.

Но грешеше.

Докато наблюдаваше как спускат двата ковчега в червеникавата глинеста почва на Джорджия, той изостави стоическата фасада, която южняшката традиция изискваше от мъжете, и се разрида. Първо очите му се навлажниха, а сетне по лицето му потекоха сълзи. Не си направи труда да ги избърше. По дяволите всеки, който си развали мнението за него, защото показва чувствата си. Разбира се, Ланг плачеше не само заради Джеф и Джанет, а и за себе си. Бяха си отишли и последните членове на семейството му. Мисълта го изпълни с чувство на самота, каквато не знаеше, че съществува.

И преди беше губил приятели и познати. Неколцина колеги загинаха заради рисковете на професията в предишната му работа. Беше се простил и с Доун, но с месеци бе очаквал неизбежното. Малката му сестра и племенникът обаче, му бяха отнети внезапно и по необясним начин.

Погребението имаше нереален вид и такава атмосфера, сякаш се състоеше единствено за него. Ланг имаше чувството, че е свидетел на тежката загуба на някой друг, вероятно във филм. Но в същото време не беше само зрител на мъката — тя го разкъсваше като звяр, който се опитва да прегризе решетката на клетката и да избяга на свобода.

Дупките в земята, където щяха да бъдат положени Джеф и Джанет, се намираха до мраморната плоча с името на Доун. Надписът все още не беше избледнял и беше ясен като усещането за необратима загуба, каквото изпитваше всяка неделя, когато слагаше цветя върху безучастната могила пръст. Щеше да идва на още два гроба, докато Джеф и Джанет споделяха с Доун вечността на същия хълм.

Вместо да слуша думите на Франсис, Ланг си припомняше видеоигрите, които беше играл с Джеф, и си представяше домашните му с оценка отличен. Липсваха му и двамата, но смъртта на дете винаги е заклеймяващо вселената доказателство, отричащо съществуването на милостив Бог.

Докато опечалените, предимно съседи и лекари, колеги на Джанет, и родителите на приятелите на Джеф поднасяха искрените си, макар и безполезни съболезнования, скръбта му се видоизмени в гняв. Извършителите щяха да си платят, при това с лихвата. Колкото и време да му отнеме и колкото и далеч да се наложи да пътува, Ланг щеше да ги открие.

Бяха се изгаврили с неподходящото семейство. Нямахше опит в издирването и залавянето на престъпници, но познаваше необикновени хора, които имаха достъп до информация, с каквато полицията не разполагаше. Ако се наложеше, щеше да се обади на всеки един от тях, за да намери негодниците.

Странно, но гневът го успокои, защото някак внесе ред в иначе объркания свят. Ланг си представи вкуса на отмъщението, без да обръща внимание на нарастващото нетърпение на гробарите. Забавянето му край гробовете беше отлагане на затрупването с пръст на ковчезите, останали затворени по време на опелото.

Нечия ръка докосна рамото му. Мислите му се разпръснаха, когато Франсис го потупа по гърба. Ланг го беше помолил да извърши богослужението не само като свещеник, но и като негов приятел.

— Трябва да мислиш за Джанет и Джеф, а не за отмъщение.

Ланг въздъхна.

— Толкова ли е очевидно?

— За всеки, който погледне лицето ти.

— Не мога да го отмина току-така, Франсис. Как бих могъл да забравя какво се случи? Някой уби двама невинни. И не ми казвай, че такава е била Божията воля.

Свещеникът поклати глава, гледайки двата гроба.

— Предполагам, че ме помоли да отслужи опелото, защото искаш да включиш по-висша сила от себе си и...

— Глупости! — изръмжа Ланг. — Къде беше твоята висша сила, когато се нуждаехме от нея?

Той мигновено съжали за избухването си — резултат от мъката, гнева и двете безсънни нощи. Макар че не изповядваше определена религия, не беше необходимо да подценява и омаловажава вярата на другите.

— Прости ми, Франсис. В момента не съм на себе си и не знам какво говоря.

Дори да беше обиден, свещеникът не го показа с нищо.

— Разбираемо е, Ланг. Мисля, че се досещам и какво мислиш. Няма ли да е по-разумно да оставиш на френската полиция да разследва случая?

Ланг изсумтя презрително.

— Лесно ти е да го кажеш. За тях това са поредните две убийства. Искам справедливост. Незабавно.

Нарумба се вторачи в него. Големите му кафяви очи сякаш четяха мислите на приятеля му.

— Оцеляването ти в рискована професия не означава, че си подготвен да намериш извършителите.

Ланг не беше казвал на Франсис за предишната си работа. Свещеникът обаче беше умен и се досети, че адвокат, учил право на тридесет и няколко години и с празнота в биографията от почти десетилетие, вероятно има минало, което не желае да обсъжда. Франсис беше предположил каква е истината или нещо близо до нея.

— Подготвен или не, трябва да опитам — отвърна Ланг.

Нарумба кимна мълчаливо, отмести поглед и се втренчи в склона, а после изрече обичайните си думи на раздяла:

— Ще се моля за теб.

Ланг изкриви устни в гримаса, която не приличаше много на усмивка, и произнесе обичайния си отговор:

— Предполагам, че няма да навреди.

Докато наблюдаваше как Франсис слиза надолу по хълма, той осъзна, че се е зарекъл пред себе си. Това не беше обещание, родено от гнева, или решение, за да се почувства по-добре, което скоро щеше да бъде забравено, а обвързване.

Обаче нямаше представа как да го изпълни.

3.

Атланта

Час по-късно

След погребението Ланг отиде в жилището на Джанет.

Би го обявил за продан, макар че не му се искаше да го прави. Джанет беше работила усилено сама, за да може да даде дом на сина си. Къщата беше част от двамата и Ланг не желаше да се разделя с нея.

Той тъжно забеляза, че тревата трябва да се окоси. Сестра му не би я оставила в това състояние. Ланг едва не се разрида, когато в задния двор видя люлката, която преди две години бяха сложили заедно с Джанет. Усилието им бе струвало почти един цял горещ летен следобед и хладилна чанта с леденостудена бира. Предишния месец Джеф беше признал на чичо си, че вече е голям за люлка за малки деца.

Ланг отключи вратата и усети, че въздухът в жилището е застоял, както става в необитаемите домове. Напомни си, че трябва да направи задълбочен оглед, разходи се на горния етаж и долу, а накрая влезе във всекидневната и се усмихна тъжно. Стаята беше много по-подредена, отколкото някога я бе виждал. На стените бяха окачени картини на Джанет — печални светци, мъченици с непреклонни мрачни лица и окървавени разпятия. Джанет колекционираше творби с религиозни сюжети. Ланг я беше запалил на тази тема.

Преди години политически емигрант от балканска страна бе донесъл част от колекцията си от произведения на изкуството с изображения, които несъмнено беше откраднал от някоя забранена от комунистите черква, и ги продаваше с въодушевление, каквото може да изпитва само новоизпечен капиталист. Ланг си спомняше, че платната изобразяваха окървавената току-що отсечена глава на Йоан Кръстител и друго окървавено тяло, пронизано със стрели. Предполагаше, че е на свети Себастиан. Цветовете бяха забележителни, стилът — ранновизантийски, а цената на търга в Лондон — съвсем приемлива. В светлината на неотдавнашното покръстване на Джанет в католицизма подаръците изглеждаха подходящи. Или поне повод за смях.

Картините оказаха по-голямо въздействие, отколкото Ланг очакваше, и разпалиха интерес, който щеше да продължи до края на живота ѝ. Тя не беше особено набожна въпреки приемането на католицизма, но харесваше изображенията на светци в нещастieto на мъченичеството им. Обясняваше, че това е единственият вид изкуство, който може да си позволи да купи. Импресионистите и съвременните им приемници далеч надвишаваха финансите ѝ. На пазара се продаваха много религиозни картини и цените дори на някои по-стари бяха по джоба ѝ.

Джанет изпитваше удоволствие и от невинаги успешните опити на Ланг да преведе латинските текстове по изображенията.

Той разбираше страстта към колекционирането. По време на пътуванията си дори беше успял да събере малка сбирка от предмети, свързани с класическия свят, на който се възхищаваше — римска монета с лика на Август Цезар, етруска обредна чаша, дръжка на македонска кама, може би принадлежала на някой от воините на Александър Велики.

Ланг вече заключваше външната врата, когато до тротоара спря пощенски камион. Пощалъонът пусна нещо в кутията и замина.

Сара, секретарката на Ланг, беше идвала през последните няколко дни да събира пощата — предимно рекламни листовки, тръбящи, че за купувачите животът продължава, сякаш не се е случило нищо. Иронията, че съществуването на Джанет се свеждаше до включването ѝ в списък от каталози за поръчки по пощата, беше горчива. Ланг беше изпълнител на завещанието ѝ и възнамеряваше да плати някои сметки, преди да се сбогува от нейно име с кредитните карти „Американ Експрес“ и „Виза“.

В пощенската кутия имаше картичка с обява за разпродажба в „Нийман“, квартален вестник и плик с името „Галерия Ансли“. Воден от любопитство, Ланг го отвори и извади разпечатано на принтер писмо, което уведомяваше „драгия клиент“, че от галерията не са могли да се свържат с никого по телефона, но работата е свършена.

Галерия „Ансли“ се намирал в малко помещение на Шеста или Седма улица, на няколко минути път от дома на Джанет. Нямаше смисъл да кара Сара да ходи и там.

Девојката зад гишето имаше стърчащи яркочервени коси, подобно по цвят червило, татуирана на врата пеперуда и обеща на

лявата вежда. Щом я видя, липсата на собствени деца изведнъж му се стори по-поносима. Тя погледна първо писмото и сетне Ланг. Челюстите ѝ престанаха да мачкат дъвката в устата.

— Вие сте...

— Лангфорд Райли, братът на доктор Холт.

Момичето отново погледна писмото в ръката си и после него.

— Господи! Прочетох във вестника... Съжалявам! Доктор Холт беше приятна и добра жена.

На Ланг вече му бяха дотегнали съболезнованията, но все пак беше мило от страна на девойката.

— Благодаря. Аз се грижа за имуществото ѝ, затова дойдох да взема...

Той посочи листа в ръката ѝ.

— О, извинете! Ей сега ще я донеса.

Ланг проследи движенията ѝ между лавиците зад гишето по мляскането с дъвката.

Момичето се върна с пакет, увит в кафява хартия.

— Доктор Холт я изпрати от Париж. Поръча ни да я сложим в рамка и да направим оценка, за да я застрахова. — Тя откъсна малък плик, прикрепен с лепенка за хартията. — Това е моментална снимка на картината и оценката. Пазете ги на сигурно място. И ще ни трябва копие. — Девойката сложи плика и пакета на гишето и погледна касовата бележка. — Двеста шестдесет и седем долара и петдесет и пет цента, включително таксата.

Ланг ѝ даде кредитната си карта и пъхна плика във вътрешния джоб на сакото си. Какво щеше да прави с картина с религиозен сюжет? Не можеше да става и дума да я продаде. Джанет я беше купила в последните часове на живота си. Все щеше да ѝ намери място някъде.

Той подписа касовата бележка от кредитната карта, сложи я в джоба си, стисна пакета под мишница и спря на прага, за да може очите му да се приспособят от сумрака в галерията към ярката пролетна светлина навън.

Нещо не беше наред.

Предишната обостреност на сетивата обичайно му помагаше да се ориентира в обстановката и се беше превърнала в част от него. Той вече не я забелязваше — нещо като инстинкт на елен, който се

ослушва за звуци от хищник. Съзнанието му регистрира, че портиерът на отсрещната жилищна сграда стои от лявата, вместо от дясната страна на вратата, до някаква таратайка в богаташки квартал, пълен с мерцедеси и беемвета.

Едва след секунда Ланг осъзна, че е спрял и се е вторачил в улицата. Беше му необходима още една, за да проумее защо. Мъжът на отсрещната страна, скитникът, който дремеше, за да прогони демоните на евтиното вино в осеяния с хартии и стъкла вход на една от необитаемите сгради в квартала. Той седеше срещу Ланг, привидно затворил очи. Износеното му камуфлажно яке, дрипавите джинси и мръсните маратонки без връзки бяха съвместими с облика му. Човекът можеше да е някой от хилядите бездомници, обикалящи из града. Но колко от тях бяха гладко избръснати и с късо подстригана коса, която не висеше под плетената шапка? Дори да беше наскоро освободен от затвор, където държаха на личната хигиена, едва ли би се излежавал там по обед, когато църквата малко по-нататък по улицата раздаваше супа и сандвичи. Освен това беше заспал много бързо. Ланг беше сигурен, че скитникът не беше там, когато пристигна в галерията, но въпреки това си бе намерил подходящо място и бе задрямал след две-три минути. Дори разяждащата червата отрова, купена с долари, изпросени от амбициозни млади кариеристи с чувство за вина, не би го приспала толкова бързо.

Разбира се, Ланг може би грешеше. В квартала имаше много просяци и беше пропуснал да забележи този. Това обаче беше малко вероятно.

Той вдигна ръка, сякаш да засенчи очите си, и остави място между пръстите си, наблюдавайки мъжа, докато вървеше към мястото, където беше паркирал поршето си. Плетената шапка бавно се обърна. Човекът го следеше.

Ланг се качи в колата и обиколи квартала. Когато се върна, мъжът беше изчезнал.

Той си напомни, че параноята невинаги означава, че някой те следи.

ТРЕТА ГЛАВА

1.

Атланта

Същият следобед

Ланг знаеше, че секретарката му Сара би го предупредила, ако в работата му възникнеше спешен случай. Реши да занимава съзнанието си с нещо и да провери как вървят нещата, затова отиде в офиса си — апартамент, който се намираше на висок етаж в един от небостъргачите в центъра на Атланта.

Сара плачеше, докато му поднасяше съболезнованията си по време на погребението сутринта, и той очакваше, че отново ще се разридае. Все пак Сара добре познаваше Джанет и Джеф. За негова изненада тя го поздрави с думите:

— Кенет се обади. Джанет е оставила този номер за спешни контакти. Кучето Мърморко е било там две седмици. Искаш ли да го взема? Между другото, що за име е Мърморко? Какво стана с Шаро или Верен?

— Предполагам, че Джеф го е избрал. — Ланг нямаше представа какво ще прави с голямото грозно куче. Мърморко обаче беше приятел на Джеф и нямаше да бъде изпратен в приют. Всъщност, като се замислеше, присъствието на кучето може би щеше да му върне малка част от семейството. — Не, благодаря. Аз ще го взема, като се прибирам у дома.

Той седна зад бюрото, отрупано с папки с надпис „За изпращане по пощата“.

След като напусна предишната си работа, двамата с Доун се бяха съгласили, че правото е привлекателна втора кариера. Малката му пенсия и нейната заплата го издържаха, докато учеше. Идеята да работи за някого обаче беше непривлекателна. Ланг завърши, основа собствена адвокатска кантора и започна да телефонира на стари познати и да търси клиенти.

Мълвата се разпространи и практиката му стана печеливша. Доун напусна работа и отвори бутика, за който мечтаеше. Ланг вече не беше подвластен на непредсказуемостта на предишната си професия и се прибираще вкъщи почти всяка нощ. А когато не се връщаше, съпругата му знаеше къде е и кога да го очаква.

Имаха всичко, за каквото жадуваше среднестатистическият американец — голяма къща, достатъчно пари, за да правят каквото искат, и любов един към друг, която времето изглежда разпалваше все по-силно като бензин, изливан в огън. Дори след пет години не беше нещо необичайно Доун да го посрещне на вратата по оскъдно облекло или гола, и двамата се любеха във всекидневната, прекалено нетърпеливи да стигнат до спалнята.

Получи се много неудобно, когато една вечер Ланг доведе у дома клиент, без да се обади предварително.

Единственият облак на хоризонта им беше, че Доун не можеше да забременее. След безкрайни тестове те уредиха осиновяване, но няколко месеца по-късно Доун започна да губи апетит и да слабее. Женските части, отказали да възпроизвеждат, бяха станали злокачествени.

За по-малко от година едрите ѝ гърди заприличаха на отпуснати празни кесии. Ребрата ѝ стърчаха и сякаш щяха да пробият бледата ѝ кожа при следващото затруднено поемане на въздух. Тогава за пръв път Ланг осъзна, че същата вселена, която му даде любяща и отзивчива съпруга, може хладнокръвно да я гледа как линее и се превръща от кипяща от здраве жена в скелет с опаднали коси, чийто дъх мирише на смърт, и единственото ѝ удоволствие са опиатите, временно облекчаващи болката.

Докато ракът се развиваше, двамата си говореха за нейното оздравяване, какво ще направят и къде ще отидат. Всеки се надяваше, че другият вярва в това, но всъщност тайно се молеха неизбежният край да настъпи по-бързо.

Ланг страдаше от мисълта за нейната тленност и от нелогичното чувство за вина, че не може да ѝ даде утеха. Имаше предостатъчно време да се подготви за смъртта ѝ.

Докато си спомняше всичко това, той се запита кое е по-лошо — мъчението на сигурната смърт или внезапното отнемане на сестра му и племенника му.

Колкото до второто — поне можеше да мечтае за отмъщение, за разчистване на сметките с онези, които бяха причинили смъртта им. За Доун обаче нямаше да изпита това удоволствие.

През годините след оттеглянето му необходимостта да използва предишните си връзки постепенно намаля. Докато ровеше в чекмеджето на бюрото си, Ланг се запита колко от тях са останали. Пръстите му докоснаха фалшивото гръбче и той плъзна дървената плоскост, зад която имаше тефтерче. Извади го и го отвори. Кой работеше още? Нещо по-важно — кой му дължеше услуга?

Ланг набра номер с код 202, остави телефонът да позвъни два пъти и затвори. Номерът му щеше да се появи на нечий компютърен екран и за по-малко от секунда щеше да бъде сверен с името и местонахождението му. Ако, разбира се, номерът все още принадлежеше на човека, с когото се надяваше да се свърже.

Сара му позвъни след минута.

— Търси те някой си господин Бъркли. Каза, че отговаря на обаждането ти.

Ланг вдигна слушалката.

— Майлс? Как я караш, стари приятелю?

Отговорът се забави за част от секундата повече от обикновен разговор. Обаждането се препращаше през един от разпръснатите из земното кълбо предаватели и не можеше да бъде проследено.

— Отлично, Ланг. А ти как си, по дяволите? — Майлс Бъркли беше запазил провлачения си южняшки акцент, сякаш беше някакъв безценен трофей.

— Не много добре, Майлс. Нуждая се от помощ.

Ланг знаеше, че думите му се сравняват с предишни записи на гласа му. Или се проверяват с технологии, изобретени след напускането му.

Последва кратко мълчание.

— Ще направя всичко, Ланг...

— Преди три дни в Париж избухна пожар. Изглежда е бил използван термит.

— И аз така чух.

Майлс все още четеше местните вестници и отбелязваше, проучваше и картотекираше всичко необичайно, което би могло да

бъде предвестник на интересна дейност. Очевидно продължаваше да се занимава със същата работа.

Ланг се зарадва, че поне в това отношение му е провървяло.

— Липсват ли военни запаси? Имаш ли представа откъде може да е дошъл този боклук? И кой би притежавал подобни оръжия?

— Защо се интересуваш? — поиска да знае Майлс. — Мислиш, че може да е някой твой клиент?

— Изгоря къщата на приятелката на сестра ми. Тя и племенникът ми бяха вътре.

Отново настъпи тишина, която беше твърде дълга, за да бъде приписана на предавателя.

— По дяволите! Съжалявам, Ланг. Нямах представа. Разбирам защо се интересуваш, но засега не разполагаме с нищо. Доколкото ни е известно, няма кражби от военни обекти, нито липсва инвентар. Разбира се, всеки може да си тръгне с половината руски арсенал, без руснаците да разберат. Сестра ти да не се е забъркала в нещо?

— В нищо, освен с детето си, медицинската си практика и религията си. Това едва ли може да се нарече престъпно.

— Тогава е трудно да се отгатне мотивът. Да не си решил да се върнеш? Надявам се, че не е така. Които и да са онези негодници, по всяка вероятност са професионалисти. Няма начин да ги заловиш сам, дори ако разбереш кои са.

— И през ум не ми е минавало — излъга Ланг. — Ясно ти е защо се интересувам. Ще ми се обадиш ли, ако научиш нещо?

— Знаеш, че не става, поне не официално. Приятел за приятел. Ще видя какво мога да направя.

Ланг затвори телефона и дълго гледа през прозореца.

Току-що беше започнал, а вече се намираще в задънена улица.

2.

Атланта

По-късно същия ден

„Парк Плейс“, „място за парк“, не беше особено оригинално име. Строителният предприемач на жилищната сграда с апартаментата на Ланг го беше заимствал от играта „Монопол“. И издигането на небостъргача, който приличаше на купчина от кубове, вероятно не беше нова идея. Портиерът в униформа от комична опера обаче беше необичайно явление, първият в Атланта и малко неуместен за местата южно от Горен Ийст Сайд в Ню Йорк.

Когато Ланг се прибра вкъщи, портиерът Ричард се прояви по-скоро като препятствие, отколкото като услужлив помощник на живеещите в блока. Той огледа Мърморко със същото изражение, с каквото би погледнал боклук, хвърлен в мраморното фоайе на сградата. Размахващата се опашка и умоляващите кафяви очи на кучето не намалиха презрението му.

Ланг с нежелание трябваше да признае, че Мърморко нямаше вид на куче на заможни хора. Козината му беше черна и рошава, а муцуната бяла. Породата му трудно можеше да се определи. Едното му ухо беше заострено, а другото увиснало и прегънато като повехнало цвете. Дърпайки се на новата си каишка, Мърморко душеше старинния шкаф, за който Ланг отдавна подозираше, че е автентичен. Ако кучето вече не беше намокрило чемшировото дърво, Ланг трябваше да се притеснява за килимите от Абхазия.

Той реши, че петдесет долара ще превърнат презрението в благодарност, и се оказа прав.

— Беше на племенника ми — с извинителен тон обясни Ланг, докато даваше на портиера сгънатата банкнота. — Не знаех какво друго да правя с него.

Ричард прибра парите в джоба си със спокойствието на човек, свикнал с щедростта на обитателите не само на Коледа. Несъмнено беше научил за смъртта на Джанет и Джеф. Като всички служители в сградата, и той знаеше какво се случва в живота на онези, които обслужваше.

Портиерът намигна заговорнически.

— Струва ми се, че тежи по-малко от пет килограма.

Правилникът на Асоциацията на жилищните сгради забраняваше домашни любимци над пет килограма — тегло, каквото Мърморко очевидно надвишаваше пет-шест пъти.

— Подаръкът е, за да бъде сигурен, че способностите ти да преценяваш точно няма да отслабнат — отвърна Ланг и също му намигна.

— Може да разчитате на това. Да ви помогна ли с пакета?

Ричард имаше предвид опакованата картина под мишницата му.

Ланг благодари, но отказа. Бързаше да стигне до асансьора, преди да се е появил някой от съседите му с по-набито око.

Кучето провери всеки сантиметър на апартамента, увери се, че двамата с Ланг са единствените живи същества там, отпусна се в ъгъла и се вторачи в празното пространство с едно от онези животински изражения, които може да тълкуваш по всевъзможни начини. Ланг предположи, че му липсва Джеф.

Храната щеше да го развесели. Но какво да му даде? Не му беше минало през ума да се отбие в магазина за кучешка храна, макар че знаеше какво обича Мърморко. С чувство на вина Ланг извади половин килограм кренвирши от фризера и ги сложи в микровълновата фурна. Саможертвата му обаче беше възнаградена само с учтиво подушване. Кучето наистина страдаше за младия си стопанин.

— Ако не искаш да ядеш, няма проблем — каза Ланг и мигновено се почувства глупаво, че се опитва да завърже разговор с куче.

Мърморко не реагира и само насочи тъжните си кафяви очи към него. Ланг седна на дивана и се запита какво ще прави със злоядо куче и непотребна картина.

Мърморко захърка. Страхотно. А разправят, че кучето било най-добрият приятел на човека.

Ланг огледа помещението. През вратата в коридора се влизаше направо във всекидневната. От остъклената стена срещу нея се виждаше центърът на Атланта. Вляво беше спалнята. По-голямата част от стените беше запълнена с вградени лавици, отрупани с книги на различна тематика, които изискваха много повече пространство, отколкото малкият апартамент можеше да им осигури. Ланг се беше

принудил да купува само издания с меки корици, защото не можеше да изхвърли старите, а нямаше място за нови.

На малкото свободно пространство между лавиците бяха окачени пейзажи от сравнително неизвестни импресионисти, които бяха купували заедно с Доун. Любимата ѝ картина на Херцог беше в спалнята, където наситените ѝ зелени и жълти багри разведряваха утрините.

Ланг продаде къщата, която се бяха надявали да се напълни с деца, и запази малко неща, най-вече предметите на изкуството. Повечето нейни антики бяха твърде големи за едностайния му апартамент и пищността и претрупаността им бяха прекалено женствени за вкуса му. А и асоциациите бяха твърде болезнени. Ланг се беше заблуждавал, че болката ще намалее, като се отърве от познатите неща.

Изхвърлянето на мебелите беше в известен смисъл прозрение — да възприеме вещите като неодушевени предмети, взети под наем най-много за един човешки живот. Смъртта на Доун го накара болезнено да осъзнае безполезността на материалното имущество. Това бяха само неща, от които в края на краищата трябваше да се откажеш. Не че беше станал аскет и отбягваше земните наслади. Но ако можеше да се радва на по-хубави ресторанти, да живее там, където е избрал, и да кара колата, която иска, останалото беше излишен багаж.

Ланг бе заменил антиките със съвременни мебели от хром, кожа и стъкло и бе запазил само две неща, предшестващи съпругата му — преса за ленени дрехи от златист дъб, където бе поставил телевизора и уредбата, и малко писалище от осемнадесети век. Под вълнообразното ръчно направено стъкло се намираще малката му колекция от антики и няколко редки книги.

Той забрави за хъркането на Мърморко, докато съзерцаваше кафявия пакет, подпрян на стената до вратата, и реши да разгледа съдържанието му.

Намери каквото очакваше — платно с размери метър на метър и двадесет, на което бяха изобразени трима брадати мъже в къси туники и със сандали. Те разглеждаха правоъгълна каменна структура. Двата от страни държаха тояги или геги, а третият в средата беше коленичил и сочеше надпис, издялан в камъка. ETINARCADIAEGOSUM. Латински. Предпазливият превод на Ланг

беше „Аз съм в Аркадия“, но това не включваше „sum“. Защо имаше излишна дума? Първото, което му хрумна, беше неправилно тълкуване, но не можа да открие друг смисъл в думите.

Вдясно от мъжете стоеше богато облечена жена, опряла ръка на рамото на приведения човек. На фона зад фигурите се извисяваха планини, варовикови възвишения, а не свежата буйна зеленина, характерна за повечето религиозни картини. Релефът се събираше в една точка в празното пространство — долина сред назъбени скали в мъгливата далечина.

Имаше нещо особено в тази дупка... Ланг обърна картината. Пространството между планините придоби познати очертания. Приличаше на профила на Джордж Вашингтон върху монетата от двадесет и пет цента. Малък връх представляваше дългия му нос, а закръглен хълм — брадичката. Предположението беше малко пресилено, но контурите наподобяваха точно това.

Според Ланг картината нямаше библейски или друг смисъл. Той прекоси стаята, извади оценката от джоба на самото си и сложи снимката на писалището. На бележката от галерия „Ансли“ пишеше: „Les Bergers d’Arcadie“, копие на оригинала от Никола Пусен (1594–1665).

Дали това означаваше, че картината е копие на творбата на Пусен, или че Пусен е нарисувал копието? Дали копието беше направено между 1594 и 1665, или художникът беше живял тогава? Оценителят от галерия „Ансли“ беше определил цена между десет и дванадесет хиляди долара за картината. Ланг предположи, че това включва рамката за двеста шестдесет и седем долара, която беше платил. Можеше само да гадае дали цената е реална, или е посочена, за да се чувства добре клиентът.

Нямаше значение. Картината трудно щеше да се вмести в апартамента му. Той отстъпи назад, за да я погледне още веднъж, преди да я премести. Къде можеше да я сложи, така че да не му пречи в малкото жилище? Никъде.

Ланг я постави на сгъваемия плот на писалището, отдръпна се назад и отново се вторачи в платното. „Bergers“ на френски означаваше пастири. Това би обяснило тоягите или гегите, но не и присъствието на жената, която беше прекалено добре облечена, за да пасе овце. Arcadie? Аркадия? Името беше дадено на част от Канада от френските

заселници през осемнадесети век? Да, беше почти сигурен, че е така. Англичаните ги бяха изгонили и те се бяха преселили в най-близката френска територия Луизиана, където бяха станали известни като акадийци или каджун. Лонгфелоу ги описваше в епическата си поема „Еванджелин“. Но през 1665 година британците все още не са завладели Канада. И какво общо имаха някакви си канадски пастири, по дяволите?

Завладян от любопитство, Ланг претърси лавиците и намери историческа енциклопедия. Провинция в Канада, наречена на част от Гърция. Страхотно. Сега пък пастирите се оказаха гръцки, а не канадски. Голяма помощ, няма що!

Той остави загадъчната картина на писалището, взе оценката и снимката, занесе ги в спалнята, сложи ги в чекмеджето на нощното си шкафче и си напомни да ги заключи в депозитната си кутия в банката. После съблече костюма си, нахлузи джинси и закопчавайки джинсовата си риза, тръгна обратно към всекидневната.

3.

Атланта

На другия ден

Ланг се върна от работа и видя драскотини по месинговата пластинка на ключалката на външната врата — едва забележими следи, които необученото око не би открило. Той приклепна, така че очите му да са на нивото на дръжката на вратата и установи, че белезите не са хаотични резки, оставени от нехайна чистачка, а всяка води до дупката на ключалката. Някой се беше опитал да я отключи.

Ланг се изправи. Почти беше успял да си внуши, че инцидентът на Ил Сен Луи е бил неуспешен опит за обир. Но не напълно. Някой от предишния му живот? Едва ли би чакал толкова дълго, за да си разчисти сметките. Пък и Ланг беше в Америка, а не в Европа. Всъщност нямаше значение.

По-важният въпрос беше дали са успели и колко са.

Той преглътна с усилие и си даде време да потисне възмуцението си, че са посегнали на личното му пространство. Нахълтването на един или повече вероятно въоръжени крадци може и да беше страхотна сцена за филм с Брус Уилис, но не беше стъпка към по-дълъг и здравословен живот.

Да се обади на ченгетата? Ланг посегна към мобилния телефон на колана си, но спря. Полицията в Атланта? Щяха да дойдат след цяла вечност и ако в апартамента му нямаше никого, той щеше да изглежда глупак в очите им.

Върна се при асансьорите. Изчака, докато хлапакът с пъпчиво лице и в нелепа униформа приключи с телефонния разговор и се обърна към него.

Ланг сви рамене и се усмихна смутено.

— Заклучих се.

— Номерът ви? — Младежът вече търсеше резервен ключ под бюрото. Броят на възрастните обитатели беше голям и проблемът не беше необичаен.

Ланг изпита чувство за вина, докато се качваше с асансьора. Ако в апартамента му се бяха промъкнали крадци, имаше голяма

вероятност да са въоръжени. Може би все пак трябваше да повика силите на реда. Не беше хубаво да въвлича младия човек в евентуален обир и да го излага на потенциална физическа опасност. И обратно, да се разправя сам с един или повече престъпници беше глупаво и безразсъдно. Героите умират млади.

Свикнал с особеностите на богатите, портиерът не попита как Ланг е успял да се заключи отвън. Той отвори вратата и му направи знак да влезе.

Очите на Ланг претърсиха тясното пространство.

— Благодаря — каза той и му даде сгъната банкнота.

— Благодаря, господине.

Съдейки по тона му, Ланг предположи, че му е дал по-голям бакшиш, отколкото хлапакът беше очаквал.

Не забеляза нищо необичайно, докато не се обърна към вътрешната стена. Картината беше изчезнала. Той бързо се огледа — да не я е преместил и да е забравил. Това обаче беше малко вероятно. Нямаше начин да не види голямото платно в малкия апартамент.

Той направи две крачки и спря пред плота между кухнята и всекидневната. Наслаждавайки се на хладните мексикански плочки под корема си, Мърморко вдигна глава и се прозя.

— Страхотен пазач си, няма що — измърмори Ланг и се насочи към спалнята, но отново спря.

До Мърморко имаше голямо мазно петно. Неканените гости бяха отвлекли вниманието на кучето, като му бяха дали нещо за ядене. Сякаш за да потвърди факта, Мърморко се оригна шумно.

— Извинено си, подкупно същество. Само се моли да не са сложили отрова за плъхове в месото.

Кучето невъзмутимо се протегна и отново се оригна.

На пръв поглед спалнята изглеждаше недокосната.

И в следващия миг Ланг забеляза, че една от сребърните му четки за коса не е точно на мястото, където обикновено я слагаше. Снимката на Доун гледаше стоята под малко по-различен ъгъл. Някой беше действал внимателно, но не достатъчно внимателно.

Ланг заобиколи леглото и отвори единственото чекмедже на нощното шкафче. Там държеше деветмилиметровия пистолет „Браунинг“, който бе носил години наред. С изключение на оръжието и кутията с патрони, в чекмеджето нямаше нищо друго.

Той беше сигурен, че сложи там снимката и оценката на картината. Кой би откраднал снимката?

Отговорът се криеше в спомена за димящите развалини на площад Вогези. Някой, който не искаше да остават следи от творбата.

Ланг поклати глава. Кражбата на картината и снимката...

Той бързо огледа дома си. Няколко неща бяха преместени със сантиметър-два, но нищо друго не липсваше. Вероятно в изчезването на трите предмета имаше някакъв логичен смисъл. Крадецът беше действал спокойно, без да бърза, но бе оставил сребърните прибори, чифт златни копчета за ръкавели и пистолета. Целта му очевидно е била творбата на Пусен и всички доказателства за нея.

Защо?

Ланг нямаше представа, но възнамеряваше да разбере.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1.

Атланта

На другия ден

Сутринта Ланг чакаше пред входа, когато отвориха галерия „Ансли“. Зад гишетото седеше същата червенокоса девойка със същото отегчено изражение.

— Нашето копие? — попита тя. — Добре че пазим копия на всичките ни оценки, както ви казах. Ще се изненадате колко много хора ги държат в дома си. Ще стане пожар или нещо друго, и край с предмета на изкуството и оценката...

— А снимката? Споменахте, че пазите копие и от нея.

Тя кимна, мляскайки с дъвката.

— Да, също моментална.

Ланг се усмихна едва-едва и сви рамене, сякаш беше смутен от неспособността си да се грижи за вещите си.

— Колко съм глупав. Не мога да си спомня къде сложих плика. Но с удоволствие ще платя за копията.

— Няма проблем — отвърна момичето, стана и след малко се върна.

Копието на снимката беше забележително ясно, макар че цветовете не бяха толкова ярки.

Тя поклати глава.

— Радвам се, че ви помогнах. Ще платите за следващите копия, ако загубите и това.

Той излезе, престори се, че търси в джобовете си ключовете на колата, и огледа улицата. Дори да го следяха, не видя никого.

2.

Атланта

Час по-късно

— Музеят „Хай“ за изкуство? — недоверчиво попита Сара. — Искаш да намеря номера на музей за изкуство?

Ланг седеше зад бюрото си и говореше през отворената врата.

— Защо се изненадваш толкова? Аз ходя в музеи, на театър, на балет, на други културни събития. Не помниш ли, че ти намерих билети за откриването на изложбата на Матис?

Сара поклати глава, без нито един от прошарените ѝ косми да помръдне от мястото си.

— Това беше отдавна, Ланг. И твой клиент намери билетите.

— Разбери кой е уредникът.

Два часа по-късно Ланг спря на паркинг зад бели блокове с различна форма и големина, сякаш натрупани на купчина от дете великан. Модерната постройка сигурно беше една от най-грозните в града, който не се славеше с архитектурни шедеври. Според теорията на Ланг разрушаването на Атланта от Уилям Шърман по време на Гражданската война преди век и половина бе придало атавистична безчувственост на строителната естетика. Музеят „Хай“^[1] беше кръстен на финансиралото го семейство Хай, а не защото се славеше с някакво превъзходство в света на изкуството. Всъщност сградата от бетон и стъкло бе побрала колекция, изненадваща само със своята скромност, когато се сравнеше с по-добри институции в съпоставими градове.

Ланг влезе, тръгна по главния коридор и се качи с асансьора на последния етаж. На излизане мина покрай платно с модернистична живопис, което бдителните портиери навсякъде другаде биха разпознали като мръсен парцал и изхвърлили на боклука. В дъното видя врата с табелка „Административни кабинети“.

Имаше чувството, че се е озовал в Страната на чудесата. Коси във всевъзможни цветове, пръстени на всяко видимо отворстие, дрехи от „Междузвездни войни“. Служителката в галерия „Ансли“ беше консервативна в сравнение с тях.

Млада жена с наполовина обръсната глава и зелена коса на другата отмести очи от компютъра на бюрото си.

— Какво бих могла да направя за вас?

— Казвам се Лангфорд Райли. Имам среща с господин Сейц.

Жената посочи с дълъг колкото кама нокът, боядисан в злоещо черно.

— Ей там. — Тя вдигна телефонната слушалка. — Господин Райли е дошъл да ви види.

Отнякъде излезе мъж, който съвсем не отговаряше на очакванията му. Господин Сейц изглеждаше нормално — добре ушит костюм, червена вратовръзка и лъскави черни обувки с дебели подметки. Беше слаб, висок около метър и осемдесет, на четиридесет и няколко години, ако се съдеше по прошарените на слепоочията му коси. Изваяното му лице скоро беше виждало плажа. Или кабината на солариума.

Той протегна ръка. Златният му ролекс си съперничеше по блясък със скъпоценните камъни на копчетата на ръкавелите. Ноктите му бяха безупречно поддържани.

— Джейсън Сейц, господин Райли.

— Благодаря, че ме приехте след толкова кратко предизвестие. Имате колоритен екип.

Очите му проследиха погледа на Ланг.

— Студенти. Наемаме ги от Художествената академия — отвърна Сейц, сякаш това обясняваше странното им облекло. — Моля, заповядайте.

Двамата влязоха в традиционно обзаведен кабинет. Уредникът на музея посочи кожено кресло, откъдето Ланг можеше да се възхити на снимките на стената, които го показваха как се ръкува или прегръща с местни лидери в бизнеса, политици и видни личности. Той се намести зад бюро с размери на маса за трапезария, отрупано със снимки на картини, скулптури и други предмети, които Ланг не разпозна веднага.

Сейц се облегна назад и склучи пръсти.

— Обикновено нямам удоволствието да се срещам с непознати, но госпожица...

— Сара Митфорд, секретарката ми.

Уредникът кимна.

— Госпожица Митфорд беше много настоятелна и каза, че било спешно. За щастие една от срещите ми се отложи...

Погледът му имаше заучената искреност на човек, свикнал да моли за пари, и напълно съответстваше на желанието му да убеди Ланг, че му прави голяма услуга.

— Оценявам, че ми отделихте време. Сигурен съм, че имате много работа, щом ръководите подобна институция.

Господин Сейц се усмихна. Ланг би се учудил, ако зъбите му не бяха свършени.

— Всъщност музеят се ръководи от директорски съвет. Аз съм техен скромнен служител.

— Е, да... — Ланг не знаеше как да отговори на неподходящата скромност, затова отвори куфарчето си и му даде копие на снимката на картината. — Питам се какво може да ми кажете за това.

Уредникът на музея я погледна и се намръщи.

— Опасявам се, че не разбирам.

— „Les Bergers d’Arcadie“ от Никола Пусен. Или поне нейно копие.

Джейсън Сейц кимна.

— Доколкото си спомням, рисувана е в средата на седемнадесети век във Франция. Оригиналът се намира в Лувъра. Какво по-точно искате да знаете?

Ланг предложи приемливо обяснение.

— Не съм наясно. Адвокат съм и се занимавам със случай, свързан с картината.

Уредникът вдигна ръце с дланите напред.

— Господин Райли! Музеят не удостоверява автентичността на произведения на изкуството за отделни хора. Щом сте адвокат, убеден съм, че разбирате какви са отговорностите ни.

Ланг нетърпеливо поклати глава и побърза да успокои тревогата му по отношение на правните въпроси.

— Извинявам се. Не се изразих добре. Искам само да науча историята на картината и какво изобразява.

Джейсън Сейц се успокои само донякъде.

— Боя се, че няма да ви помогна много. — Той завъртя стола си, взе книга от старинната маса зад него и я прелисти. — Мога да кажа,

че имате снимка на копие, при това не особено автентично. Аха, ето я... Не е съвсем същата, нали?

Уредникът посочи снимка на подобна картина. Отначало Ланг не видя разлика, но когато се вгледа по-отблизо, забеляза, че възвишенията на фона са по-равни и обърнатият профил на Вашингтон липсва.

— Не съм специалист по религиозното изкуство от късния Ренесанс — добави Сейц, затвори книгата и доближи до очите си копието на Ланг. — Буквите на камъка изглеждат са латински.

Ланг стана и погледна над рамото му.

— И аз мисля така.

— Очевидно означават нещо. Може би цялата картина е някакъв символ. Художниците от онази епоха често са предавали послания чрез произведенията си.

— Имате предвид нещо като шифър?

— Да, но не толкова сложно. Например вероятно сте виждал натюрморт, цветя или зеленчуци, с един-два бръмбара по тях или повехнал цвят?

Ланг сви рамене безучастно. Едва ли би запомнил такъв вид изкуство.

— Това е било характерно за времето, когато Пусен е рисувал. Определено цвете или друго растение — например розмарин за спомен. Бръмбарът напомня за египетския скарабей, символ на смъртта или задгробния живот.

Ланг се върна на мястото си.

— Според вас картината съдържа някакво послание?

Този път уредникът сви рамене.

— Възможно е.

— Кой би могъл да знае?

Сейц бавно завъртя стола си към прозореца зад него и мълчаливо се вторачи навън.

— Нямам представа. — Той погледна ролекса си. — И се опасявам, че времето ни изтича.

Ланг не помръдна от креслото.

— Кажете ми име, ако обичате. Някой запознат с творчеството на Пусен, за предпочитане специалист, който да може да изтълкува

символите в картината. Повярвайте, важно е. Не става дума за научно упражнение.

Уредникът се обърна и се втренчи в него. Устата му беше намръщена, несъмнено, защото не беше свикнал да го задържат. После отново се приближи до купчината книги, откъдето беше взел първата, грабна друга и я прелисти.

— Струва ми се, че водещият авторитет по творчеството на Пусен и религиозното изкуство през късния Ренесанс е Гуидо Марчени. Написал е много неща за Пусен.

Ланг извади тефтерче от куфарчето си.

— И къде мога да намеря господин Марчени?

Намръщването се превърна в иронична усмивка.

— Не е „господин“, а „отец“. Брат Марчени е монах, специалист по история на изкуството във Ватиканския музей в Рим. — Джейсън Сейц стана. — А сега наистина трябва да ме извините, господин Райли. Някоя от младите дами ще ви изпрати.

Той излезе преди Ланг да успее да му благодари, макар че нямаше за какво. Беше по-озадачен от всякога.

[1] Висш, главен, върховен (англ.). — Б.пр. ↑

3.

Атланта

Вечерта

Ланг беше толкова погълнат от мислите си, че едва не пропусна да чуе как асансьорът спира на неговия етаж. Приблужи се до вратата, наведе се да вземе „Атланта Джърнъл Конститушън“ и се вцепени.

„ПОЖАР ИЗПЕПЕЛЯВА РАЙОН В ЦЕНТЪРА НА ГРАДА“ известяваше заглавието на първа страница. Снимката от въздуха показваше стълб от пушек, извисяващ се от квартал с еднокатажни сгради с равни покриви. Постройката в средата беше галерия „Ансли“.

Ланг влезе и се отпусна на най-близкия стол, забравил за Мърморко, който беше готов да излезе на разходка.

„Рано следобед днес пожар изравни със земята цял квартал на Седма улица. Според капитан Джуал Абар, главен следовател в пожарната в Атланта, причината е повредена газова печка. Напълно са разрушени три магазина, галерия «Ансли», компанията за вътрешно обзавеждане «Дуайтс» и «Следобедни деликатеси». Други сгради в популярния пазарен район са претърпели сериозни поражения. Абар каза, че няма тежки наранявания, макар че няколко души са приети в Мемориалната болница «Грейди» заради вдишване на пушек. Морис Уайзър, управител на вегетарианския ресторант «Следобедни деликатеси», е казал, че печката избухнала в момента на включването ѝ.“

Ланг не дочете репортажа. Пусна вестника на пода и се вторачи в стената. Възможно беше печката да е експлодирала по изумително стечение на обстоятелствата. Точно както беше възможно и някой да е хвърлил запалителна бомба в къщата в Париж, едва не му бяха прерязали гърлото и в апартамента му бяха нахълтали, за да откраднат картина, при това копие. А сега беше изгоряла и галерията, където се съхраняваше друго копие.

Ако всичко това беше случайно, тогава проклятието, тегнещо над диаманта „Хоуп“, който носеше нещастие на собственика си, беше като четирилистна детелина в сравнение с Пусен.

Вместо поредица от случайни инциденти, Ланг съзря ужасяваща с простотата си схема. Онзи, който притежаваше картината или знаеше нещо за нея, беше в опасност. Включително самият той.

Но защо? Милиони хора виждаха в Лувъра оригиналната творба на Пусен. В такъв случай причината беше несъществената разлика във фона на копие на Джанет. И щом я искаха толкова много, че да извършват безогледни убийства и палежи...

Ланг знаеше четири неща. Извършителите се стремяха на всяка цена да заличат всички следи, водещи към творбата. Не ги интересуваше кой ще пострада. Имаха международна разузнавателна мрежа, може би по-добра от полицейските сили в повечето страни. И бяха отлично подготвени за задачата.

Последните два извода бяха най-страшните. Разузнаването и подготовката им говореха за професионализъм и организираност. Но коя групировка би опожарявала и убивала само за да унищожи копие на Пусен? Очевидно организация, която силно се интересува от тайната, вписана в платното.

Редът на мисли беше прекъснат от настойчивото крачене на Мърморко.

— Добре, добре — каза Ланг. — Дай ми минута.

Той отиде в спалнята, отвори чекмеджето на нощното шкафче и извади браунинга. Дръпна плъзгача и се увери, че в гнездото има патрон. Провери предпазителя и затъкна оръжието в колана си. От сега нататък пистолетът щеше да му бъде като кредитна карта. Нямах да напуска дома си без него.

Сутринта щеше да подаде документи за разрешително. Но засега липсата на оръжие би имала много по-тежки последици, отколкото незаконното му притежание.

Докато излизаше от апартамента заедно с Мърморко, Ланг спря в коридора и остави две издайнически улики. Първата беше миниатюрна ивица лепенка, пъхната между вратата и дръжката, хитрина, която всеки професионалист би очаквал и намерил лесно. После близна ръката си и я избърса във валчестата дръжка, залепвайки косъм за

месинга. Беше невъзможно някой да го види и щеше да падне и при най-лекия допир.

Ако разсъждаваше правилно, скоро щеше да очаква компания.

4.

Атланта

Няколко минути по-късно

Ланг прибра кучето, сложи замразена енчилада в микровълновата фурна и му даде кучешката храна, която най-после се сети да купи. По звуците от лакомото лапане той разбра, че е направил добър избор.

Ястието на Ланг съдържаше толкова много люти чушлета, че можеше да се смята като военно действие от страна на Република Мексико. Той изсипа остатъците в купата на Мърморко. Кучето го погледна укорително и без да докосва енчиладата, се сви в ъгъла. Ланг очевидно беше по-голям познавач на консервираната храна, отколкото на международната кухня.

Избра тръбен стоманен стол с минимална тапицерия, на който едва ли щеше да се чувства удобно, и го сложи встрани от вратата за външния коридор. Ако вратата се отвореше, столът щеше да бъде зад нея. След това премести от другата страна на входа лампа, включена на най-ниската степен. На слабата ѝ светлина би се очертал силуетът на всеки влизащ, но в коридора отвън не се виждаше нищо. Ланг сложи автоматичния пистолет на коленете си, макар че не възнамеряваше да го използва, освен ако не се наложеше. Искаше отговори, а не трупове.

И после зачака.

Светлината не беше достатъчна, за да чете, затова седеше там и наблюдаваше очертанятията на Атланта. Далеч на юг видя реактивни самолети, светли точки, които кацаха или излитаха от международното летище „Хартсфийлд-Джаксън“. Лъчи на прожектори безцелно кръстосваха нощното небе. Ланг устоя на импулсивното желание да погледне светещия циферблат на часовника си. Времето минава по-бавно, когато човек го следи.

Може би грешеше и не беше в опасност. Това обаче беше малко вероятно. Онзи, който беше унищожил къщата в Париж и бе запалил пожара в Атланта, едва ли щеше да го пощади. Единственият въпрос беше кога щеше да се случи това.

Много след полунощ, когато обикновено угасваше лампите и си лягаше, той долови или може би си въобрази, че усети нещо на пода до него, не толкова звук, колкото неопределено нарушаване на продължителната тишина. Мърморко изръмжа и Ланг сложи ръка на рунтавата му глава, за да го успокои. Кучето беше взело присърце упрека му след кражбата на картината.

Ланг стана, безшумно премести стола встрани и отново затъкна пистолета в колана си. По гърба му полазиха ледени тръпки и мускулите му се свиха в очакване. От много години не беше изпитвал това усещане. Липсваше му.

От вратата се чуха поредица тихи изщраквания. Той се зарадва, че не е намерил време да сложи нова ключалка. Смяната ѝ би предупредила неканения гост, че обитателят знае за евентуалното му посещение, и би го направила още по-предпазлив.

Опита се да диша дълбоко и положи усилия да успокои съзнанието и мускулите си. Подготовката му го беше научила, че напрежението поражда грешки. А грешките водят до смърт. И напрежението, и подготовката обаче бяха забравени, когато вратата бавно се отвори и тъмният силует се очерта на бледата светлина на лампата.

Ланг устоя на импулсивното си желание да се хвърли с цялата си тежест върху вратата и да прикове натрапника към касата. Беше твърде лесно да избяга в коридора. Или да стреля във вратата. Той изчака, за да може да види човека, който влезе с протегнатата ръка и безшумно затвори. Нещо блестеше между пръстите му.

Ланг беше сигурен, че е оръжие. Яростта от загубата на Джанет и Джеф се възпламени и се надигна като горчилка в гърлото му. Но той потисна нетърпението си и продължи да чака.

Неканеният гост затвори вратата и се обърна с лице към него. Преди съзнанието на Ланг да успее да регистрира шока, изписан на лицето му, лявата му ръка се стовари като брадва върху дясната китка на другия мъж в движение, разчетено да натроши дребните и крехки кости. Или поне да избие оръжието. Едновременно с това Ланг го удари с изопнатата си дясна длан в гърлото. Изпълнен правилно, ударът би оставил противника безпомощен, опитвайки се да поеме въздух в наранения си ларинкс и без да е в състояние да се съпротивлява.

Обаче успя само донякъде. Нещо изтрака на пода. Мъжът изохка и залитна назад. Ланг беше преместил тежестта си по време на атаката и също се олюля и загуби равновесие, но се опита да забие юмрук в гръдния кош на натрапника, и по-точно в слънчевия му сплит, и да го принуди да се превие на две, ала уцели ребрата му.

Мъжът отскочи встрани, спъна се в стола, на който бе седял Ланг, и се просна на пода. Ланг щракна електрическия ключ на осветлението.

Непознатият се опитваше да се изправи. Беше облечен в черни джинси и черна риза и носеше кожени ръкавици. На ръст беше горедолу колкото Ланг. Трудно беше да се определи възрастта му. Той отстъпи назад и бръкна в джоба си, докато преценяваше разстоянието до вратата.

Ланг извади пистолета от колана си, хвана го в двете си ръце, освободи предпазителя и зае поза за стрелба.

— Дори не си помисляй да мръднеш, тъпако.

Чу се изщракване и на светлината проблесна джобен нож. Мъжът непохватно се хвърли напред. Краката му все още трепереха от ударите на Ланг.

Досуц като матадор, отбягващ нападението на бик, Ланг отстъпи встрани, завъртя се на пета и с цялата ярост, насъбрана от нощта на смъртта на Джанет и Джеф, стовари тежкия автоматичен браунинг върху главата му. Май повече му се искаше да разбие черепа му, отколкото се нуждаеше от отговори.

Ударът предизвика вибрации в пистолета и ръцете на Ланг се разтрепериха. Непознатият падна като кукла с отрязани конци.

Ланг настъпи ръката му и го принуди да разтвори пръсти. След това ритна ножа и възседна натрапника, като с дясната ръка опря дулото на браунинга в главата му, а с лявата претърси джобовете му.

Нищо. Нямаше портфейл, нито пари, ключове или документи за самоличност. Професионалните убийци не носеха нищо, което можеше да издаде информация за тях или за човека, който ги е наел.

На вътрешната страна на тениската му дори нямаше етикет. На врата му обаче имаше сребърна верижка, вероятно с медальон. Ланг вкопчи пръсти във верижката и я скъса.

Непознатият се мятеше и дърпаше с всичка сила и изхвърли Ланг от гърба си, сякаш беше непредпазлив ездач на див мустанг.

Ланг се претърколи, изправи се на колене и отново насочи към него браунинга.

— Кажи ми поне една причина да не те застрелям, тъпако.

Неканеният гост се изправи. Трепереше. Очите му се стрелнаха към вратата. Ланг помисли, че човекът ще се втурне покрай него и ще се опита да стигне до външния коридор. Мъжът обаче рязко се обърна и със залитане се отправи към малкия балкон на всекидневната.

Ланг мигновено скочи.

— Хей, чакай! Не можеш да...

Непознатият се хвърли върху остъклената врата и се метна през ръба. Светлината в стаята се отрази в стотиците остри като кинжали стъкла. Ланг се опита да отключи плъзгащите се врати, но после осъзна, че няма смисъл, и мина през назъбената дупка, оставена от натрапника. Той чу уличното движение двадесет и четири етажа подолу и звънът на останалите стъкла, които падаха от рамката на вратата. Хората вече се събираха пред блока. Нарастващата група закриваше всичко, с изключение на крак, изкривен под невъзможен ъгъл. Ланг позна униформата на нощния пазач, който погледна нагоре и обвинително посочи с пръст. Устата му беше отворена, зееща черна дупка на фона на светлините на града.

Ланг се втурна в апартамента си и се обади на полицията, но научи, че вече са изпратили патрулна кола и линейка. Той прибра браунинга в чекмеджето и набързо огледа всекидневната. Два стола бяха преобърнати и изтривалката беше събрана на купчинка при боричкането. Ножът зловещо блестеше под масата. Светлината се отрази в друг нож, паднал пред дивана, широка кама с извито острие и тясна декоративна дръжка. Джимбия — арабите номади носеха в поясите си това масово разпространено сред тях оръжие.

Едва когато се приготви да отговори на настойчивото звънене на вратата, Ланг забеляза нещо лъскаво в гънките на изтривалката.

— Идвам! — извика той и се наведе да го вземе.

Сребърната верижка. Сигурно беше паднала, когато натрапникът бе изхвърлил Ланг от гърба си. Той я взе. На тънката верижка се поклащаше медальон — кръг колкото монета от двадесет и пет цента, разделен от четири триъгълника, които се срещаха в центъра. Ланг не беше виждал подобен мотив, но въпреки това му се стори смътно познат. Вероятно му приличаше на нещо друго.

Но на какво?

Той го пусна в джоба на ризата си и отиде да отвори.

В коридора стояха трима мъже. Двамата бяха в униформа, а третият, жилав чернокож в спортно сако, държеше полицейска значка.

— Франклин Морс от полицията в Атланта. Вие ли сте Лангфорд Райли?

Ланг отвори вратата по-широко.

— Да. Влезте.

Море обходи с поглед разхвърляната стая.

— Ще ни разкажете ли какво се случи?

Двете униформени ченгета бяха застанали на разстояние един от друг, така че ако Ланг се опита, да не може да ги атакува едновременно. Това беше стандартната процедура, когато не знаеха дали човекът, когото разпитват, не е извършител на престъплението.

Той затвори вратата.

— Разбира се. Ще седнете ли?

Морс поклати глава.

— Не, благодаря. Криминалистите ще дойдат всеки момент. Е, господин Райли, да чуем историята ви.

Ланг разказа какво се е случило, като пропусна да спомене за медальона, който преди малко беше намерил. Не искаше да издава единствената улика, водеща към организация, далеч извън разбирането и обсега на местните ченгета. Не видя причина да спомене и за първото нахлуване в дома му. Не желаше да предизвиква по-нататъшно разследване въз основа на фантазии за конспирации на луд, за какъвто щяха да го помислят.

Той завърши разказа си и в същия миг на вратата се почука. Морс отвори. В апартамента влязоха плешив бял мъж с футуристична фотографска екипировка и млада чернокожа жена с куфар. Ланг се учуди, като видя колко бързо двамата се почувстваха като у дома си.

Море кимна, сякаш в знак на съгласие с някой, когото Ланг не беше чул.

— Нахлул е тук с два ножа, а накрая е поел надолу по краткия път, предпочитайки да не стои в една и съща стая с вас, господин Райли? Това ли е историята ви?

— Да, и се придържам към нея.

— Трудно е да се повярва, че извършителят се е самоубил, вместо да се остави да го арестуват. Така както работи съдът, нямаше да го изпратят за дълго в затвора. Сигурен ли сте, че по някакъв начин не сте го убедил да се хвърли долу и не сте му приложил някоя хватка от джиу-джицу, за да излети през стъклото? Ще ви оправдаят, защото той е влязъл с взлом.

Ланг поклати глава.

— Не. Както казах, избих ножа от ръката му, ударих го по главата и той изпусна другата кама. А след това скочи през остъклената врата.

Морс прокара пръсти по брадичката си.

— Вие сте може би най-жестокият главорез, когото съм виждал. Къде сте се научил как да се справяте с човек с нож?

— В морската пехота, „Тюлените“ — отвърна Ланг. Думите му бяха донякъде истина и можеше да бъдат проверени.

Инспекторът го погледна с подновен интерес.

— „Тюлен“ значи? Те са професионалисти, но не изглеждате достатъчно възрастен, за да сте напуснал.

— Участвах в операция „Пустинна буря“ през деветдесета година. Раниха ме на пристанището в Кувейт Сити.

Криминалистите ровеха из стаята, преместваха с моливи предметите на писалището и гледаха под мебелите. Ланг дори не можеше да отгатне какво се надяваха да намерят. Мърморко ги наблюдаваше с отслабващо любопитство.

— Нека изясним нещата. — Морс се консултира с тефтерчето си. — Кучето ръмжи и вие чувате, че някой се опитва да отвори ключалката. Вместо да се обадите на полицията, вие го изчаквате да влезе, сякаш искате да го арестувате.

Ланг оправи килима с крак.

— Казах ви, че нямаше време. Ако говорех по телефона, вместо да се подготвя, имаше голяма вероятност смъртният случай да е тук, а не долу.

Очите на Морс отново претърсиха помещението.

— В спалнята има телефон. Трябвало е само да се заключите и да се обадите на полицията.

Ланг се ухили, макар че не успя да вложи много хумор в усмивката си.

— Вие така ли бихте постъпили? Ще заложите живота си в ръцете на местните диспечери на 911, същите, които миналия месец оставиха един човек да умре от сърдечен удар, докато спореха на чий район лежи? Все едно да се обадя на полицията в Сан Франциско.

— Е, добре — призна Морс и вдигна ръце. — Може би все още не всички технически неизправности са отстранени.

— Все още? — иронично попита Ланг. — Системата беше инсталирана през деветдесет и шеста.

— Притежавате ли огнестрелно оръжие? — поиска да знае детективът.

Смяната на темата на разговора едва не обърка Ланг, точно както Морс очакваше да стане. Обичайната практика на ченгетата в Атланта беше да конфискуват или поне да задържат колкото е възможно по-дълго всяко огнестрелно оръжие, което намереха, въз основа на какъвто претекст измислеха.

— Имате ли заповед за обиск? — парира въпроса му Ланг.

Морс въздъхна.

— Вие сте не само опасен, но и умен. Щом искате заповед за обиск, ще я издействам.

Той очевидно възнамеряваше да блъфира.

— От кого? От Магъосника от Оз? На какво основание?

Инспекторът го погледна гневно.

— Добре, задръжете тежката артилерия. Няма да стигнем доникъде, ако разговаряме така. Виждали ли сте човека, който е нахлул в дома ви?

Ланг изправи преобърнатия стол, седна на него и направи знак на Морс да се настани на другия.

— Никога.

Полицаят седна и поклати глава.

— Сигурен ли сте? Не е лесно да се повярва, че извършителят си е направил труда да се вмъкне в сградата и да се качи тук, за да убие непознат? Всичко ли ми казвате?

— Да. Най-малкото, което мога да направя, е да помогна на персонала на силите на реда.

Морс изсумтя.

— Много хитро — отбеляза той и после отново стана сериозен. — Трябва да ме мислите за глупак, ако искате да повярвам, че някой е

дошъл да убие съвършено непознат и накрая се е хвърлил през балкона. Знаете нещо, което не казвате. Известно ви е, че да лъжете полицията е престъпление, нали?

Ръката на Ланг докосна джоба, където беше медальонът.

— Смятате, че не съм искрен?

Инспекторът се наведе напред.

— Знаете нещо, което не казвате.

Плешивият фотограф и жената с куфара бяха приключили с огледа и бяха застанали до вратата.

Ланг се приближи до тях и отвори.

— Детектив, проявих към полицията уважението, което се полага. — Той протегна ръка. — Беше ми приятно да се запознаем, макар че не мога да кажа същото за обстоятелствата.

Ръкостискането на Морс беше крепко, каквото би се очаквало от мъж с атлетично телосложение. За Ланг не беше трудно да си представи как детективът печели надбягване с беглец.

— Може да ви посетим отново.

— Заповядайте по всяко време.

5.

Атланта

По-късно същата нощ

Ланг беше прекалено напрегнат, за да заспи. Мислите в съзнанието му се въртяха в безкрайни кръгове.

Дали медальонът беше улика или само лично бижу? Той неволно поклати глава. Човек, у когото нямаше портфейл, едва ли би носил нещо уличаващо.

Малко вероятно беше да има работа само с един извършител. Би било трудно за сам човек да го следи денонощно и в същото време да планира кражбата на използван от военните термит.

И защо репродукция на картина от малко известен художник би струвала живота на притежателя си? Извършителите бяха фанатици и готови да умрат за кауза, която Ланг не разбираше.

Все още.

Всичко беше твърде странно. Вероятно бяха замесени откачени типове, които изпитваха сериозна, макар и безразсъдна омраза към картината и всеки, който имаше нещо общо с нея.

Ланг вече беше решил да разнищи загадката.

Ако съществуваше организация, други хора, освен трупа на тротоара под апартаментата му, отговорни за смъртта на Джанет и Джеф, той трябваше да разбере кои са или да бъде нащрек до края на живота си. И като имаше предвид нрава им на убийци, това нямаше да продължи дълго. Но участваха и други, Джанет и Джеф изискваха от него да си разчисти сметките с тях и да отмъсти.

Ланг знаеше съвсем малко, но беше убеден, че отговорите не са в Атланта. И без това му се полагаше ваканция.

Той отиде в кантората си и помоли Сара да му подготви заявление за отпуск. Трябваше да уточни периода, затова реши да бъде един месец. Не беше необходимо да споменава къде отива. И това беше хубаво, защото не беше сигурен.

Не знаеше и какво ще търси, нито кого. Какво общо имаше картината с цялата история? От значение ли беше медальонът?

Ланг беше сигурен само в едно. Вендетата беше започнала.

ТАМПЛИЕРИТЕ: КРАЯТ НА ОРДЕНА

РАЗКАЗ НА ПИЕТРО ОТ СИЦИЛИЯ

ПРЕВОД ОТ СРЕДНОВЕКОВЕН ЛАТИНСКИ ОТ НАЙДЖЪЛ УОЛФ, ДОКТОР НА ИСТОРИЧЕСКИТЕ НАУКИ

1.

КРЪСТЪТ И МЕЧЪТ

Аленийт кръст на туниката му беше издължен и съперничеше на огромния меч, който трябваше да се държи с две ръце. Той обаче ценеше по-малкия кръст с еднакво дългите линии, който висеше в сребърен кръг на врата му. Кръстът, образуван от четири еднакви триъгълника.

Но аз обърквам последователността, като бързам да напиша тези мои последни бележки. Ще започна отново, този път отначало.

Аз, Пиетро от Сицилия, пиша тези редове в годината Господня 1310^[1], три години след моето арестуване и скалъпеното обвинение срещу мен и моите братя от Ордена на бедните Христови рицари на Соломоновия храм и издаването на папската була „Pastoralis praeeminentia“, с която се заповядва на всеки монарх християнин да завземе земите ни, нашите имоти и всички други имуществва в полза на Негово Светейшество Климент V.

В отминалите години да пиша за себе си би представлявало възгордяване, грях в очите на Бога. Сега не съм сигурен дали изобщо има грехове и нека Бог ми прости за богохулството — дали съществува Господ. Описвам събитията, довели ме до вероотстъпничество, не защото аз, скромният Божи служител, заслужавам да бъда забелязан, а защото разбрах, че властните пишат историята. А виновните за упадъка на моите братя наистина са властни.

Макар че този факт е маловажен като мен самия, аз съм роден в семейството на крепостен селянин на дребен земевладелец в Сицилия през четвъртата година от управлението на Джеймс II Арагонски, крал на Сицилия^[2]. Бях най-малкият от шест деца. Майка ми почина при раждането ми. Баща ми не можеше да издържа семейството и ме заведе в близкия дом на бенедиктинските монаси, за да ми помагат и

да ме възпитат във вярата и ползата от такъв труд, какъвто те и Господ изберат за мен.

Защо не останах верен на предупреждението на нашия основател, че за да постигне душевна чистота, човек трябва да „търси уединение, да се отдаде на пост, нощни бдения, труд, голота, четене и други добродетели!“^[3].

В манастира се занимавах предимно със земеделие. Намираше се близо до града. Оттам се виждаха трите кули на новия замък, построен върху езически руини. Подобно на всички други институции, светата обител се беше посветила на молби за застъпничество пред покровителите си и за спасението на душите на благодетелите, както и на грижа за бедните.

Наученото там далеч надвишаваше познанията на крепостните селяни по рождение като мен — да пиша и да чета писма, да разбирам и да говоря латински и франкски, с Божията помощ овладях най-добре знанията по математика. През дванадесетото си лято там вече водех сметките като иконом^[4]: количеството на обраното грозде и маслини, броят на приготвените хлябове, даренията за бедните, направени от онези, които търсеха нашите молитви, и дори броят на съдовете, изпечени във варницата.

Същото лято завърши и послушничеството^[5] ми, а през есента станах пълноправен член. Ако не се бях предал на греховна амбиция, все още щях да бъда такъв и нямаше да се изправя пред жестоката участ, която ме очаква.

Срещнах го през август. Гийом от Поатие, рицар на великолепен бял кон — най-красивият мъж, когото бях виждал. Бях излязъл извън манастира и измервах количеството на овчия тор, който трябваше да се разпръсне в зеленчуковата градина, когато вдигнах глава, и го забелязах.

Въпреки че денят беше горещ, Гийом от Поатие беше в пълни бойни доспехи, включително ризница^[6], под развятата бяла туника. Гърдите и гърбът му бяха украсени с алени кръстове, известяващи на всички, че е посетил и се е върнал от Светите земи. Облеклото му го определяше като член на Ордена на Бедните Христови рицари от Храма на Соломон, най-страховитите и почитани воители на Църквата.

На левия му хълбок висеше окачен дълъг кинжал със странна за мен форма — извитото острие беше по-широко от дръжката. По-късно

научих, че това е оръжието на езичниците сарацини. На десния хълбок носеше много къс нож.

Оръженосецът му яздеше магаре и водеше още два коня, силни и огромни зверове, каквито не бях виждал. На гърбовете им бяха завързани копие, дълъг двуостър меч, турски боздуган и триъгълен щит, също украсен с ален кръст. Лъчите му представляваха идеални триъгълници.

Тръгнах след него. Рицарят мина през отворената порта на манастира, слезе от коня и коленичи пред игумена, сякаш изразяваше смирението си пред самия папа. Поиска подслон за през нощта и храна за него и животните. Първо помоли за конете и оръженосеца си, а накрая за себе си, както беше редно за Божите служители, каквито бяхме ние и той.

Забелязах, че косата му е дълга и разрошена, бронята му е започнала да ръждясва и туниката му е изцапана от пътуването. По-късно научих, че е оцелял при превземането на Акра — последният християнски град в Светите земи, паднал в годината след моето раждане. Той и останалите братя заедно с бивши жители на Яфа, Тир, Сидон и Аскалон бяха избягали с венециански кораби, а с тях бил и Великият майстор Теобалд Годен. Взели със себе си съкровището и реликвите на Ордена.

Гийом от Поатие чакал в Кипър благоволенieto на папа Бонифаций VIII, като мислел, че Господ ще остане доволен, ако рицарите бъдат изпратени още веднъж да изгонят неверниците от Ерусалим^[7].

Когато станало ясно, че това няма да стане скоро, той получил заповед да се върне в манастира си в Бургундия. И Гийом от Поатие пътувал за там, когато се отби в нашия манастир.

Рискувайки да си навлека греха завист, аз коленичих до него на вечернята, за да се възхитя по-отблизо на бойните доспехи, които описах. Нямах как да не забележа, че лицето му е загоряло от слънцето и на врата си има белег с форма на звезда. Оръженосецът ми каза, че Гийом от Поатие е бил ранен от стрела на езичник и оцелял единствено по Божията милост.

И тогава видях сребърното синджирче и медальона с онова, което отначало помислих за четири триъгълника. По-късно той ми обясни, че триъгълниците са еднаквите страни на тамплиерския кръст,

символизиращ Светото разпятие и равенството на всички Бедни Христови братя от Храма на Соломон. Това беше единственото украшение, което Ордена разрешаваше на членовете си.

Той забеляза интереса ми към белега.

— Само хората от простолюдието убиват от разстояние, млади братко — каза Гийом от Поатие след последната молитва, докосвайки бележникавото петно на кожата си. — Рицарите гледат в душите на враговете си.

— Души! — с любопитство възкликнах аз. — Езичниците, прокълнатите от истинския Бог, имат души?

Той се засмя, привличайки вниманието на брат Лоренцо, набожен човек и помощник-игумен на абатството.

— Те са човешки същества, млади братко. И не забравяйте, че цифрите, които използвате в изчисленията си вместо римските, са създадени от неверниците, както и редуването на сезоните. Езичниците са достоен противник. И поне засега те държат целия Утремер^[8], след като изгониха най-доброто, което християнството можа да събере.

Брат Лоренцо не полагаше усилия да прикрие факта, че слуша разговора. Аз вече бях предизвикал гнева му, тъй като е редно след вечернята да цари мълчание и размисъл.

— Но християнската църква със сигурност накрая ще победи — казах аз, защото той няколко пъти ме беше налагал с камшик за светотатство.

За огромно недоволство и раздражение на помощник-игумена Гийом от Поатие отново се засмя. Смехът беше рядкост между стените на манастира, както и богатството, от което всички се бяхме отрekli.

— Проблемът не е в християнската църква, а в християнските крале и принцове. Те се бият помежду си, вместо да се обединят срещу неверниците. Тревожат се повече заради властта на съперниците си, отколкото за завладяването на дома на Исус от езичниците. — Гийом от Поатие вдигна ръка и се прекръсти. — Много такива крале дори се страхуват от нас, бедните рицари на Храма.

Защо не слушах по-внимателно последните му думи! Ако им бях обърнал повече внимание и бях проумял значението им, сега нямаше да ме очаква клада, оградена от съчки, които ще бъдат запалени.

Отново признавам, че съгреших, като се възгордах, когато безстрашният рицар, който тъй доблестно служеше на Христовото дело, предпочете да върви с мен, а не с игумена, до трапезарията за вечеря. Усещах всички погледи върху себе си, докато коленичех пред разпятието зад масата на абата, за да изразя благодарността си.

Гостът седна и с отвращение погледна купата с овесена каша.

— Няма месо? — попита той, прекъсвайки четенето на аналогия^[9].

В стаята настъпи гробна тишина. Всички бяха стъписани, че един благородник очаква да намери месо, още повече на делнична вечеря.

Игуменът беше възрастен брат и гласът му излизаше с хриптене през беззъбите венци. Той се закашля, докато полагаше усилия да го чуят от подиума, където седеше на една маса с най-старите и властни братя.

— Добре, братко — каза той, — последната вечеря на Христос е била само с хляб и вино. Овесената каша не е много по-хранителна от тях. Бъдете благодарен, защото мнозина не могат да си позволят дори тази обикновена храна.

Гийом от Поатие отново се засмя и вдигна глинената си чаша, пълна с вино, разредено с вода.

— Имате право, добри игумене. Благодарен съм за храната и за гостоприемството, което оказвате на един беден рицар, завърнал се от служене на Христа.

Доволен, възрастният абат продължи да дъвче овесената каша, с която често се хранехме.

— Не очаквах да заколите най-тлъстото теле, но и най-мързеливият човек може да улови с капан заек, а в гората наоколо видях безброй сърни — без да вдига очи от купата и лъжицата, ми прошепна Гийом от Поатие.

— Значи вие, тамплиерите, вечеряте заек или сърна в делник? — попитах аз, силно заинтригуван от думи, заради които можеше да бъде наказан за непослушание, ако не и за светотатство.

— И на обяд, и на вечеря. Или говеждо, или свинско. Подобни каши не поддържат мъжкото тяло.

— Но поддържат душата му — прошепна брат монах от отсрещната страна.

Гийом от Поатие блъсна настрана почти недокоснатата купа. Само богатият пренебрегва храна. Или глупакът.

— Не душите се бият със сарацините, а телата.

Правилата на нашия орден изискваха след вечеря да се оттеглим в параклиса за изповед и после в индивидуалните килии за уединени молитви преди вечерие^[10]. Бях разпределен да работя в малката броячница на манастира. Предстоеше беритбата на маслини и трябваше да изчисля колко boissel^[11] щяха да бъдат пресовани на зехтин за продажба. Бях се замислил под първите числа върху плочата за писане и се готвех да ги препиша на пергамент от овча кожа, когато осъзнах, че Гийом от Поатие е влязъл при мен.

Той ми се усмихна, разкривайки съвършени зъби, приближи се и надникна над рамото ми.

— Разбирате ли цифрите на неверниците?

Кимнах.

— А вие? Не?

Рицарят ги погледна от един ъгъл, а после от друг и се намръщи.

— Рицарят не се затормозява с цифри или букви. Те са за свещениците и монасите.

— Но вие сте член на монашески орден!

Той се засмя отново.

— Вярно е, но на особен орден. Забелязал ли сте, че не нося власеница, която смърди и гъмжи от гадини, и когато съм нечист от пътуване, се къпя? Рицарите тамплиери не живеят като другите монаси.

— Определено не ви се носи славата, че приемате и Божията заповед да обръщате другата буза, ако ви плеснат по едната — с необичайна за мен дързост отбелязах аз.

— И не мисля, че смирените ще наследят земята. Не вярвам, че Господ е казал такова нещо. Това е лицемерие, фалшива догма, за да държат в подчинение крепостните селяни и васалите.

Подобни приказки ме караха да се чувствам неудобно, защото граничеха с ерес. Но Гийом от Поатие беше рицар и на врата му имаше физическо доказателство за готовността му да умре за Църквата и папата.

— Подчинението е един от основните обети в нашия орден — казах аз.

— И без него би настъпил хаос. Армия, която не се подчинява на заповедите, няма да победи врага. Аз не одобрявам смирието, а не послушанието.

Думите му ме накараха да се почувствам още по-неловко.

— Освен цифрите, разбирате ли и писменото слово?

— Да, ако е на латински или франкски и е написано ясно — скромно отвърнах аз.

Той се затвори в себе си за миг, а после отново заговори:

— Не сте положил последните си обети тук, нали?

Нямах представа защо ми зададе този въпрос, но отговорих откровено.

— Не.

— Моят орден се нуждае от хора като вас.

Изумих се.

— Но аз нямам благородническо потекло и не знам нищо за оръжията ви!

— Не разбирате. Храмовете ни се нуждаят от хора, които умеят да броят пари и стоки, и от писари, които могат да четат и да пишат на различни езици. Със сигурност ще заемете такава длъжност. Елате с мен в Бургундия.

Все едно ми каза, че ще ида на луната. Не се бях отдалечавал на повече от един ден път от манастира.

— Не мога. Братята ми се нуждаят от мен да вършим Божиата работа.

Устните му се разтеглиха в не съвсем благочестива усмивка.

— Научих, че обикновено Господ получава каквото иска, независимо от усилията на човека. Предлагам ви три ястия на ден, две с месо. Никога няма да оставате гладен. Ще спите на чисто легло, ще носите изпрани дрехи без въшки, бълхи и кърлежи. Ще смятате числа, каквито не сте и сънувал. Или може да останете тук и да мизерствате, мръсен и гладен като див звяр. Убеден съм, че и в двата случая ще служите на Бога.

Онемях. Не бях в състояние да отговоря. Ако се бях помолил на Господ и бях поискал съвет, щях да осъзная, че Той се опитва да ми каже да остана. Но както при мнозина млади хора мисълта за такъв разкош завъртя главата ми.

— Тръгвам веднага след утрента^[12] — добави Гийом от Поатие, — преди да се измия и да се е зазорило. Може да яздите магарето заедно с моя оръженосец. Или може да останете тук и да служите на Бога по по-незначителен начин и в много по-голяма нищета.

Сутринта напуснах единствения дом, който помня — тясна килия със сламен дюшек и толкова нисък таван, че не можех да се изправя^[13]. Тъй като бедността е един от обетите на бенедиктинските монаси, не взех нищо със себе си, освен грубата власеница на гърба ми. И гадините, гъмжащи в нея. Защо не избрах бедняшкия живот, с който бях свикнал?

[1] Всички години са преработени по Грегорианския календар за удобство на читателя. ↑

[2] 1290 година. ↑

[3] Всъщност авторът на този постулат е Свети Касиан. Свети Бенедикт (около 526 година) основава първия орден на монаси, които живеят заедно, в една общност, а не сами като отшелници. ↑

[4] Монахът, който отговаря за провизиите в манастира. ↑

[5] Думата, употребена от Пиетро, е на средновековен латински. *Noviciatus* означава място, където се обучават послушници. Съмнително е дали селски манастир е разполагал с подобна придобивка. ↑

[6] Ризница от метални брънки. Пълното бойно облекло на рицарите тамплиери е описано в запазените екземпляри на френския „Указ“ и освен споменатото от Пиетро, би включвало шлем (*heaume*) и защитна броня на раменете и краката (*jureau d'armes, espalliers, souliers d'armes*). ↑

[7] Град Ерусалим е бил превзет от султан Бейбарс през 1243 година. Съмнително е дали Гийом от Поатие или някой друг от съвременниците му е виждал Свещения град, макар че е бил заветната цел на тамплиерите до разпускането на Ордена през 1307 година. ↑

[8] Името, с което и кръстоносците, и тамплиерите наричали Светите земи, като просто ги смятали за едно от владенията на папата. ↑

[9] Библията е била четена преди всяко ядене. ↑

[10] Последното богослужение за деня, обикновено отслужвано преди лягане. ↑

[11] Предполага се, че английската дума „бушел“ (36 литра или килограма) произлиза от франкската *boissel*. Точното количество, което е означавала, се е изгубило в древността. ↑

[12] Ранно богослужение, обикновено около пет часа сутринта. Първото богослужение за деня, полунощница, е било отслужвано малко след полунощ. След това идват часовете, първи (между 6 и 9 часа), трети (между 9 и 12 часа) и шести (между 12 и 15 часа), вечерня и повечерие. ↑

[13] Много монашески килии са били умишлено построени така, че обитателят винаги да ходи наведен, налагайки си добродетелта смирение. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Далас, Тексас

На следващия ден

Ланг не обичаше да лети със самолет. Чувстваше се безпомощен и лишен от контрол, докато седеше със затегнат колан на седалката.

Той мрачно чакаше в залата за заминаващи пътници на „Американ Еърлайнс“ на летище „Далас“ и наблюдаваше мъж с момченце.

Човекът беше около четиридесет и пет годишен с прошарени коси и възпълничък и едва ли можеше да бъде забелязан в претъпкано помещение, но Ланг беше обучен да наблюдава точно такива хора. Детето беше русокосо, на четири-пет години, и не приличаше на мъжа, което би показало родствена връзка, но представляваше добро прикритие. Някой беше предприел умен ход.

Ланг почти не им беше обърнал внимание, докато човекът си проправяше път към гишето на „Делта“ в Атланта и купуваше билети, като обясняваше, че трябва да вземе този полет, защото имало спешен случай в семейството.

Къде беше спешният случай?

Ланг си беше запазил място за Далас и плати с кредитна карта. После отиде до гишето на „Американ Еърлайнс“ и фалшивия и с изтекъл срок паспорт от предишната си самоличност си купи билет от Далас до Форт Лодърдейл. Смяташе да отиде с такси от Лодърдейл до международното летище в Маями и сетне да хване самолет за Рим през летище „Дж. Ф. Кенеди“. Обиколният маршрут го отърва от преследвача сред тълпата пътници.

В Атланта нямаше причина да се усъмни в мъжа и момченцето, но когато в Далас те се качиха на същия автобус, за да отидат от терминала на „Делта“ до терминала на „Американ“, Ланг стана подозрителен. Двамата нямаха време да вземат единствената чанта, която бяха дали за багаж в Атланта. Детето обаче беше със същата яркожълта раница. Ланг ги видя на изхода за полета за Лодърдейл и това привлече вниманието му.

Въпреки войната с цените на билетите между авиолиниите да пътуваш от Атланта до Лодърдейл през Далас беше странно.

Мъжът се приближи до редицата телефони, несъмнено, за да предупреди някого, който чакаше във Флорида. Той предпочете стационарен автомат вместо клетъчен телефон и този факт означаваше, че или е един от малцината без мобилен телефон, или не желае да го подслушват. Ланг се престори, че разглежда пистата от прозореца до телефоните, откъдето можеше да чуе всяка дума. Мъжът го погледна гневно и прекъсна разговора.

После заведе момченцето в тоалетната. Ланг отиде до павилиона за вестници и купи три шоколада. Влезе и той в тоалетната и се затвори в една от кабинките. Отвън изглеждаше така, сякаш четете вестник, докато си върши работата.

Трябваше му само малко късмет човекът да няма време да се обади по телефона втори път, преди той да се върне в залата.

Ланг отново влезе в чакалнята и се огледа, сякаш търсеше свободно място. Той избра седалка до хлапето, което беше погълнато от електронна игра. Подритна раницата му и седна така, че момчето да е между него и придружителя си, а после се премести, за да скрие с краката си жълтия сак.

— На какво играеш? — попита Ланг.

Детето не се стесняваше от непознати.

— „Енигма“ — без да вдига глава, отвърна момчето.

Ланг се вгледа в светлинките, проблясващи на малкия екран. Мъжът сигурно се питаше дали е привлякъл вниманието му.

— Как се играе? — невинно продължи Ланг, изслуша обясненията и се изненада, че дете на тази възраст знае толкова много подробности. — Струва ми се, че ще е по-забавно, ако играят двама.

— Много сте любезен, господине — намеси се мъжът, — но не е необходимо да...

Ланг не можа да определи акцента му, но със сигурност не беше от Атланта.

— Но аз искам! Момчето ми напомня за моя син — прекъсна го той и си придаде натъжен вид. — Беше на неговите години, когато почина от левкемия.

Очите на белокосата жена срещу Ланг мигновено се навлажниха. Нямаше начин мъжът учтиво да накара Ланг да остави на мира детето.

Съдейки по изражението му, тази мисъл бе хрумнала и на него.

— Може ли? — Ланг протегна ръка.

Хлапето погледна мъжа за разрешение и даде на Ланг играта.

— Опа! — Ланг я изпусна и докато се навеждаше под седалката да вземе електронната кутийка, извади нещо от крачола на панталоните си и го стисна в шепата си, а после изведнъж се изправи и посочи към множеството. — Хей, онзи не е ли Мел Гибсън?

Хората наоколо обърнаха глави едновременно. Ланг пхна предмета в раницата и взе играта.

— Изглежда се припознах — глуповато призна той. — Покажи ми пак как се играе с това нещо.

Ланг търпеше поражение след поражение, когато след няколко минути повикаха пътниците за полета.

Той пътуваше в първа класа, затова отиде най-отпред на опашката, и забеляза масата — след атентатите на единадесети септември 2001 година навсякъде имаше маси, подготвени за обиск. Докато даваше билета си на служителката, той се наведе към нея и прошепна нещо.

Тя набързо предаде поста на колегите си и забърза нанякъде.

Ланг махна на момченцето и се качи на борда на самолета.

Вече пиеше шотландско уиски и се опитваше да намери докъде е стигнал в романа, който четеше, когато някаква жена сложи тънка чанта на багажника над главите им и седна до него. Беше облечена в делови костюм — сиво сако и пола. Единственият ѝ грим бяха червило и лек руж на скулите. Пепеляворусите ѝ коси бяха вдигнати на кок с гребен от черупка на костенурка. На средния пръст искреше пръстен с диамант, който навсякъде другаде, освен в Тексас, биха възприели като просташки. Беше млада, на двадесет и няколко, но пуфтеше като осемдесетгодишна старица по стълби.

Ланг ѝ се усмихна и остави чашата си на сгъваемата масичка.

— Струва ми се, че сте тичала до самолета.

Тя пое дълбоко въздух.

— Мислех, че ще отменят полета, а се налага на всяка цена да отида във Форт Лодърдейл.

Монотонният ѝ говор и пръстенът бяха доказателство, че е родена в Тексас.

Ланг се постара да придобие изненадано изражение.

— Да отменят полета?

Жената кимна и кичурите на главата ѝ, останали извън гребена, се развяха като крака на насекомо.

— Някакъв мъж се опитал да внесе оръжие на борда.

— Сериозно?

— Да, в раницата на сина си. Някой се обадил анонимно на охраната да докарат преносим рентген и те намерили оръжието.

Ланг ахна от изумление.

— Видяхте ли го?

— Не, но хората от охраната отведоха мъжа. Казаха, че ще претърсят раницата на хлапето в обезопасената зона. Искали да се уверят, че той няма да има възможност да използва оръжието, когато летището е пълно с хора. Стана ми мъчно за детето.

Ланг съчувствено вдигна ръце.

— Колко е подло да замесва дете в подобно нещо!

И в същия миг забеляза, че под ноктите на ръцете му има петна от шоколад. Беше се изцапал, докато седеше на тоалетната чиния и чакаше шоколадите да омекнат от топлината на дланите му, за да оформи от тях пистолет, който да отрази рентгеновите лъчи, и увиваше в станиол творението си.

Дори международното разузнаване можеше да бъде надхитрено.

— Предполагам, че ще има време да си измия ръцете, преди да ни накарат да затегнем коланите.

ВТОРА ГЛАВА

1.

*Международно летище „Леонардо да Винчи“, Рим
На следващата сутрин*

Разрошен и със зачервени парещи очи, Ланг слезе от самолета и се зарадва на хладното пролетно утро след зловонния рециклиран въздух в пътническия салон. Испита облекчение, че е навън, макар че миризмата на дизел изпълни ноздрите му. Превозни средства се суетяха насам-натам из международното летище като буболечки по повърхността на езеро. На фона на постоянната мъгла дърветата в далечината приличаха на дантели.

Пред самолета спряха няколко автобуса и пътниците се качиха. По загадъчни като Пусен причини италианците рядко използваша „ръкави“, които позволяваха на пътниците да влязат в терминала направо от самолета. Ланг подозираше, че собственикът на автобусната компания има солидни връзки.

През последните години летището в Рим беше в ужасно състояние. Реконструкцията му бе продължила в условия на непрестанни политически разногласия, но сега най-после беше приключила. Бетонните плочи, извитите като лък ъгли и прозорци с цветни стъкла придаваха на международния терминал леко мореплавателен вид. Вътре го очакваше друга изненада. Асансьорите, ескалаторите и стълбите също бяха нови, макар че пак бяха разнопосочни и объркващи.

Ланг даде паспорта си за проверка под бдителния поглед на митническите служители на изхода за пътници, които нямаха нищо за деклариране, и после се вмъкна в първата тоалетна, за да види кой от самолета би могъл да го следи.

Никой.

Той отвори чантата си и смени джинсите си „Ливайс“ с френски и риза с характерен италиански десен. Вместо мокасините „Оксблъд

Коул Хаан“ нахлузи сандали, каквито европейците държаха да носят с черни чорапи. Изцапаното със спрей за коса и други нечистотии огледало отрази образа на мъж, облечен по европейската мода, но комбинация от най-лошото, което предлагаше общия пазар.

Неблагоприятната обмяна на долари за евро на летището се равняваше на финансов удар. Ланг обаче беше готов да плати за възможността да види дали някой се мотае зад него, докато автоматът приключи с изнудата.

Върволица от други превозни средства го закара до гарата — единственото непроменено място след последното му посещение в Рим. Под покрива с форма на павилион имаше четири коловоза и малък търговски център. Ланг си купи еспreso от възрастна жена и билет от друг автомат, а после седна и зачака кофеинът да го ободри и влакът да пристигне. Както очакваше, кафето свърши работата си преди италианските железници.

Влакът беше обновен като летището. Удобни седалки, тапицирани с избран с вкус син плат, бяха заменили износената напукана пластмаса. Вместо малките, мръсни и тесни пътеки, купетата предлагаха панорамна гледка от двете страни на широкия коридор.

Гледката по време на пътуването не се беше променила. Ланг очакваше пейзаж, осеян с развалини на храмове и рухнали сводове — следите от славно минало. Нали това беше Рим, Вечния град! Но видя само обрасли в бурени кантони, ръждясали метални отпадъци и задните страни на еднообразни жилищни сгради. Типичната разочароваща досада, присъща на двадесет и първия век.

Когато беше довел Доун тук, дори тягостната атмосфера ѝ се беше сторила вълнуваща. Тя едва не експлодираше от трепетно очакване на всяка мрачна гара и възбудено тръпнеше само като четеше имената по пътя.

Доун.

Тя се наслаждаваше на всяка секунда от живота и се радваше и на най-малкия детайл. Ланг си я представи в старото купе как се възхищава на мръсната пластмасова седалка, гледа италианците във влака и извива шия, за да се увери, че не е пропуснала нищо от индустриалните предградия на Рим. Интересът ѝ към тривиалните неща в чуждата страна не намаля през всичките четиридесет и пет минути на пътуването.

По-късно Доун призна, че дори миризмите в препълнения вагон ѝ се сторили екзотични. Всеки, който изпитва тръпка на възбуждане от мириса на петдесетина нечисти тела, вонящи на чесън и тоник за коса, искрено обича живота.

Доун.

Двамата бяха отседнали в малък хотел, построен преди половин хилядолетие на един площад с Пантеона. Тогава Рим беше романтичен, интригуващ и пълен със съкровища зад всеки ъгъл. Сега Ланг видя само тълпите и мръсотията, характерни за всеки голям град, място на болезнени спомени.

Скърцайки, влакът потегли към гара Тибуртина, последната спирка и Ланг успя да се отърси от спомените. Къде да отседне? Хотелът, където нощуваха с Доун, беше туристическа атракция и ако някой го търсеше, вероятно щеше да го намери там. Големите хотели като „Хаслър“ и „Идън“ бяха още по-лесно забележими и пълни с американци. Покрай останките от северната стена имаше няколко по-малки пансиона, които предлагаха скромни цени и гледка към градините Воргезе над рушащите се тухли по периметъра на древния Рим. Там обаче гъмжеше от екскурзианти, студенти, учени и пенсионери. Нещо по-лошо, пансионите се намираха на няколко преки от посолството на Съединените щати и цените и местоположението им бяха идеални за стари познати. Ланг предпочиташе да избягва случайните срещи с предишни колеги, защото трябваше да отговаря на твърде много въпроси.

Той предполагаше, че хората, които търси, не са италианци, затова му беше нужен хотел, където рядко ходеха чужденци. Така щеше да ги забележи по-лесно, докато се опитваше да се слее с тълпите в града. На Виа дел Корсо имаше няколко малки, но скъпи странноприемници, където отсядаха търговските пътници на „Армани“ от Милано и представителите на стъклопроизводителите от Венеция, когато идваха да обслужват магазините в един от най-елегантните търговски райони в Европа. Може би щеше да отиде там.

Влакът спря на последната гара. Ланг промени решението си и избра район Траставере. Спомняше си го отпреди пътуването с Доун. Като всеки друг градски район, отделен с река от центъра, Траставере се смяташе за различен, по-римски от Рим, също както жителите на

Бруклин се гордееха, че са истински нийоркчани, или жителите на Рив Гош — че са чистокръвни парижани.

За Ланг обаянието на района се криеше в историята му. През шестнадесети век Траставере е бил работнически квартал на Рим, дом на занаятчиите, построили катедралите, рисували фреските и издялали паметниците. Микеланджело и Леонардо бяха живели там. В днешно време районът се беше превърнал в рай за бохемския стил на живот — обитаваха го безработни музиканти и художници, търсеци покровители.

На площад Масти имаше гостилница, където Ланг беше ял спагети заедно с политически имигрант от Чехия. Храната беше отвратителна, а обстановката още по-лоша. Стените бяха отрупани със снимки на двете италианско-американски икони Синатра и Сталоун. Пианистът осакатяваше американски мелодии от петдесетте години на двадесетия век. Ланг дори не бе помислил да заведе там Доун.

В съседство имаше пансион с няколко стаи, които предлагаха малко удобства и определено не бяха по вкуса на държащите на лукса американци.

Идеално.

Ланг говореше съвсем малко италиански. Речникът му се състоеше предимно от въпроси, обикновено задавани от туристи, и оплаквания от високите цени. И разбира се, универсалната дума „ргего“, която означаваше всичко от „бързам“ до „моля“. За съжаление латинският му се употребяваше колкото английският на Чосър. Но в момента това нямаше значение. Шофьорът на таксито „Опел“, което нае на гарата, беше още по-незапознат с местното наречие. Каквито и да бяха лингвистичните му недостатъци, бързо стана ясно, че е свикнал да кара в Рим, използвайки клаксон и жестове вместо спирачки. Кръстовищата без светофари бяха изпитания за нивото на тестостерона.

Тъй като едва една пета от улиците бяха достатъчно широки за други превозни средства, освен за вездесъщите мотопеди „Веспа“ и велосипедите, маршрутът беше обиколен. От опит Ланг знаеше, че за нервите му ще бъде по-лесно, ако затвори очи, държи се здраво и се моли на Меркурий — римския бог на пътниците в опасност.

Таксито внезапно поднесе на една страна и Ланг изтръпна в очакване на сблъсък, но вместо това чу порой от италиански ругатни и

отвори очи. Намираха се на моста Понте Палатина. Тъмnozелената Тибър, обградена от двете страни с дървета, се плискаше равнодушно в бетонното си корито.

Ланг си спомни какво беше забелязала Доун. За разлика от Париж, Лондон и дори Будапеща, Рим не показваше най-хубавото си лице по крайбрежието на реката. Тя твърдеше, че Тибър прилича по-скоро на задния двор на града, накъдето не е обърната нито една голяма сграда, и е далеч от центъра на древния, средновековния и съвременния Рим. Както често се случваше, Доун беше изразила с прости думи негова недовършена мисъл. Това беше още една причина за убеденост, че бе оставила в живота му празнота, която едва ли някога щеше да бъде запълнена.

Куполът на „Свети Петър“ сякаш се рееше в кафеникавата мъгла на смога, спокоен и хладнокръвен сред бъркотията на уличното движение рано сутринта. След завоя надясно на мястото на реката се появиха сгради на три или четири етажа. Изронената им мазилка розовееше на бледата слънчева светлина. Ланг позна Пиаца Санта Мария ди Траставере по църквата в римски архитектурен стил. Малкият площад беше пълен с баби, бутащи бебешки колички, и мъже, разтоварващи камиони. Кварталът беше уморен от предишната вечер и се разсънваше. Вечерта мракът отново щеше да изпрати в домовете им старите хора и децата, а местата им щяха да бъдат заети от джазови музиканти, мимове и младежи, тръгнали да се забавляват. През нощта площадът оживяваше.

Опелът се стрелна в тясна уличка, в която едва се побра, и колебливо спря. Занемарени сгради се бяха сгушили около малкия площад, павиран с камъни, които можеше да са поставени там преди столетия или предишния ден. Сенките придаваха на квартала зловеща атмосфера, докато упорито отстъпваха пред утрото.

Ланг слезе, плати твърде много пари за таксито и прекоси площада, като се питаше дали не би могъл да избере по-добро място. Гостилницата още не беше отворена, но на пансиона до нея имаше обява за свободни стаи. Той удари два пъти огромното месингово чукало по масивната врата. Болтовете вътре започнаха да се плъзгат и след няколко секунди вратата се отвори, скърцайки на железните си панти.

Ланг беше забравил за ключалките.

Или градът беше подложен на постоянна вълна от обири, или жителите му харесваха ключалките. Беше нещо обичайно да се наложи да отключиш две или три, за да влезеш в хотела си през нощта, а след това още две, за да стигнеш до съответния етаж, и други две или три на вратата на стаята. Гостът в някой от по-малките хотели, където нямаше нощен пазач, беше натоварен с повече ключове от тъмничар.

На прага застана възрастен мъж, толкова дребен, че Ланг се изненада как е успял да отвори грамадната врата.

— Una camera?^[1] — попита Ланг.

Старецът го огледа внимателно от главата до петите. Ланг познаваше този поглед. Хотелиерът очевидно се опитваше да прецени колко да му поиска за стаята. После отстъпи встрани и направи знак на госта да влезе.

— Una camera. Sì.

Ланг положи усилия да замаскира американския си акцент.

— Con bagno?^[2]

Мъжът явно реши, че гостът е с по-големи възможности от средностатистическите посетители — студенти и пътуващи бедняци. Той поклати глава и му махна да го последва.

Ланг тръгна след него по тъмното стълбище и сетне по коридора. Двамата се приближиха до отворена врата. В стаята имаше двойно легло със сгънати чаршафи и възглавници, нощно шкафче с фурнир от изкуствено дърво, осеян с изгаряния от цигари, огледало в пластмасова рамка, окачено над него, и гардероб.

Ланг отиде до единствения прозорец и с удоволствие установи, че гледа към вътрешен двор — една от изненадите в Рим, скрит от шума и мръсотията на улицата. Подобно на много други дворове и този беше превърнат в зеленчукова градина — типично италиански специалитет. Макар че беше едва април, от тучнозелените стебла надничаха кръгли червени домати. Патладжаните имаха тъмнолилави плодове. В плодородната почва растяха непознати за Ланг подправки, наред с босилек и ригана, без които не е завършена нито една италианска градина.

Старецът говореше толкова бързо, че Ланг би го разбрал трудно, дори ако владееше езика. Той реши, че собственикът на пансиона описва удобствата на стаята.

— Non parlo Italiano^[3] — тъжно каза той, сякаш признаваше една от големите грешки в живота си. — Sprechen Sie Deutsch?^[4]

Ако се представеше за германец, Ланг по-лесно би обяснил защо знае малко италиански. След годините, прекарани в Бон, Франкфурт и Мюнхен, немският му беше много добър.

Имаше и други причини да се представи за германец.

Възрастният мъж поклати глава, повторно преценявайки госта. Беше достатъчно стар, за да си спомня германско-италианската ос Хитлер и Мусолини. Италианците не смятаха за неуместно да се сещат за Дучето като за строител на пътища и единствения управник, накарал влаковете да се движат по график и обвинил Хитлер за разрухата в страната си. Годишнината от краха на фашизма се честваше всеки април и се наричаше Ден на освобождението. Националната концепция беше, че народът няма нищо общо с Втората световна война. Независимо дали това беше вярно или не, старият хотелиер едва ли щеше да признае, че знае езика на бившите потисници на родината му.

Нито повторният прочит на историята в измеренията на Оруел, нито общият пазар бяха намалили страхопочитанието на италианците към германците. Немските влакове се движеха с точност до секундата, автомобилите им бяха надеждни, а икономиката и правителството им — стабилни. Германците не бяха като италианците.

Още по-характерна беше липсата на интерес от страна на германците към пазарлъка, което беше част от покупката на всяка стока в Италия. Ланг видя разочарованието в очите на стареца, докато излизаше в коридора, за да му покаже най-комерсиалната особеност на стаята — съседството ѝ с банята на етаж.

Ланг отказа с жест предложението на домакина да разгледа помещението. Беше виждал много италиански бани и предполагаше, че ще стои прав и ще използва душ, а не да седи във вана, която трябваше да чисти цяла седмица.

Той кимна. Щеше да наеме стаята.

— Quotidano? — Старецът искаше да знае дали Ланг ще плаща ден за ден.

— Sì.

Собственикът каза цифра и отново остана разочарован, когато липсата на реакция на Ланг показа, че е започнал от твърде малка сума,

и протегна ръка да вземе паспорта му. Като повечето европейски страни, Италия изискваше в хотелите да се записват данните от документите на гостите. Местната полиция въвеждаше в компютър информацията и я проверяваше в списъци с издирвани престъпници и други закононарушители като заподозрени терористи или двойки, които съжителстват, без благословията на свещеник.

— Но una ragazza^[5] — каза Ланг, намигна сладострастно и добави едри банкноти към наема за нощувката.

Не беше необходимо да владее езика, за да прочете мислите на стареца, който преброи наум парите и се ухили похотливо. Съдържателят показва, че разбира за незаконната връзка, като също намигна. Смяташе, че гостът му е германец и следователно богат, и иска да прекара една-две нощи с чужда жена, без фактът да бъде регистриран в безброй държавни документи. Това беше въпрос не на морал, а на финанси. Колко ли голям беше подкупът за местните полицаи, за да забравят това дребно нарушение на омразния закон, който не постигаше нищо друго, освен да нарушава личната свобода?

Италианският бизнес често повдигаше подобни въпроси.

Ланг се отправи към стълбите, като се престори, че си тръгва, и старецът с нежелание се съгласи да приеме предложението. Даде му връзка ключове, избълва още един порой от неразбираем италиански и напусна етажа. Мърморенето му се носеше по стълбите като зловонен пушек от евтина пура.

Ланг заключи вратата и се изтегна на леглото. Пронизителните звуци на уличното движение бяха затихнали до приспивно монотонно бръмчене през отворения прозорец. Той вдъхна уханието на наскоро прекопана почва, примесено с букет от зелени подправки.

Замисли се за Джанет и Джеф.

И след по-малко от минута заспа.

[1] Стая? (итал.). — Б.пр. ↑

[2] С баня? (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Не говоря италиански (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Говорите ли немски? (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Имам приятелка (итал.). — Б.пр. ↑

2.

Португалия

08:27 ч. същият ден

На стотици мили оттам, горе-долу по същото време, когато самолетът на Ланг се приземи, мъглата се стелеше вълнообразно по почти непрозрачните стъкла на прозорците и се кондензираше в тънки сребристи струи по старинните им оловни ръбове. Слънцето все още не я беше разсеяло и на фона ѝ сивият камък приличаше на зърнеста черно-бяла фотография.

Бледата светлина, струяща от единия прозорец, танцуваше в неподвижната влажна мъгла и придобиваше синкав оттенък, когато проблеснеше компютърният екран. Явлението рязко контрастираше на ръчно дялания камък, назъбените бойници и оръдейните кули на сградата.

Човекът пред монитора сякаш също беше от друга епоха. Беше облечен в монашески одежди с качулка от груб плат като в средновековен манастир. Въпреки студа на краката си носеше само сандали. Той търпеливо изчака системата „Макинтош“ да се зареди и после написа парола от осем знака. На екрана се появи поредица от букви, групирани по пет. Групите биха изглеждали напълно произволни на всеки, който не разполагаше със софтуер за разкодиране. Операторът се увери, че съобщението е пълно, и подаде серия команди. Неразгадаемите блокове от букви бяха заменени от изречение.

Мъжът кимна, сякаш беше съгласен с онова, което четеше. Неправомерното и незабележимо проникване в световната система за резервации на самолетни билети беше разкрило, че Лангфорд Райли е летял от Маями до Рим. Ровенето в информацията за кредитните карти не успя да покаже в кой хотел е отседнал. Местонахождението му обаче скоро щеше да стане ясно от полицейските компютри, в които щяха да въведат данните от паспорта му.

Операторът се намръщи. Не обичаше да чака. Компютрите не бяха направени за това.

Ветрецьт раздели мъглата навън като завеса. Прозорците изтракаха в ръчно изработените си оловни каси като духове, които се опитваха да влязат.

Мъжът не забеляза това. Той отново прочете съобщението, като несъзнателно въртеше сребърната верижка на врата си. Медальонът се състоеше от четири триъгълника. Той въведе инструкции за човека, с когото си кореспондираше по електронната поща. „Намери Райли. Провери кои може да са предишните му връзки в Рим. Скоро и властите ще го издирват. Преди да го убиеш, разбери какво знае и на кого е казал.“

ТРЕТА ГЛАВА

1.

Рим

13:00 ч.

Ланг се събуди освежен. Беше наваксал за изгубения сън по време на пътуването и умората от смяната на часовите зони. Шумът на уличното движение навън беше спрял. Той погледна часовника си и разбра защо. В един следобед за три часа затваряха магазините, музеите и дори църквите.

Ланг стана от леглото, отключи, излезе в безлюдния коридор и почука на вратата на общата баня. Никой не отговори и той влезе. Изми лицето си под напуканата порцеланова мивка и излезе от пансиона.

Застанал в сенките на входа, Ланг огледа площада, за да провери дали там има подозрителни хора. Малчугани ритаха парцалива футболна топка и крещяха. Възрастни жени в черно опипваха и миришеха зеленчуците на сергия. Старци седяха около масите пред кръчмата отсреща, пиеха кафе или грапа и наблюдаваха минувачите с воднисти очи. Ланг предположи, че мъжете на средна възраст обядват и после ще се върнат на работа.

Пресичайки площада, той видя гостилницата с отвратителната храна и още по-отвратителните произведения на изкуството, където седяха неколцина клиенти.

Докато вървеше, го заобиколиха котки. Всъщност най-символичното животно за Рим не беше вълчицата от легендата, а обикновената домашна тигрова котка. На пръв поглед котките сякаш нямаха стопани, но всички бяха добре нахранени и здрави. Може би затова Ланг не забеляза плъхове. Почти на всеки ъгъл бяха направени малки бетонни фонтани, не по-големи от купи, за да не ожаднеят котките и кучетата.

По-многобройни от котките обаче бяха циганките — смугли чернокоси жени, които продаваха рози, гледаха на ръка или кърмеха бебета. Или мърморейки ругаеха незаинтересованите минувачи. Според гражданите на Рим циганите си изкарват прехраната като джебчии и крадци. Независимо дали беше вярно или не, Ланг премести портфейла си в предния джоб.

Рядко имаше площад без своя уникална църква, статуя или фонтан. Всеки се отличаваше и със специфичен мирис. Някъде във въздуха се разнасяше ухание на капучино, а на друго място, където имаше пазар, миришеше на плодове и зеленчуци.

Ароматът на прясно изпечен хляб го накара да спре. Ланг беше гладен, тъй като не беше хапвал нищо след блудкавата безвкусна помия, която авиолинията наричаше храна. Той зави надясно по друга тясна уличка, дръпна се от пътя на японски мотоциклет, не напълно контролиран от моториста, и стигна до „Остерия ден Берли“ — ресторант на Пиаца Сан Апология. Надяваше се, че там все още сервират хубавата морска храна, която си спомняше.

Час по-късно Ланг излезе на слънчевата светлина. Дъхът му миришеше на печен октопод с чесън. Той тръгна на север пеша, за да позволи на обяда да улегне в стомаха му, и се озова на задръстения от коли Виа дела Консилационе — широкия булевард към Ватикана. Дори през април, преди да е започнал туристическият сезон, тротоарите бяха пълни. На витрините бяха изложени религиозни джунджурии, малки бюстове на папата и евтини разпятия. Ланг нямаше да се изненада, ако видеше базиликата „Свети Петър“ затворена в малък глобус с изкуствени снежинки.

Преди да напусне Атланта, той се беше обадил на Майлс още веднъж, този път, за да го попита за техен общ познат в Рим.

Отговорът на Майлс беше предпазлив.

— Отиваш в Рим на почивка и искаш да подновиш старо познанство? Това няма нищо общо с термита или смъртта на сестра ти, нали?

— Прекалено си подозрителен, Майлс.

— Присъщо е на професията, забрави ли? Пък и аз ще си изпатя, ако кажа кои са хората на Агенцията в Рим. Може дори да ме застрелят.

— Вече не го правят. Само ще те лишат от пенсия и социално осигуряване.

— По-лошото е годините, които съм им дал.

— Освен това аз не питам кои са хората на Агенцията в Рим, а кого познаваме там.

— Типичен адвокатски педантизъм. Защо искаш да знаеш?

— Трябва някой да ме представи във Ватикана. Агенцията сигурно знае с кого да се свържа.

Майлс дори не си направи труда да говори така, сякаш му вярва.

— Ватиканът, където живее папата? Искаш да попълниш формуляри за бъдещо канонизиране?

— Майлс, Майлс, позволяваш цинизмът да отрови слънчевия ти и весел характер. Искам само да поговоря с някого от специалистите по история на изкуството на Негово Светейшество.

Телефонната връзка не направи нищо, за да прикрие подигравателното изсумтяване на Майлс.

— И още как! Все едно аз да водя интелектуални разговори, ако съм на безлюден остров с Шарън Стоун.

Ланг въздъхна театрално.

— Говоря сериозно, Майлс. Имам клиент, който се готви да похарчи цяло състояние за произведение на изкуството с религиозен сюжет. Най-известният експерт по автора на творбата е във Ватикана. Нима бих излъгал?

— Както и аз, ако жена ми намери червило на ципа на панталоните ми. Е, добре, не мога да ти дам списък на агентите в Рим. И без това нямам нужното ниво на достъп до тази секретна информация. Случайно обаче чух, че Герта Фукс е назначена за търговски аташе в посолството в Рим.

Ланг не си спомняше дали намери време да благодари на Майлс, преди да затвори телефона. Понякога Герта Фукс го караше да забрави всичко останало.

Първата му работа в Агенцията беше нещо като кабинетен Джеймс Бонд, както сам се наричаше. Като повечето начинаещи шпиони той беше обучен в Камп Пери близо до Уилямсбърг, Вирджиния, известен сред випускниците си като Фермата. Там беше научил тайното изкуство на шифрите, следенето и употребата на оръжия, вариращи от огнестрелни до ножове, гарота и отрова.

Представяше се или много добре, или зле, в зависимост от гледната точка, за да бъде назначен в Четвърто управление „Оперативна дейност“, но го изпратиха в мрачен кабинет срещу железопътната гара във Франкфурт, където прекара дните си в Трето управление „Разузнаване“. Вместо кинжал и пелерина, оръдията на труда му се състояха от компютри, сателитни снимки, централноевропейски вестници и еднакво скучни други пособия.

През 1989 година Ланг видя как бъдещето му в Агенцията се помрачава от гръмогласно приветствания край на студената война и се променя от нови приоритети. Дори мръсният офис с гледка към Bahnhof^[1] на Франкфурт щеше да се превърне в източник на носталгия, когато решиха да го принудят да учи арабски и да го изпратят на някакво място, където ден с температура четиридесет градуса изглеждаше хладен. Невестата му Доун тегли чертата, като включи дълга до пода бурка в чеиза си и го накара да вземе решение.

Ланг запази пенсията и социалното си осигуряване и отиде да учи право.

Герта беше избягала от Източна Германия, беше ценен лингвист, анализатор и експерт по въпросите на Германската Демократична република и също работеше в Трето управление на Агенцията.

Двамата с Ланг и още няколко двойки отидоха на ски в Гармиш-Партенкирхен през почивните дни. За него тя винаги щеше да остане свързана с хотел „Пост“, баварската храна и склоновете на Зюгспитце. Последвалата интимна връзка между тях се разгоря силно и приключи само няколко месеца по-късно, когато той се запозна с Доун по време на пътуване за Щатите.

За изненада и разочарование на Ланг Герта по-скоро се успокои, вместо да се разстрои. Оттогава останаха приятели и подновяваха познанството си, когато графикът и назначенията позволяваха — по някое питие във Франкфурт или вечеря в Лисабон — до напускането му. По онова време тя трябваше да бъде повишена в ръководен кадър в резултат по-скоро на разпореденото от Конгреса равенство между половете, отколкото заради признатите ѝ способности. Талантът ѝ не се ограничаваше само с владенето на няколко езика, но обхващаше множество умения от компютърна криптография до отлична стрелба.

Когато Ланг се замислеше вече като зрял човек, му се струваше по-добре, че Герта не е приела твърде сериозно края на връзката им.

„Свети Петър“ беше само след няколко преки и куполът на Микеланджело се извиси на хоризонта на север. Ланг потърси телефонен автомат. Радваше се, че не е в някоя от онези европейски страни, където обществените телефони се пазят като съкровища и се намират само в клоновете на националната пощенска система. В Рим имаше множество улични автомати, макар че повечето не работеха. Ланг бе избрал умишлено тази част на града, за да се обади. Проследяването на разговора щеше да доведе до едно от най-посещаваните места в света. Макар че не беше невъзможно, щеше да бъде трудно да се определи точната позиция на телефона достатъчно бързо, за да бъде засечен, докато говори една-две минути.

В случай че някой подслушва разговора.

Той набра номера на американското посолство и изслуша изщракванията, изсвирванията и бръмченето по линията.

Накрая се чу глас, който говореше на италиански, и Ланг помоли да го свържат с госпожица Фукс от търговската секция.

Гласът плавно премина на английски.

— За кого да ѝ предам?

— Кажете ѝ, че Ланг е в града и иска да я заведе на вечеря.

— Ланг! — няколко секунди по-късно възкликна Герта. Ако не се радваше, че го чува, тогава тя бе добавила и актьорското майсторство към списъка с дарбите си. — Какво те носи в Рим?

Герта все още не беше овладяла английските идиоми.

— Доведе ме това, че отново искам да те видя.

Тя се изкикоти като ученичка.

— Все така остроумен. А доведе ли и съпругата си да ме види?

Нямаше начин да ѝ обясни какво се е случило, без да остане на линията много по-дълго, отколкото възнамеряваше.

— Вече не съм женен. Свободна ли си за вечеря?

— Ако не свободна, за теб съм поне леснодостъпна. — Герта беше усъвършенствала реплики, които бяха отмрели заедно с водевила.

Двамата не бяха ходили никъде в Рим и Ланг не можеше да назове заведение, защото се опасяваше, че някой подслушва линиите на Агенцията. Трябваше да избере уединен ресторант, където да бъде сигурен, че няма да ги проследят, или пълно с хора място, където щеше да бъде трудно да ги забележат. Повечето потенциални свидетели означаваха и по-голяма безопасност.

Тълпите спечелиха.

— Знаеш ли къде е Пиаца Навона?

— Разбира се. Това е един от най-известните...

— Фонтанът на трите реки. Да речем в шест?

— Не е ли раничко за вечеря?

Повечето италианци дори не си помисляха да вечерят преди девет, но дълго преди това пиеха аперитиви.

— Искам да те видя на слънце, Герта. Винаги си изглеждала добре на светло.

Ланг затвори, преди тя да успее да отговори.

Като повечето адвокати той непрекъснато поддържаше връзка с кантората си по телефона. Нямаше начин да не им се обади. Не му беше останало време да си купи карта за международни разговори, затова трябваше търпеливо да изчака да го свърже операторът, чиито познания по английски вероятно бяха оскъдни.

Сара отговори на второто позвъняване.

— Кантората на господин Райли.

— Аз съм, Сара. Искам да знам дали има някакви проблеми?

— Ланг? — Гласът ѝ трепереше от напрежение. — Обади се господин Чен.

Чен? Ланг нямаше клиент на име Чен. Не, имаше. Преди няколко години. Ло Чен беше обвинен, че е свързан с увеличаващия се брой азиатски мафиоти в района на Атланта. Чен не вярваше, че властите ще пропуснат да подслушват телефона на адвокат, представляващ хора, обвинени в престъпления, и настояваше Ланг да му се обажда от списък от обществени автомати. Ланг изпълни желанието на клиента си и звънеше от телефони във фоайетата.

Какво искаше да каже Сара?

— Спомняш ли си номера на господин Чен? — Гласът ѝ прозвуча така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Не съм сигурен...

Тя каза нещо, но не по телефона.

— Господин Райли? — попита мъжки глас.

— Кой сте вие, по дяволите? — поиска да знае Ланг, ядосан, че някой прекъсва обаждане до собствената му кантора.

От другия край на линията се чу безрадостен смях.

— Изненадан съм, че не ме познахте, господин Райли.

Ланг усети, че стомахът му се сви. Нещо не беше наред.

— Морс?

— И аз се радвам да ви чуя, господин Райли. Къде сте?

— Какво правите в кабинета ми, по дяволите?

— Опитвам се да ви открия, господин Райли.

— Ако имате въпроси, ще отговоря, когато се върна. И когато вие платите разговора.

— И кога ще бъде това?

В тона на Морс се долавяше нещо заплашително, което задейства параноята на Ланг.

— Питате, за да ме посрещнете с духовна музика, нали?

Последва мълчание, един от онези моменти, които авторите на любовни романи описват като натежал от напрежение. Ланг обаче би го нарекъл зловещо.

И в следващия миг Сара очевидно отново взе слушалката.

— Дошли са да те арестуват, Ланг!

— Да ме арестуват? Искам да говоря с Морс. — Безпокойството на Ланг започваше да надделява над гнева. — Какви са тези щуротии? Не можете да докажете, че възпрепятствам разследването ви, по дяволите! — заяви той, когато детективът се обади отново.

Всъщност при скоростта, с която действаше прокуратурата на окръг Фултън, беше съмнително дори да убедиш съдебните заседатели във вината на самия Ханибал Лектър.

Отново се чу студен смях, същинско свистене на вятър в сухи листа.

— Доказването не е моя работа, господин Райли, а арестите. Сигурно няма да се изненадате, че имам заповед за задържане за убийство с вашето име. Къде бяхте вчера по обяд?

„На път за Далас с фалшив паспорт“ — иронично помисли Ланг. Името Лангфорд Райли не фигурираше в списъка на пътниците в самолета.

— Убийство? — попита той. — На кого?

— Ричард Халвърсън.

— Кой е той?

— Беше портиер на красивия небостъргач, където е апартаментът ви.

Ланг не беше питал Ричард как е фамилията му.

— Това е абсурдно! Защо бих искал да убия портиера?

— Не мога да кажа. Може би не е докарал колата ви достатъчно бързо. И не чух къде сте бил вчера — добави Морс.

— Познавах го бегло — възрази Ланг.

— Трябва да сте го познавал добре, щом сте му оставил кучето си. Бил е застрелян с автоматичен пистолет с голям калибър като браунинга в нощното ви шкафче.

Ланг потисна импулсивното си желание да пусне телефона и да избяга. Но колкото повече научаваше, толкова по-добре можеше да обори нелепите обвинения.

— Щом сте влизали в спалнята ми, предполагам, че сте имали заповед за обиск.

— Да, официална. Получих я, когато отпечатъците ви се появиха върху гилзите. С пистолета е било стреляно скоро, но балистичната експертиза ще бъде готова утре. Обзалагам се, че портиерът е убит с вашия браунинг. — Това явно достави удоволствие на Морс. — Ако имате да казвате нещо, върнете се тук и го кажете. Намеси ли се ФБР, ще станете беглец. А вие едва ли ще се радвате да ви следват.

Ланг знаеше, че трябва да прекъсне връзката колкото е възможно по-бързо, но все още не можеше да го направи.

— Кучето, което оставих на Ричард...

Сара изглежда слушаше разговора поне отчасти. Гласът ѝ се чу ясно някъде на по-заден план.

— При мен е. Ланг, нима не...

Ланг затвори и тръгна. Зави му се свят. Бяха убили Ричард с неговия браунинг и го бяха сложили там, където лесно можеше да бъде намерен. Ланг го беше заредил, оставяйки отпечатъците си върху оръжието. Хитро. Сега всяко ченге, ползващо интернет навсякъде по света, щеше да го търси. Интерпол, италианската полиция, всички щяха да работят за неизвестната групировка.

Колко време беше говорил по телефона? Достатъчно дълго, за да го засекат? За разлика от старите филми сега компютрите можеха да проследяват телефонните разговори със скоростта на светлината. Но за международните разговори се изискваха сателити. Нямаше жици, свързани с определени телефони. Най-доброто, което компютърът можеше да стори, беше да засече общите координати на местоположението му. Лошата новина беше, че проследяването щеше

да разкрие, че Ланг не е в Съединените щати. Инак Морс щеше да чака, за да разбере това, след като получи данните за полета от Маями до Рим от проверката на кредитните карти, каквато беше стандартната процедура при издирването на бегълци. Ланг нямаше валиден фалшив паспорт и се наложи да използва истинското си име и кредитна карта за онзи отрязък от маршрута. В днешната изострена от тероризма обстановка плащането в брой за международен полет би го подложило на внимателна проверка, каквато не искаше.

[1] Гара (нем.). — Б.пр. ↑

2.

Атланта

Двадесет минути по-късно

Детектив Франклин Морс отново се вторачи във факса, макар че вече внимателно беше прочел всяка подробност на двете страници. Качеството беше лошо, но въпреки това се различаваше копие на самолетен билет от Маями до Рим. Името на пътника се виждаше ясно — Лангфорд Райли. Както и зърнестата снимка.

Райли изглежда минаваше през проверката на митническите и имиграционните власти на летището и явно се намираше в Рим, когато бе разговарял с него преди около половин час.

Нямаше обаче логика в двете страници, пристигнали по факса, използван единствено от детективите в полицията на Ийст Понс де Леон в Атланта. Номерът не беше държавна тайна, но и не беше публикуван. Проверката на номерата в горната част на листовете водеше до обществен факс в Рим.

Лангфорд Райли беше в Рим и някой искаше Морс да знае това. Но кой и защо?

Заповедта за задържането на престъпник се обявяваше в публичните регистри, но малцина граждани четяха съдебните извлечения. Морс се надяваше всичко да стане тихомълком и да не плаши адвоката. Разбира се, докато Райли не беше избягал. Подателят на факса обаче не беше научил от медиите, че Райли е издирван.

Този факт го доведе до извода, че изпращачът има източник в полицията. Морс неволно огледа стаята. Сиви мебели, сив силим, сиви стаички. Хората влизаха и излизаха, телефоните звъняха и клавиатури тракаха в позната какофония.

Охраната не беше строга. Всеки би могъл да спомене, че Лангфорд Райли е човек, с когото полицията в Атланта много би желала да разговаря.

Морс допускаше, че информацията се е разчула, но беше в занаята отдавна и не приемаше анонимните обаждания за сто процента достоверни. Хората, които издаваха закононарушителите от чувство за граждански дълг, го правеха рядко, без желанието да бъдат разпознати.

Понякога предаваха лошите типове, защото някой искаше да си го върне за някаква реална или въображаема несправедливост. Най-често информацията се предаваше срещу определена сума в брой или в очакване на бъдещи услуги.

Морс беше готов да се обзаложи, че в случая не може да важи нито една от изброените причини. Обичайният доносник не пътуваше до Рим. Нито изпращаше анонимни съобщения, като плащаше за презокеански факсове. Тук ставаше нещо друго.

Но какво?

Той стана от стола зад металното си бюро. Нямаше смисъл да си губи времето, като гледа зъбите на харизан кон. Каквато и да беше причината, Морс разполагаше с информация, че заподозрян в убийство е избягал от Щатите и се намира в Рим. Стандартната процедура беше да уведоми ФБР, които щяха да изпратят искане до съответната страна. Ако държавата не участваше в мащабна война, въпросното престъпление нямаше политически последици и местните детективи нямаха по-спешни задачи, полицията щеше да добави името на издирвания човек към списъка с престъпници, известни международни закононарушители и други злосторници.

Понякога извършителят допускаше грешка и попадаше в ръцете на полицаите или жандармеристи, които го връщаха в Съединените щати. Обикновено го арестуваха за друго престъпление или го забелязваха на някое летище или гара.

Морс обаче беше далеч от оптимизма, когато прекоси стаята, за да се обади на федералните власти. В този случай изглежда не беше замесен само Райли. Но може би беше убил Халвърсън, защото портиерът е знаел, че е имал причина да изхвърли онзи човек през балкона си. С изключение на откачените, шансът извършителят да убие повече от веднъж беше равен на нула.

Детективът все още размишляваше по въпроса, когато се върна при отрупаното си с книжа бюро. Отново се запита защо анонимният информатор си беше направил труда да съобщи на ченгетата в Атланта, че Райли е в Рим. Единствената причина според Морс беше, че някой иска Райли да бъде арестуван.

Още по-интересният въпрос беше защо. Ако успееше да открие отговора, можеше да получи всякаква полезна информация.

Той се облегна назад на стола и се вторачи във влажните петна на тавана. Откъде да започне? Райли беше адвокат и вероятно мнозина искаха да го видят в затвора. Морс реши да провери съдебните архиви и да види дали адвокатът е губил дела.

Не, това не беше правилната посока. Нещо му подсказа да провери служебното досие на Райли. Беше се научил да се доверява на необяснимите си и неоправдани предчувствия.

Райли беше споменал, че е бил морски пехотинец. Малка елитна част. Не можеше да са много. Морс трябваше да разбере кого може да е ядосал адвокатът господин Лангфорд Райли и отново огледа стаята, този път опитвайки се да си спомни кой има телефонния номер на службата за досиетата на военните в Сейнт Луис.

3.

Рим

17:50 ч.

Ланг отиде на Пиаца Навона рано, за да види дали не са му устроили клопка. За него Навона беше най-красивият исторически площад в този град, изпълнен с красота и истории. Продълговатата му елипсовидна форма напомняше за стадиона на Диоклециан, чието място беше заел сегашният площад. Древната архитектура хармонично съжителстваше с древноримската, готическата и бароквата. Най-големият от трите мраморни фонтана на Бернини беше „Трите реки“ в средата. Освен това можеше да се открие най-лесно сред тълпите туристи, улични артисти и местни жители, разсеяно наблюдаващи сцената.

Ланг избра маса пред една таверна и взе оставен вестник, над който можеше да наблюдава как безбройните туристи правят снимки, художниците продават картини и артистите искат бакшиш от оценяващата ги публика. Надяваше се, че по нищо не се отличава от италианците, седнали да прекарат спокоен следобед с чаша еспreso.

Човек едва ли би пропуснал да забележи Герта. Всички мъже се обръщаха след нея. Тя беше висока почти метър и осемдесет. Светлорусите ѝ коси с цвят на мед галеха раменете ѝ, разголени от опънатата по тялото блуза. Герта вървеше с дълги, царствени крачки. Скъпите ѝ тъмни очила отразяваха светлината на залязващото слънце, докато обръщаше глава, претърсвайки площада. Когато се приближи, Ланг се зарадва, като видя, че десетината години не са променили продълговатото лице, заострената брадичка и високите ѝ скули. Тя излъчваше недосегаемост, която държеше мъжете на разстояние. Вероятно това се дължеше на арогантността, с която бяха известни нейните сънародници.

Или на желанието им да покорят Франция.

И в двата случая Герта приличаше на жените от германските рекламни туристически плакати.

Някога Ланг си я представяше на не толкова публични места.

Тя смъкна очилата си и вторачи за миг сините си очи в него, а сетне продължи лениво да оглежда площада. Чакаше той да предприеме първия ход, да ѝ направи знак, че е безопасно да покажат, че се познават.

Ланг скочи от стола, тръгна към нея, без да е в състояние да изтрие глуповатата усмивка на лицето си, и я целуна по бузата.

— Изглеждаш страхотно, Герта.

Тя отвърна на целувката му, но не толкова въодушевено.

— Всички ми го казват.

Той я хвана за ръката и се изненада от радостта си, че не намери венчален пръстен на пръста ѝ, а после я поведе към масата, където чакаха чашата с кафето му и вестникът. Ланг рязко се хвърли към столовете, като си спечели гневните погледи на американска двойка — те все още не бяха научили, че най-важното за осигуряването на таксите и места в заведение са бързината и дързостта. Герта се настани с непринудеността на коронована особа, заемаща трона си, бръкна в голямата си дамска чанта и сложи пакет „Марлборо“ на масата.

— Изненадан съм, че все още пушиш — отбеляза Ланг.

Тя извади цигара и я запали с клечка кибрит.

— Как няма да пуша? Мозъкът ми е промит от рекламите на вашите тютюневи компании. Показват ги тук, защото не могат да ги излъчват в Щатите.

Това не беше съвсем вярно, тъй като много европейски страни също бяха забранили рекламите на цигари.

— Не е хубаво за здравето ти, Герта.

Тя издиша дима през ноздрите си и Ланг отново си спомни за златните години на киното. И за рака на белите дробове.

— Пушенето не е толкова нездравословно, колкото твоята работа последния път, когато те видях.

— В Трето управление „Разузнаване“? — попита Ланг. — Най-големият риск беше да не ме отровят с храната в кафенето.

— Или да захвърлиш момиче като горещ картоф.

Сините ѝ очи се впиха в него толкова изпитателно, че той отмести поглед.

— Бих искал да мога да кажа, че съжалявам. Сериозно се влюбих в Доун.

— А в мен?

— Желаех те също толкова страстно.

Герта отново всмукна от цигарата и преди да изтърси поредната си реплика от филм, изчака сервитьорът да вземе поръчките им.

— Ако хората в посолството разберат, че се срещам с бивш служител, който сигурно иска нещо, ще стана Толстой.

„Да стана Толстой“ означаваше да те накарат да напишеш обемист подробен доклад за всичко, което не се вмести в установената практика, и обикновено изпълнен с удобни за теб художествени измислици.

Сервитьорът донесе две чаши „Брунело“. Залязващото слънце се отразяваше в червеното вино и рисуваше кървави петна върху покривката на масата. Всеки наблюдаваше другия. Това беше любимото занимание в Рим. Батальон японци следваха екскурзовода си, жена, която държеше свит червен чадър като бойно знаме. Те се разпръснаха, за да снимат великолепния мрамор на Бернини.

Герта пресуши чашата си и заговори със зле прикрито безразличие. Ланг разбра, че е полагала усилия да се сдържи да не попита.

— Разведе ли се?

— Не.

Той ѝ обясни за Доун, като само отчасти успя да разкаже безпристрастно за смъртта. Понякога не беше лесно да си мъж. Герта се зарази от все още силната му мъка и очите ѝ заблестяха. Германците са много сантиментални. Пазачите от СС, които сутрин са се шегували, докато са убивали жени и деца, същата вечер са плакали на оперите на Вагнер.

— Съжалявам, Ланг. — Гласът ѝ беше дрезгав от съчувствие. — Искрено.

Тя сложи ръката си върху пръстите му.

Той не помръдна.

— Ти не се ли омъжи?

Герта изсумтя презрително.

— За кого? В тази професия не срещаш свестни хора, а само откачалки.

— Можеше да е по-лошо — отбеляза Ланг. — Ами ако работеше в наказателната система?

Тя се оживи.

— Съществува ли такова нещо?

— Американските затвори.

Герта въздъхна разочаровано.

— Е, не си дошъл, защото не съм омъжена. Мисля, че искаш нещо друго.

Той ѝ разказа за Джанет и Джеф и за мъжа, който беше нахлул в апартамента му.

— Кой би искал да убие сестра ти и племенника ти?

— Точно това се опитвам да разбера.

Двамата се умълчаха, докато сервитьорът отново напълни чашите им.

Ланг извади от джоба си копие на снимката на картината и го плъзна по масата.

— Ако някой ми каже какво е значението на тази картина, може би ще успея да открия виновниците.

Герта се вторачи във фотографията, сякаш декодираше шифър.

— Полицаяте в Щатите не могат ли да помогнат?

Ланг взе снимката.

— Не мисля. Освен това въпросът е личен.

— Работил си в Агенцията достатъчно дълго, за да знаеш, че може да те убият, докато търсиш отмъщение.

— Не съм споменавал нищо за отмъщение. Само искам да разбера кои са онези хора. Ченгетата може да поемат случая оттам.

— Аха — рече тя, без да вярва на думите му. — И как мислиш, че мога да ти помогна аз?

— Трябва да ме представиш на Гуидо Марчени. Мисля, че е монах. Работи във ватиканския музей. Кого познава Агенцията във Ватикана?

Ланг помнеше добре пазената тайна, че Ватиканът има собствена разузнавателна служба. Курията, органът, натоварен с изпълнението на папските насоки в управата на Църквата, поддържаше мрежа от събирачи на информация, чиито главни функционери бяха мисионери, енорийски свещеници или други лица, които се показваха публично. Въпреки че не беше известно службата да е извършила убийство или атентат от средновековието насам, благодарение на броя на римокатолиците, тяхната лоялност и най-важното — тайнството на изповедта, те събираха информация, до каквато не можеха да се

доберат шпионите на много страни. Агенцията често обменяше пикантни новини със Светия престол, както и с подобни организации.

Герта извади друга цигара от пакета.

— И какво да кажа на шефовете си? Защо искам да представя бивш агент на монаха?

Тя запали и вдъхна дима.

— Просто услуга за стар приятел, който има специфични въпроси за произведение на изкуството и иска да ги зададе от името на негов клиент.

— Ще си помисля.

Те поръчаха бобена чорба, патладжани в зехтин и бутилка вино.

— Герта, има още нещо, което трябва да знаеш — каза Ланг, когато приключиха с вечерята.

Тя отмести очи от огледалцето, в което се оглеждаше, за да си сложи червило.

— Че американската полиция те издирва? Затвори си устата. Не е привлекателна, когато виси така. Следобед прочетох бюлетина.

Едно от поетите от Агенцията задължения беше сътрудничество с местните власти и Интерпол в откриването на американски бегълци в чужбина. Усещайки, че изземват функциите им, ФБР бяха протестирали шумно, но напразно.

Ланг усети как стомахът му се сви.

— Искаш да кажеш, че Агенцията знае?

Герта провери резултата от усилията си, като обърна глава към светлината на свещите на масата.

— Съмнявам се. Съобщението не беше картотекирано. Пропускът ще бъде разкрит след ден-два.

— Но защо...

Тя пусна огледалцето в чантата си.

— Познавам те отдавна, Ланг Райли. Обаждането ти след толкова много години ме накара да бъда нащрек. Мисля, че не би ме потърсил, освен ако не искаш нещо. И после прочетох пристигащата информация и направих връзката. Предчувствието ми се оказа правилно.

— Може да те уволнят...

Тя стана и се протегна. Движението очерта добре оформените й гърди. Ланг предположи, че Герта съзнава това.

— Ти си стар приятел, един от Komraden^[1]. Малко такива ми останаха.

Той я погледна и се усмихна.

— Въпреки че съм международен беглец?

— Защо не? Бях готова да ти помогна, когато се обади, и знам, че си адвокат.

Всички се втрещяваха от адвокатите.

Ланг остави няколко банкноти на масата и се изправи.

— Разходка, преди да те кача на такси?

Герта се приближи до него и той усети мириса на тютюна в дъхата ѝ.

— Толкова ли съм остаряла, че вече не те интересувам?

Кокетността не беше един от чаровете ѝ.

— Ако имаш предвид външния вид, възрастта е била благосклонна към теб като към отлежало уиски. Едва ли бих нарекъл „интерес“ онова, което изпитвам.

— Хубаво. Тогава може да вземем такси до хотела, където си отседнал.

Ланг беше южняк и се почувства малко неудобно, когато осъзна, че тя го прелъстява. Скарлет О'Хара е стоманена магнолия. Той хвана ръката ѝ.

— Насам, Fraulein^[2]. И между другото, обвинението е убийство. Невинен съм.

Тя преметна чантата на рамото си.

— Знаех го, преди да дойда тук.

По-късно през нощта Ланг лежеше върху измачканите чаршафи и потта на гърдите му изсъхваше. Герта спокойно спеше до него и дишаше дълбоко и равномерно. Бяха се любили без задръжки и звуците несъмнено бяха разсеяли подозренията на домакина за отказа на Ланг да въвеждат данните от паспорта му в системата.

Той реши, че обвиненията в убийство лесно може да бъдат оборени. Щеше да покаже на Морс фалшивия паспорт и да го накара да провери списъка на пътниците на авиолинията. Агенцията нямаше да остане доволна, че бивш неин служител е използвал фалшиви документи, изработени от тях, но това нямаше значение. Проблемът беше, че трябваше да се върне в Атланта, за да докаже алибито си. Ланг обаче все още не беше готов да го стори.

-
- [1] Другари (нем.). — Б.пр. ↑
[2] Госпожице (нем.). — Б.пр. ↑

4.

Рим 4

12:30 ч. на другия ден

— Брат Марчени не е във Ватикана.

Ланг остави парчето пица, което ядеше, и преглътна.

— Тогава къде е?

Герта беше отишла на работа сутринта и после се бяха срещнали в заведение на Виа дел Бабулно с гледка към Испанските стълби, на стотина метра от белите варовикови ъгли, прави линии и тераси в пролетните им одежди от розови азалии. Както обикновено, на стъпалата бяха насядали младежи — студенти и художници, които изглежда прекарваха дните си, като се излежаваха на слънцето и се снимаха.

Герта очевидно изпита удоволствие от безпокойството на Ланг и го удължи, като предпазливо разрови с вилицата салатата си.

— В Орвието. Ръководи реставрирането на стенописи.

Ланг отпи от бирата си. Орвието се намираше на около час и половина път северно от Рим, близо до магистралата за Флоренция.

Той остави чашата си.

— Искаш ли да прекараш един ден в Умбрия като туристка?

Герта изяде салатата и запали втора цигара.

— Защо не? Само че не като турист. Не можеш да общуваш със свещеника, ако той не говори английски или аз не ти превеждам.

Тя за пореден път беше прочела мислите му обезпокоително точно. Герта владееше свободно няколко езика, включително италиански. Намирането на преводач във Ватикана не представляваше проблем, но в един малък град като Орвието вероятно беше невъзможно.

— Това „да“ ли означава?

Тя кимна, потърси пепелник и след като не намери, изтръска в чинията си пепелта от цигарата, която изцвърча в зехтина от салатата.

— Да.

— Най-добре е да отидем с кола. Международният бюлетин с бегълците, който си видяла, вероятно вече е стигнал до местните

ченгета, затова трябва да стоя далеч от горещи точки.

„Горещи точки“ се наричаха местата, където можеше да бъде хванат натясно — гари, автобусни спирки и летища.

Герта вдигна брадичка и издиша дима нагоре.

— Мисля, че мотоциклетът е по-привлекателна идея. Каската е идеална маскировка и никой не би предположил, че ще си на мотоциклет.

Той се засмя.

— Аз също не бих очаквал това от себе си. Заглеждала ли си ги отблизо напоследък? Рокерски кафенета и барове, състезания, облози, китари на гърбовете. Трябва да караш проклетите мотори така, сякаш правиш любов с тях. Освен това да се движииш по магистрала, без да си затворен в нещо метално, е чисто самоубийство.

— Някога обичаше мотоциклетите. Дори имаше „Триумф Бонвил“. Наричаше го „ракетата между краката“.

— Това беше преди повече от десет години. Поумнях с възрастта.

Герта угаси цигарата си в чинията.

— Или стана по-скучен?

— Снощи не мислеше, че съм скучен.

— Държах се учтиво.

Сянката върху масата ги накара да вдигнат глави. Сервитьорът следеше разговора им с очевиден интерес.

— Любовни кавги — обясни Ланг.

— Не сме влюбени — каза Герта.

— Ти ме обожаваш.

— Само в сънищата ти.

Сервитьорът избяга. Герта и Ланг прихнаха да се смеят.

— Жалко, че вече няма радиокомедии — рече Ланг, когато отново беше в състояние да говори сериозно. — Наистина ли мислиш онова, което каза?

— Че не сме влюбени?

— За мотоциклета.

— Това би било добро прикритие. Никой няма да заподозре, че човек на твоите години ще се качи на мотор.

Ланг се усети, че това е обида.

— Предлагаш да се возиш отзад чак до Орвието?

— Чистият въздух ще ни се отрази добре.

— Съгласен съм. Но ще намерим ли мотоциклет, на който ще можем да седим, а не да се прегърбваме?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1.

Рим

Следващата сутрин

Ланг не очакваше хубав италиански мотоциклет като „Дукати“ или „Мото Гуци“. Те бяха твърде скъпи за обикновените италианци и повечето се изнасяха за Щатите. Предполагаше, че Герта ще докара някой от малките японски мотопеди, обичайни за тесните улици на Рим.

Но грешеше.

Сутринта Герта пристигна със стар, но запазен „БМВ 1000“. Моторът не се славеше с високи скорости, но беше изключително надежден, взеше меко и не вдигаше шум. „БМВ“ първи внедриха кардана, който повечето мотоциклети вече използваха вместо предизвикващата вибрации и изискваща трудна поддръжка верига.

Ако не беше русата плитка на гърба на зелено-белите кожени дрехи, никой не би познал лицето на Герта, скрито под каската.

Ланг гледаше развеселен и изненадан, докато тя слизаше от мотора. От познатите му от женски пол единствено Герта беше достатъчно силна, за да повдигне такъв тежък мотоциклет на стъпенката му. Всъщност май не познаваше друга жена, която кара мотор.

Той оглеждаше одобрително беembeто, когато тя махна каската си.

— Хубав е, нали? — попита Герта.

— Пътуването ще си заслужава. Предполагам, че нямаш втори екип кожени дрехи?

Европейските мотористи по магистралите носеха колоритни кожени костюми от две части, вместо предпочитаните от американците джинси. Ако не беше облечен подходящо, Ланг щеше да бие на очи.

Тя посочи прикрепения към седалката багажник — там имаше втори екип кожено облекло и каска като нейната.

— Нямам представа на каква цена си убедила някого да ти даде мотоциклета си плюс всичко това — подхвърли Ланг и взе кожените дрехи. — И няма да питам.

Герта се засмя.

— Защо да ги взимам? Те са мои.

Той почувства лека ревност, че облича панталони, носени от неизвестен брой други мъже.

— Предполагам, че ще настояваш ти да караш.

— И да те принудя да седиш зад жена? — Тя намери това за много смешно. — Всички ще ти се подиграват.

Ланг се изненада, че панталоните са му по мярка. Якето беше тясно, но все пак го закопча. Отражението му във витрината показва типичен европейец, готов за пътуване извън града. С изключение на сандалите.

— По дяволите! Забравих си обувките.

Герта се усмихна.

— Нямам други ботуши.

— В пансиона имам един чифт. Не са рокерски, но ще са удобни от сандалите.

Бавното придвижване по тесните улици беше нещо като опреснителен курс за мотоциклетисти. Ланг изгаряше от нетърпение да излезе на магистралата, където скоростта щеше да направи мотора много по-стабилен, отколкото изискваше бавното придвижване в многолюдния град.

Той влезе и излезе от стаята за секунди, докато Герта седеше на мотоциклета и разглеждаше пътната карта. Обувките му не бяха пригодени за смяна на скоростите на мотор, но щяха да свършат работа. Ланг обърна на изток, към Тибър, освободи съединителя и настъпи газта.

2.

Старият собственик на пансиона наблюдаваше през пролуката между завесите на прозореца. Колко странни бяха германците! Мъжът не само плати за стая в скромното жилище, за да чука курвата, но и караше беемве на стойност два-три пъти повече от заплатата на средния италианец. Къде ли държеше скъпия мотоциклет? Определено не беше дошъл с него. Мъжът и жената очевидно бяха свикнали да се возят заедно. Имаха еднакви кожени дрехи. Съпругата на германеца трябваше да знае какво прави мъжът ѝ и сигурно беше готова да плати за информацията.

Трябваше да узнае самоличността на мъжа. Вероятно в стаята му имаше документи... Важното е да бъде предпазлив. У наемателя имаше нещо неискрено и лицемерно, а суровият му поглед предупреждаваше, че не трябва да го ядосват.

Някой припряно почука на външната врата. Нека да чака. Трите стаи бяха заети и нямаше причина хотелиерът да бърза, за да отпрати някого. Тропането стана още по-настойчиво и старецът затътри крака да отвори.

Мъжът на прага беше облечен в работен комбинезон, униформата на европейската трудова класа. Можеше да е водопроводчик или шофьор на камион. Едва ли искаше стая.

— Si?

Работникът го блъсна, вмъкна се вътре, затвори вратата и извади снимка. Хотелиерът позна германеца.

— Виждал ли си този човек? Американец? — попита непознатият. Акцентът му не беше столичен, вероятно дори не беше италианец.

— Да не съм бюро „Справки“? — презрително се усмихна старецът. Като всяка друга стока и информацията имаше цена и не трябваше да се дава безплатно. Може би човекът работеше за съпругата на госта на пансиона. — Изчезвай. Иди да задаваш въпросите си другаде или ми покажи полицейска значка.

Непознатият бръкна в горния джоб на работния си комбинезон, извади пистолет и го насочи към главата му.

— Ето я значката, дъртако. А сега питам още веднъж преди жалкият ти мозък да се разплиска във входа: виждал ли си този американец?

Старецът се уплаши. Беше виждал такива неща в американските филми по телевизията. И този човек може би беше американец. Нещо по-лошо, съдейки по начина, по който осакатяваше езика, можеше да е с италиански произход. При всеки случай да умре заради тайната на госта не влизаше в наема. Ако непознатият го оставеше жив и здрав и се разкараше, хотелиерът щеше да каже сто пъти благодарствена молитва в църквата.

Той кимна и посочи снимката на госта.

— Мислех, че е германец.

— Не ми пука какво мислиш — ядосано каза странникът. — Тук ли е сега?

Старецът усети, че пикочният му мехур се изпуска. Топлата урина се стече по краката му и изстина, когато попи в панталоните. Надяваше се, че мъжът с пистолета не е забелязал това. Щеше да отиде да се помоли в „Свети Петър“, макар че коленете го боляха от артритата — само този човек да се махне.

— Излезе няколко секунди преди да дойдеш. С жена.

Хотелиерът почувства, че премалява от облекчение, когато мъжът прибра оръжието в джоба на работния си комбинезон.

— Двойката на мотоциклета?

Собственикът на пансиона трескаво закима.

— Да, да. Те бяха. Тръгнаха към Флоренция.

Непознатият го изгледа подозрително.

— Откъде знаеш?

Ако не се беше вцепенил от страх, старецът би се сритал, че е казал нещо, което би задържало натрапника. Щеше да се затътри до „Свети Петър“ веднага щом този лош тип се махнеше.

— Видях цвета по краищата на пътната карта, която жената гледаше. Там беше показана само северната област между Рим и Флоренция.

Странникът присви очи.

— Имаш добро зрение за възрастта си.

Хотелиерът беше убеден, че е казал твърде много. Щяха да го намерят мъртъв в пансиона, където бяха вложени дългогодишните му

спестявания. Не само щеше да се довлече до „Свети Петър“, но и щеше да вземе всичките пари, платени от проклетия американец, и да ги пусне в кутията за подаяния за бедните като благодарност за спасението си!

Мъжът с пистолета се завъртя на петите на работните си ботуши и остави стареца да гледа след него. Беше пощаден. И това беше хубаво. Ако негодникът беше стоял още малко, собственикът щеше да бъде принуден да му отнеме оръжието и да го застреля като американския полицаи, когото беше видял във филма по телевизията. Какво каза ченгето? А, да. „Хайде, направи деня ми приятен.“

3.

Умбрия

Два часа по-късно

Докато се движеха по магистралата, Герта и Ланг минаха покрай група мотели, каквито имаше навсякъде във вътрешността на Америка, следваха върволица от камиони през модерната част на Орвието и накрая излязоха от главния път и поеха по-бързо.

Старата крепостна стена се намираше на равния връх на скално образувание, геоложко явление, което всеки жител на югозападна Америка би определил като високо планинско плато със стръмни стени. Движението не беше оживено. Туристите все още не бяха открили мястото, макар че огромният празен паркинг под главния площад издаваше стремежите на гражданите на Орвието.

Завивайки по тесните улици, Ланг подкара по Виа Маурицио и Пиаца Думо, където се извисяваше катедрала. Слънчевите лъчи танцуваха по фасадата на пищната сграда, образец на италианската готика. За разлика от по-известния град Тоскана на север, на площада имаше малко коли. Ланг спря и Герта праметна дългите си крака над седалката, за да слезе.

Двамата влязоха в нартекса на църквата и спряха на входа, докато очите им привикнат към сумрака. Пламъкът на свещите в страничните параклиси потрепваше и стенописите сякаш оживяваха. Някъде зад мястото на хора — подиумът, където напречният неф пресичаше централната част на катедралата — блестеше сияние.

На богато украсения олтар бяха наредени още свещи. На мъждукащата им светлина Христос сякаш се гърчеше на разпятието. Вдясно имаше ярко осветен параклис. Електрическите прожектори изглеждаха не на място в многовековната обстановка. Подът беше покрит с найлони. Навсякъде бяха разпръснати четки, ножове за маджун и шишета с боя, но дори бъркотията не можеше да отвлече вниманието от разкошно оцветените фигури, премятащи се надолу към ада — любимият на италианската стенопис Ден на Страшния съд.

Независимо дали беше рисуван от Микеланджело, Бернини или някой друг художник, сюжетът винаги напомняше на Ланг за късен

петъчен следобед в бар за несемейни.

На скелето по средата на стената с изтерзаните души, осъдени на вечни мъки, или да спят сами, стояха трима мъже и разглеждаха едната фигура. Двата бяха облечени в работни комбинезони, а третият беше в изпръскано с боя свещеническо расо.

— Отец Марчени? — извика Герта.

Мъжът в расото се обърна. Приличаше на някой от светците, изобразени в катедралата. Розовият му скалп беше увенчан с бели коси, които блестяха като ореол на ярката светлина. Той беше дребен, може би колкото собственика на пансиона, и горе-долу на същите години.

— Si?

— Говорите ли английски? — попита тя и засенчи очи, когато погледна към горната част на скелето.

Монахът поклати глава.

Герта заговори на италиански.

Марчени се усмихна и отговори, посочвайки някъде зад гърбовете им.

— Каза, че ще слезе след една-две минути, и с удоволствие ще разговаря с нас. Трябва да се наслаждаваме на изкуството в тази великолепна църква, докато чакаме.

Ланг не се интересуваше от религиозно изкуство, затова вместо да пусне монети в кутиите, където събираха средства за осветление на стенописите в параклисите, започна да се забавлява, като разчиташе епитафите на латински на паметните плочи на прелати и благородници, направили щедри дарения за катедралата. Гробовете на бедните несъмнено бяха забравени отдавна.

Може би смирените някога щяха да наследят земята, но тя няма да си спомня за тях.

Ланг се вгледа в малката стъкленница, вградена в олтара, и се опита да отгатне каква свещена реликва се съхранява там. Гвоздей от Светото разпятие или пръстът на Свети Павел?

Никога нямаше да разбере.

Герта го хвана за ръката.

— Отец Марчени идва. Ще прием кафе на площада.

Монахът предпочете вино.

Тримата седнаха в заведение само на няколко метра от масивните врати на катедралата. Герта и Марчени си размениха изтърканите клишета, характерни за началото на разговор между непознати.

Възрастният монах направи знак на сервитьора да му донесе втора чаша вино, а после каза нещо на Герта и погледна Ланг.

— Той иска да види снимката, която носиш — преведе тя.

Ланг му я даде.

— Кажу ми, че искам да знам какво изобразява.

Марчени се вторачи във фотографията и после отговори.

Ланг нетърпеливо чакаше превода.

— Трима пастири гледат надгробен камък.

Ланг не се беше замислял за такова обяснение на загадъчната каменна структура.

— Коя е жената?

Старият монах изслуша превода на Герта и отговори, като се прекръсти.

— Светица, вероятна самата Дева Мария — каза Герта. — Наблюдава пастирите край гроба на Христос, преди Той да се възнесе.

Страховно! Ланг беше дошъл чак дотук, за да чуе тълкувание на религиозен сюжет на картина, въпреки че гробът на Христос винаги се изобразяваше като пещера, от която може да бъде отместен камък. Разликата обаче едва ли си заслужаваше пътуването.

Той си спомни вица за двамата оцелели корабкрушенци, които плавали със спасителна лодка в мъглата. Изведнъж видели суша и човешки силует. „Къде се намираме?“ — попитал го единият. „В морето, близо до брега“ — отвърнал човекът. „Представяш ли си? — рекъл вторият в лодката. — Попаднахме на адвокат.“ — „Как разбра, че е адвокат?“ — учудил се спътникът му. „Ами отговорът му беше абсолютно точен и не означаваше нищо.“

Също като отговора на монаха.

Отец Марчени сигурно долови разочарованието му, защото извади лупа от расото си, присви очи, вторачи се в снимката и после отново се обърна към Герта.

— Надписът на надгробния камък е на латински и между думите няма разстояние, както са ги изписвали древните римляни.

— Това го разбрах и аз. — Ланг отново се почувства като в морето.

— „Et in Arcadia ego sum“ — бавно прочете отец Марчени с треперещ глас.

— Какъв е смисълът! — каза Ланг. — И „sum“, и „ego“ са в първо лице. „Sum“ означава „аз съм“, а „ego“ е местоимение в първо лице.

Герта го погледна сякаш му беше израснала втора глава.

Той сви рамене извинително.

— Латинският ми е нещо като хоби.

— Не знаех.

— Не беше свързано с връзката ни. Обикновено общувахме с пъшкания и стенания. Попитай добрия отец дали „sum“ и „ego“ не означават едно и също.

Герта го погледна гневно и продължи да разговаря с монаха. Той ръкомахаше оживено, сякаш ръцете му можеха да разкрият загадката.

Най-после Герта кимна и преведе.

— Втората употреба на първото лице единствено число е вероятно за подсилване на смисъла. Изразът може да се преведе като „аз съм също“ или „аз съм дори“ и в Аркадия, но значението е специфично. Може би художникът се е изразил алегорично, сякаш иска да каже „Аз съм и тук“, тоест, че смъртта присъства дори в Аркадия.

— Гробът на Христос е в Канада или в Гърция? Попитай го дали е възможно.

Преди да отговори на въпроса, монахът направи знак на сервитьора да му донесе още една чаша вино и се засмя, като отново размаха ръце.

— Художникът е французин, а французите прекалено се занимават с жени и вино, за да отдават значение на географската точност. Освен това Аркадия често е символ на пасторална идилия.

„Или на нещо друго“ — помисли Ланг.

Той пиеше кафе, защото трябваше да кара мотора обратно по тесния лъкатушещ път. Кафето му беше изстинало и той махна на сервитьора. Отец Марчени извади ъгломер и се залови да измерва снимката. Той я обърна на една стана и после наопаки, а накрая кимна и заговори на Герта.

— Това е не само снимка, но и карта.

Ланг забрави, че иска да притоплят кафето му.

— Карта? На какво?

Отново последваха размяна на реплики и жестикулации от страна на монаха.

— Много от старите картини представляват и карти. Пастирите държат тоягите си под ъгли, които образуват равноностранен триъгълник. Виждаш ли? — Тя посочи. — Ако начертаем и третата страна, гробът ще бъде в центъра. Това означава, че картината или картата насочва наблюдателя към гроба, където и да се намира.

— Сигурен ли е?

Марчени закима енергично и постави ъгломера върху една от осите на снимката, а после върху друга.

— Сигурен е. Тоягите на пастирите, войнишките мечове и други линейни предмети често се използват като знаци. Не може да е случаен фактът, че двете страни на триъгълника са под геометрично правилни ъгли.

— Гроб между тоягите на двама пастири? — недоверчиво попита Ланг.

Герта поклати глава.

— Не. Виждаш ли дърветата, които се извисяват от планината на заден план? Ако продължиш линиите им, те също ще стигнат до гробницата. И онази назъбена дупка в планината е оградена с дървета. Отец Марчени твърди, че ако се намираш на това място и продължиш по права линия нагоре, както е показано на картината, ще стоиш там, където е гробът.

Монахът я прекъсна.

— Много е важно да се отбележи, че фонът не е същият, какъвто той си го спомня. Различен е от картината на Пусен, която добре познава. По онова време е било обичайно художникът да нарисува няколко подобни творби.

Всичко това не звучеше приемливо за Ланг.

— Искате да кажете, че картината е нещо като карта за гроба на Христос в Гърция?

Герта отново заговори на италиански. Старият монах поклати глава, прекръсти се и посочи снимката, небето и накрая себе си.

— Не. Светият гроб се намира в Ерусалим и е празен от третия ден след разпъването на кръста, когато Христос е станал и се е възнесъл на небето. Гробницата на картината може да означава всичко

— съкровище или място, където на някой му се е явило видение. Когато е бил рисуван оригиналът, символизмът е бил на мода, както и скритото значение, загадките и тайните карти. Ако знаеш къде са тези планини, вероятно в Гърция, може да разбереш какво символизира гробът.

Това вече беше малко по-конкретно от отговора, че си в морето.

— Ето защо са загинали сестра ми и момчето — каза Ланг. — Някой е искал да изключи възможността те да се досетят, че са видели карта, водеща към съкровище или към нещо, за което си заслужава да убиеш.

— Или да умреш — добави Герта. — Като онзи, който е скочил от балкона ти.

Тримата се умълчаха. Ланг се опитваше да проумее за какво би си струвало да се самоубиеш.

Марчени погледна с копнеж празната си чаша, стана и се поклони.

— Време е да се връща на работа — преведе Герта. — Мързеливите мазачи нямало да свършат нищо, ако не е там.

Ланг се изправи.

— Кажу ми, че един еретик искрено му благодари.

Старият монах се усмихна, като чу превода, а после се обърна и прекоси площада.

Ланг седна и изпи остатъка от студеното си кафе.

— Някой полага големи усилия никой да не живее достатъчно дълго, за да разбере смисъла на картината.

Герта тревожно огледа площада.

— По-добре си гледай задника, както се изразявате вие, американците. — Тя се намръщи. — Между другото, как го правите, без да си изкълчите кръста?

4.

Орвието

Мотоциклетът се спускаше надолу по хълма. Тесният планински път се виеше отпред като черна лента. Беемето оставаше стабилно, докато Ланг удряше спирачки, сменяше скорости и подаваше газ на завоите. Съчетанието от прецизната инженерна изработка и мястото, където можеше да изпробва възможностите на мотора, погълна вниманието му. Дори забрави, че Герта е увила ръце около него и е притиснала гърди до гърба му.

Край шосето нямаше предпазни перила. Тук-там вдясно се виждаха върхове на дървета и покривите на града далеч долу. Гледката към умбрийската долина беше ясна и приличаше на шарена черга от различни оттенъци на зеленото, простираща се до мъгливите възвишения на хоризонта. Голяма птица с разперени крила се спусна над нивите и топлите минерални извори. Ланг си помисли, че в момента е волен като нея.

Вляво Орвието постепенно чезнеше зад крепостни стени. Накрая от града не се виждаше нищо, освен облак прахоляк и камъни.

Нямаше представа какво помрачи удоволствието от деня, пейзажа и компанията. Знаеше само, че се изненада на една от правите отсечки на пътя, когато видя голям камион в огледалата за обратно виждане на мотоциклета. Товарът зад кабината беше покрит с брезент, чиито краища се развяваха на вятъра.

Откъде се беше появил? Или Ланг беше погълнат в шофирането, или камионът се движеше твърде бързо по криволичещия път с много завои.

Ланг навлезе в десен завой и се приготви за следващата остра извивка наляво. Камионът се приближаваше. Каросерията се наклони силно и едва не се преобърна. Не се чу изсвирване на спирачки. Може би шофьорът беше пиян или спирачките бяха отказали. Никой трезвен и разумен човек не би рискувал да излети от пътя, където разстоянието между асфалта и бездната беше толкова малко.

Ланг потърси отбивка или по-широко място между шосето и планинския склон, но не видя. Вдясно зееше пропаст, а вляво се

издигаше отвесна скала. Нямахме къде да избяга.

По гърба му полазиха ледени тръпки. Камионът настигаеше мотора.

Беемвето направи десен завой, пое по права отсечка, дълга около двеста метра, и се отдалечи от камиона. В огледалото за обратно виждане Ланг забеляза емблемата на „Пежо“ на решетката му. Въпреки свистенето на въздушната струя той чу, че шофьорът превключи на по-висока скорост.

Кретенът нямаше намерение да намалява.

Ланг потупа Герта по крака и посочи назад. Тя изруга на немски и се вкопчи по-силно в него.

Неочаквано калникът изтрещя и мотоциклетът се разтресе. Ланг сви мускули, реагирайки на удара. Копелето възнамеряваше да ги прегази!

Как го бяха открили? Как беше възможно да разберат, че е отишъл с мотор до Орвието? Ланг прогони въпросите от съзнанието си. В момента трябваше да внимава да не ги блъснат и да ги изхвърлят от пътя.

Ако стигнеше пръв до следващия завой, камионът или щеше да бъде принуден да намали скоростта, или да рискува да излети от шосето поради центробежната сила. Жалко, че Ланг не караше по-бърз мотор.

Той усети, че масивната предна броня на пежото е на сантиметри от задното колело на беемвето, и рязко свърна, за да навлезе в завоя под права линия. Скоростта изтласка мотора към лявата лента, далеч от осевата линия. Ако насреща идваше нещо, щяха да се сблъскат челно. Налагаше се обаче да поеме този риск, ако не искаше камионът да ги смаже.

Те профучаха през сянката на хълма и с облекчение чуха свистене на въздушни спирачки, когато отново излязоха на слънчевата светлина. Бяха се отдалечили стотина метра.

Ланг пак увеличи скоростта. Ръкохватките се навлажниха от потта му и ръцете му се плъзгаха. Съжали, че не беше намерил ръкавици.

В огледалата за обратно виждане само след секунда грозната муцуна на камиона се появи зад завоя като звяр, дебнеш плячка. Ланг се опита да си припомни пътя и колко остава до равнината. Ако

успееха да стигнат до равна отсечка, пежото щеше да изгуби инерцията си по склона и щяха да го оставят далеч назад.

Ако.

Камионът отново ги настигна. Двигателят му победоносно бълваше пушек. Мотоциклетът не можеше да се движи по-бързо.

Герта се размърда. Сигурно знаеше, че движението ѝ ще наруши равновесието на мотора и може да ги запрати в празното пространство. Ланг изпита желание да се обърне и да ѝ изкрещи да седи мирно, но не можеше да си позволи дори за миг да откъсне очи от пътя.

Той усети, че ръката ѝ се вкопчва в гърдите му — тя изглежда се навеждаше. Господи, сега ли намери да рови в чантите на седалката и да търси нещо, което може би е забравила да вземе!

В периферията на едното огледало Ланг видя как тя се изправи на задните стъпки и се обърна към камиона. Нарушаването на аеродинамичната форма на беемвето и допълнителното съпротивление на изправеното ѝ тяло предизвикаха вибрации в предната част на мотоциклета. Ако не трябваше да се бори да овладее управлението, Ланг би рискувал и би махнал едната си ръка от кормилото, за да я накара да седне.

Не че това имаше значение. Решетката на камиона приличаше на хромирана уста, готова да се отвори и да ги погълне. И Ланг не можеше да направи абсолютно нищо.

Изведнъж се разнесе двукратен пукот, заглушен от силния вятър и от каската му. Спукана гума! Той предположи, че мигновено ще загуби контрол върху управлението при високата скорост, но се чуха още три приглушени звука, наподобяващи плясване с ръце. Беемвето се клатеше, защото Герта се беше изправила на пътя на въздушната струя.

Той погледна в огледалата и видя, че камионът бързо изостава. Слънцето се отразяваше в милиони искри върху строшеното предно стъкло. Ланг гледаше изумено как пежото описва все по-широки кръгове, докато накрая с пронизително изсвирване на гуми излетя от пътя като огромна ракета. За миг сякаш увисна в празното пространство, и после носът му се насочи надолу и бездната го погълна като душите на фреската в катедралата в Орвието. На Ланг му се стори, че шосето се разтресе от поредицата удари в скалата, докато камионът падаше.

Герта седна и уви ръка около кръста му. Ланг усети мирис на кордит, който вятърът отнесе след миг, и разбра какво се е случило.

Склонът постепенно се изравни и пътят се разшири. Ланг отби встрани, спря и извади ключа от стартера на мотора. Нито той, нито Герта помръднаха или казаха нещо. Горещината от цилиндрите се просмукваше в кожените им дрехи, докато двигателят се охлаждаше с припукване.

Ланг най-после свали каската си и се обърна към Герта, която разкопча нейната.

— Бях забравил, че през осемдесет и седма спечели състезанието по стрелба в Агенцията. Доколкото си спомням — и с пистолет, и с пушка.

Тя се усмихна престорено скромно, сякаш ѝ беше направил комплимент за нов тоалет.

— И през осемдесет и осма, и през осемдесет и девета. След това престанах да се състезавам.

— Къде е пистолетът?

— Хвърлих го долу заедно с Schweinhund^[1] в камиона. Когато полицаите намерят останките, ще започнат да разпитват всички в района. В предното стъкло има дупки от куршуми. Не исках да имам оръжие в себе си.

— Чист ли е пистолетът?

Герта се наведе и огледа грима си в огледалата на мотоциклета по-скоро като девойка преди първия си бал, отколкото като човек, който току-що е стрелял по-добре и от Джеймс Бонд.

— На Агенцията е. С ръкавици съм и не оставих отпечатащи, нито следи от барут по ръцете си, които може да бъдат открити с парафин. Трябва само да се отърва от резервния пълнител в чантата на седалката.

— Да се върнем ли да видим какво е станало с шофьора?

Тя се обърна и унило погледна напуканото фибростъкло на задния калник на беемвето.

— И властите да довтасат, докато се мотаем там? Мисля, че едва ли ще повярват на обясненията на международен беглец.

Ланг се замисли.

— Може да разберем кой е бил.

— Ако съблечеш кожените си дрехи и ги сложиш в багажника, аз ще отида сама. Ченгетата няма да свържат жена с такава стрелба. В края на краищата, те са италианци. Ще решат, че е опит за отвличане. Ще видя дали шофьорът има документи за самоличност и ще се погрижа да не каже на никого какво се е случило.

Герта потегли. Докато я гледаше, Ланг си помисли, че Киплинг трябва да е познавал някого като нея, след като е написал, че при някои видове женските са по-смъртоносни от мъжките.

[1] Свиня-куче (нем.). — Б.пр. ↑

5.

Магистрала Умбрия

Тридесет минути по-късно

Ланг чакаше на едно от местата за почивка, с които беше осеяна магистралата. Островите с бензиностанции, кафенета и тоалетни бяха същите като по пътищата в щата Ню Йорк или по Флорида Съншайн Стейт Паркуей. Защо Америка изнасяше само лошият вкус? Той имаше теория, че някой ден цяла Европа ще прилича на Канзас или по-лошо — на Калифорния. При тази перспектива как беше възможно някой да е привърженик на глобализма?

Ланг се замисли за нещо друго, случило се през деня. Капучиното пред него беше входният му билет, цената, която трябваше да плати, за да седне в бара. Кофеинът не го зареди достатъчно с енергия, защото се загуби в прилива на адреналин, който едва сега започваше да спада. Как беше живял толкова дълго без тръпката, предизвикана от опасността? Макар че работата му в Агенцията не включваше рисковани ситуации, престрелки и скоростни преследвания, все пак беше вълнуващо да планира тайното прехвърляне на политически имигрант през охранявана граница. Дори предугаждането на следващия ход на шахматната дъска на Европа носеше трепет преди червеният цар и пионките му да бъдат изметени от игралното поле.

След това очакваше само словесни дуели в съдебната зала — стилизирано като представление на театър Кабуки. В момента играта му липсваше повече, отколкото предполагаше. Бързото развитие на събитията и предизвикателството бяха избледнели в спомен, обогрени в носталгия, докато се занимаваше с потискащото еднообразие на юридическото образование и практика. Навремето промяната изглеждаше повече от плавна. Беше сигурен, че ще се прибира у дома всяка вечер, вместо непрекъснато да дава неизпълнени обещания на съпруга, обезумяла от тревога при поредната новина, че ще отсъства за неопределено време.

Доун вече не беше жива и Ланг беше въввлечен в игра с по-висок залог, отколкото би предпочел. Дори червените, онези заплашващи

света орди от безбожници комунисти, причината за съществуването на Агенцията, не бяха фанатици. Е, поне онези, които познаваше. Не беше чувал за противников агент, изгарящ от нетърпение да умре за марксизма, като муджахидин, готов да пожертва всичко в името на Аллаха. Членовете на неизвестната групировка или „те“, както несъзнателно беше започнал да ги нарича, бяха фанатици като опасани с експлозивни арабски терористи. Мъжът, който искаше да го убие, се беше втурнал, за да скочи през балкона и да се срещне със създателя си, вместо да рискува да го заловят. Шофьорът на камиона не можеше да очаква да оцелее при високата скорост по виещия се път. Единствената му надежда беше да вземе със себе си двамата мотористи там, където мислеше, че си заслужава да отиде.

Защо? В името на какво?

За Ланг подобен фанатизъм загатваше за религия или вероятно секта. Историята беше пълна с мрачни примери. Исмаилитският орден на асасините или хашишините, които бяха посрещнали кръстоносците с ножове през нощта, индийската религиозна секта на тайните удушвачи на имперска Англия, японските камикадзе, умиращи за техния император бог.

Обясненията на отец Марчени му подсказаха идея защо „те“ може да искат картината и да убиват заради нея. Някъде можеше да е скрито съкровище и Пусен беше нарисувал ключа към местонахождението му. Ланг обаче не беше чувал за мъченици, в името на материално богатство. Хората умираха за каузи, идеи или отмъщение. Но за земно богатство, което никога нямаше да притежават?

От друга страна, старият монах не беше казал, че картината е карта за пиратско злато, заровено съкровище или нещо подобно. Но защо иначе си заслужаваше да убиеш заради картина, която дори не пресъздава точно оригинала? Дали беше идеология?

Какво? Свещеният граал?

Ланг беше сигурен за някои факти. Преследвачите му искаха картината и възнамеряваха да премахнат всеки, който можеше да научи тайната им, по всяка вероятност свързана с местонахождението на нещо изключително ценно за тях. Той беше заинтригуван какво би могло да представлява това. Разкриването му можеше да го доведе до убийците на Джанет и Джеф и до онези, които се опитаха да убият и

него. Сега, след като знаеше, че картината крие някаква тайна, Ланг трябваше да разбере кой пази истината. И защо.

Той имаше план.

В препълненото помещение настъпи тишина, когато Герта влезе и седна на свободното място до него. Високата метър и осемдесет красавица в кожени рокерски дрехи очевидно не беше обичайна гледка. Без да обръща внимание на очите, които следяха всяко нейно движение, тя запали цигара и направи знак на бармана, посочвайки чашата на Ланг — и Герта искаше капучино.

Ланг беше готов да се обзаложи, че барманът не е обслужвал никого толкова бързо.

Разговорите се подновиха и той се усмихна.

— Появата ти беше смайваща.

Герта дръпна дълбоко от цигарата и отговори през мъглата от тютюнев дим.

— Ще го преживеят.

Ланг нетърпеливо зачака да му разкаже какво е открила. Тя отпи от кафето.

— Е?

Герта бръкна в джоба си и извади сребърна верижка със същия медальон, какъвто Ланг беше видял в Атланта — четири триъгълника, които се срещат в центъра на кръг.

— Нямахте документи, нито портфейл.

— Предполагам, че е бил...

— Мъртъв. Знакът говори ли ти нещо?

— Същият носеше и мъжът, който нахлу в апартамента ми.

Герта угаси цигарата и прибра верижката в джоба си.

— Би било по-лесно да използва пушка, отколкото камион. Имаш ли предположения защо се опита да ни прегази, вместо да ни застреля иззад някое дърво?

Ланг не изгаряше от желание да поставя под съмнение мъдростта на решение, благодарение на което бяха останали живи.

— Може би е имало причина да загинем в пътно произшествие.

Тя сви рамене, сякаш въпросът нямаше значение.

— Мъртвите са си мъртви. Но ние не сме. Какво ще правим сега?

— Трябва да напусна Италия и да отида в Лондон.

— Няма да е лесно. Снимката ти сигурно вече е в ръцете на всички полицейски сили в Европа.

Герта имаше право.

— След въвеждането на Общия пазар по границите няма охрана. — Ланг направи знак на бармана да им даде още две кафета. — Ако мога да се кача на самолет на летище, където не пристигат и не заминават полети извън Европа, там няма да има проверки на митническите и имиграционните власти. Ще трябва да се тревожа само да не ме познае някое ченге на летището и малко по-своястна маскировка ще реши проблема.

— Но ще трябва да покажеш паспорта си, за да се качиш на самолета.

— Мисля, че се сещам за някой, който...

Тя се огледа, опасявайки се да не чуят разговора им.

— Да, гравьорът зад бижутерския магазин на Виа Гарибалди. Ако сме двамата, маскировката ти ще бъде още по-убедителна. Полицията не търси двойка.

— Благодаря, но не искам да те излагам на риск.

— Риск! — Герта повдигна вежди в недоумение. — А какво беше онова на пътя? Английско чаено парти?

— Ако искаш да ми помогнеш, виж дали не познаваш някой в „Наука и технологии“, който може да ми направи маскировка.

„Наука и технологии“ беше Второ управление в Агенцията и екипираше агентите шпиони с всичко — от радиопредаватели, които се събират в тока на обувката, до чадъри, изстрелващи отровни стрели.

Герта се вторачи в чашата си.

— Или ще дойда с теб, или няма да получиш помощ от мен. Няма да ти съдействам да те убият.

Ланг се замисли върху новото развитие на нещата. Герта не беше невинна млада дама, изпаднала в беда, за която постоянно трябваше да се тревожи. Беше го доказала. И все пак...

— Гравьорът е в затвора за фалшификации — прекъсна мислите му тя, сякаш отгатна, че той преценява възможностите си за избор.

— Много си убедителна. Можеш ли да получиш помощ от „Наука и технологии“, ако все още правят такива неща?

Герта изпи остатъка от кафето си и направи гримаса от горчивината на утайката.

— Да, хората в отдела могат да ти осигурят такава маскировка, че и родната ти майка не би те познала. Но едва ли ще помогнат на бивш техен служител да се укрие от полицията. Освен това трябва да се попълват формуляри за реквизита, за разрешение...

Като всеки клон на правителството, Агенцията се управляваше с усърдно писане на доклади и бюрокрация. На служителите като Ланг се разрешаваше да се оттеглят без правото отново да заемат предишната си длъжност. Изключение правеше Първо управление „Администрация“, където бюрократите бяха в изобилие като хлебарки. И също като насекомите, служителите там оцеляваха от всичко — съкращения на бюджета или ядрена атака. Чиновниците изискваха безкрайни формуляри, за да оправдаят съществуването си.

— Не си заслужава труда — съгласи се Ланг. — Все още си спомням как да се маскирам така, че да не ме познаеш.

— С или без дрехи?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Ще ми трябва пари. Всъщност доста, защото не мога да използвам кредитната си карта. Тегленията от сметката ми лесно може да бъдат проследени. Ще се нуждая и от дрехи и други лични принадлежности, тъй като моите неща са в пансиона. Няма да е разумно да се върна там. Остават паспорт, шофьорска книжка, кредитни карти и така нататък. Можеш ли да набавиш всичко това?

— Стига да проумееш, че ще дойда с теб.

— Бива те да се пазариш!

— Правя го заради твоята безопасност. Както казах, не можеш да си видиш задника.

— И ще тръгнеш ей така?

— Периодът на отпуските приближава.

Ланг знаеше кога е претърпял поражение и каква е цената на стратегическото отстъпление.

— Добре. Иди в квартирата си в Рим и вземи каквото ни трябва. Само не забравяй, че съм те предупредил. Това не е военна игра.

Герта се усмихна мило и заговори с мелодичен южняшки акцент, имитиран предимно от хора, които не са ходили по на юг от Вашингтон.

— Ах, скъпи, това е най-любезната покана, която съм получавала!

Той дори не се опита да отгатне какво би отговорил Рет Бътлър от „Отнесени от вихъра“.

ТАМПЛИЕРИТЕ: КРАЯТ НА ОРДЕНА

РАЗКАЗ НА ПИЕТРО ОТ СИЦИЛИЯ

ПРЕВОД ОТ СРЕДНОВЕКОВЕН ЛАТИНСКИ ОТ НАЙДЖЪЛ УОЛФ, ДОКТОР НА ИСТОРИЧЕСКИТЕ НАУКИ

2.

Още преди слънцето да достигне зенита си, жегата принуди Гийом от Поатие да махне наколениците и металните пластини на краката си^[1] и да остане само по нагръдник и налакътници^[2] над ризницата. Над всичките му бойни доспехи беше бялата мантия, която се развяваше около него като облак.

Той не показва неудобство, докато ни разказваше за трудностите в сраженията с ненавистните турци и за запустелите, безводни и необитаеми земи. Там Гийом от Поатие и другарите му не намерили манната небесна, с която Господ дарявал юдеите в дивата пустош, а бодливи растения с малко влага и хранителни качества. Изяли няколко от конете си и затова оставили катапулта^[3], тарана, обсадните стълби и други бойни принадлежности в пясъка.

Оръженосецът му, млад мъж, няколко години по-голям от мен, се казваше Филип. И той не помнеше семейството си, защото от малък беше отгледан от рицарите тамплиери.

Влачехме се върху тежко натовареното муле в прахоляка след жребеца на Гийом от Поатие. Филип ме забавляваше с разкази за екзотични земи, за каквито не бях чувал. Той беше заедно с господаря си от пребиваването им в Кипър и беше споделял трудностите на пътуването оттам. Два пъти ги бяха обсаждали пирати от Африка и два пъти ги бяха спасявали вярата им и вятърът, изпратен от Бога.

Рискувайки да си навлека греха лакомия и ненаситност, аз разпитвах Филип отново и отново за храната и жилищните условия. Той потвърди думите на господаря си. Два пъти на ден поднасяли месо и братята — независимо дали били рицари, оръженосци или други — спели на дюшеци, напълнени със слама, която сменяли всяка седмица. Наблизо имало поток, където се къпели, ако времето е хубаво.

Вероятно тогава се увлякох толкова много по разкоша, който ме чакаше, че едва не забравих задачата си да служа на Бога, а не на личните си желания. И сигурно за това трябва да бъде наказан.

Поехме нагоре по планината Сан Джулиано — името предвещаваше добро, защото на местния диалект беше почти същото като на нашия рицар^[4]. На върха се намираше град Ерис, ограден от крепостни стени, построени от норманските крале^[5]. Там пренощувахме в манастир, подобен на онзи, който бях напуснал. Бях толкова омаян от обещанията за предстоящото, че останах разочарован както никога дотогава през живота си.

Местата за богослужение и размисъл ми опротивяха и с нетърпение очаквах вечерието да свърши, за да се приближим с още един ден до Бургундия. Отново потеглихме по тъмно.

Утрото все още не беше достатъчно ярко, за да освети пътя надолу по планината. Пътеката беше тясна, криволичеше и беше невъзможно да се види следващият завой. Радвах се, че яздя муле — то далеч превъзхождаше трудноподвижните коне, които трябваше да водим внимателно, за да не стъпят накриво и да паднат в долината.

Бяхме изминали едва дузина фуллонга^[6] от градската порта, когато на един завой срещнахме мъже. Дори на утринната светлина видяхме тоягите^[7] в ръцете им. Въпреки уединения си живот аз знаех, че по пътищата мъже без животни или жени по всяка вероятност са злосторници, а не обикновени пътници.

Сграбчих броеницата на врата си и започнах да се моля за намесата на Свети Кристофър, защото макар да нямах нищо за крадене, бях чувал, че такива хора обикновено оставят жертвите си мъртви или полуживи. Всъщност не е ли това поука от притчата на нашия Бог за добрия самарянин?

Оскъдната светлина и коварният път попречиха на разбойниците да видят, че сред нас има рицар в пълни бойни доспехи.

Докато те се приближаваха, Гийом от Поатие обърна белия си жребец и в тръс се върна при нас. Беше спокоен, сякаш отричаше, че му предстои да влезе в бойна арена^[8]. Той извади големия си меч от багажа, завързан на гърба на един от конете, които едва-едва се влачеха зад нас, и вдигна щита си. И така — с меч в едната ръка и щита в другата — Гийом от Поатие обърна коня и препусна към злосторниците.

— Да бъде Божията воля! — извика той, докато трополеше надолу по тясната пътека.

Както след малко щях да се уверя, пешаците, въоръжени само с тояги и къси ножове, изобщо не са достоен съперник на рицар на кон.

Негодниците предугадиха каква ще бъде съдбата им и се разпръснаха, обречени от собствения си избор на място за нападение. Нямаше къде да избягат, освен надолу по пътя или да скочат в пропастта и да намерят смъртта си.

Нашият рицар се изправи на стремената, замахна с огромния си меч и отсече главата и раменете от тялото на единия мъж, който направи една-две крачки и се строполи в море от собствената си кръв. Следващият сподели участта на другаря си. Другите двама се хвърлиха в бездната, за да не бъдат заклани като прасета.

Бях виждал хора да умират от треска или просто по Божията воля, но не бях гледал как душите си отиват от този живот с толкова много кръв. Въпреки че мъжете ни мислеха злото, аз се терзаех, че наблизко няма свещеник, който да им даде последно причастие. Измънках някаква молитва за разбойниците с надеждата да предпазя душите им от вечни мъки — отмъщение, каквото никой християнин не желае дори за злите си врагове. В края на краищата, всички ние сме деца на нашия Бог Исус на небето.

Ако в главата на Гийом от Поатие се въртяха подобни мисли, той не го показва с нищо, а отново се изправи на стремената и ни направи знак с меча да се приближим.

— Добре ли сте, милорд? — попита Филип.

Гийом от Поатие се изсмя и му подаде с дръжката напред окървавения си меч.

— Слава богу, колкото добре може да се чувства човек, който току-що е изпратил негодници на полагащото им се място в ада. Трябва да побързаме да намерим и останалите, защото бивакът им сигурно е наблизко.

Нямам представа защо мислеше така, а и не беше моя работа да оспорвам преценката на Божи рицар. Когато земята стана равна, усетихме мирис на пушек. В небето, вече яркосиньо от пълната утринна светлина, се виждаше струя дим. В края на пътя Гийом от Поатие ни направи знак да не вдигаме шум и ни поведе в гора, която беше толкова гъста, сякаш отново беше паднал здрач.

Скоро стигнахме до поляна. Няколко мизерни колиби от клони бяха скупчени около огъня в средата, където се печеше сърна, открадната от местния земевладелец. Разбойниците се хранеха много по-добре от Божиите служители.

Около огъня седяха и няколко жени. Някои кърмеха бебета. Мъжете бяха стари или сакати, несъмнено в резултат от разбойническия живот. Щом видяха нашия рицар, те се разпръснаха като ято яребици и се прибраха в грубоватите си подслони.

Гийом от Поатие реши, че е под достойнството му да хукне да ги гони. Той се наведе, взе горяща главня от огъня и подпали копторите. Докато се отдалечавахме, ние чувахме писъците на обхванатите в пламъците хора.

— Сър — рекох аз, — разбирам защо прогонихте онези, които искаха да ни ограбят, но не е ли нехристиянско да запалвате онези, които не ни сториха зло?

Той наклони глава на една страна и потърка брадичката си.

— Невинните помагат на злодеите. Те са зли същества, крепостни селяни, избягали от господаря си, и правят пакости на пътници като нас. Унищожаването им не е нищо повече от убиването на вредители в хамбар.

Думите му не съответстваха на моето разбиране за Божието учение, че сме братя дори с най-низшите от нас. Но аз бях млад и невеж и се намирах в компанията на човек, сражавал се и раняван за Христос, затова смених насоката на въпросите си.

— Но, сър, вие не погледнахте в очите им! — продължих аз, спомняйки си неговата забележка за раната му. — Те умряха в колибите си. Опекоха се като погачи.

Той кимна и се усмихна.

— Имате добра памет, братко. Но всяко правило има изключения. Хората в колибите умряха от огън, един от четирите Божи елемента.

Знаех, че четирите елемента са огън, вода, въздух и земя, но нямах представа какво общо имат с убиването. Бях се отдал на греха възгордяване и се засрамах да призная невежеството си.

След няколко часа влязохме в град Трапани. На гръцки името означава „сърп“ заради пристанището с форма на полумесец. Както споменах, дотогава не се бях отдалечавал на повече от един ден път от

родното си място. Разбира се, бях чувал за морето, но съвсем различно е да го видиш. Бях мислил за водите, по които е вървял Иисус и където са ловили риба апостолите му, но не знаех какво точно представлява. Срамувам се да го призная, но въображението ми явно беше толкова бедно, че не можех да си представя нещо толкова наситено синьо, бурно и огромно. Бях свикнал с хълмовете и планините, дърветата и потоците, но сега сякаш видях самия край на земята.

За пръв път видях и кораби, грамадни каруци, плаващи по водата с големи бели платна — достатъчно плат, за да се увие манастирът, където бях живял. Стори ми се, че има хиляди плавателни съдове, наредени гъсто един до друг, докато се издигаха и снишаваха с всеки дъх на необятното море^[9]. Казаха ми, че безчислената флота принадлежи на тамплиерите. Те платили откуп на венецианците да напуснат Свещената земя и решили да си купят собствени кораби^[10]. Рицарите, които не го бяха сторили, се бяха събрали там, за да потеглят към храмовете си.

Няколко дни чакахме попътен вятър, за да ни заведе на север по крайбрежието на Италия, към Генуа, и после до бреговете на Бургундия. Но дори размерите на корабите в сравнение с безкрайността на морето и моята вяра не ме спасиха от притеснения. Признавам за своя слабост и недостатък, че не бях в състояние да се утеша с мисълта, че Божията воля ще пребъде.

Докато бяхме в Трапани, аз установих, че не само Гийом от Поатие е различен от бедните монаси в манастира, който бях напуснал. Всичките му братя тамплиери живееха добре. Макар че не е работа на човека и единствено Бог може да съди, аз забелязах, че скромността и бедността не бяха сред техните качества. Тамплиерите изпиваха огромни количества неразредено с вода вино, което бързо осъждаха като по-лошо от вината, произведени в други региони, и бяха безпътни и разпуснати в навиците си. Хазартните игри бяха нещо обичайно за тях като молитвите, както и разказването на истории, в които главен герой беше разказвачът, и всеки се изкарваше по-голям храбрец от другия.

Научих, че много от правилата на папската власт не важат в Ордена на тамплиерите. Очевидно в това се коренеше изпадането им в немилост, което беше пагубно, макар и не толкова зрелищно като падението на Сатаната от небето.

-
- [1] Защитна броня за предпазване на краката и стъпалата. ↑
 - [2] Броня на ръцете, раменете и горната част на тялото. ↑
 - [3] Военна метателна машина за хвърляне на големи камъни. ↑
 - [4] Италианският еквивалент на Уилям е Джулиелмо. ↑
 - [5] 1091–1250 година. ↑

[6] 1 фурлонг — приблизително 200 метра. ↑

[7] Думата, която Пиетро използва, е *suscgel*, която на франкски означава или къса тежка тояга, или оръжие, използвано за побой над противника. В дадения контекст не е ясно дали мъжете са носели истински оръжия или саморъчно направени нападателни средства. ↑

[8] Авторът използва *liste* — франкска дума, която по-късно е разширила значението си и е включила „арени за рицарски състезания“. Тъй като по времето на Пиетро турнирите не са били познати, използвано е по-ранното значение на думата. ↑

[9] Хиперболата е на Пиетро, а не на преводача. ↑

[10] Няма надеждни сведения за броя на корабите на тамплиерите, но е малко вероятно цялата им флота да е била събрана в някакво невзрачно сицилианско пристанище по едно и също време, нито че всичките кораби в пристанището са били техни. ↑

ПЕТА ГЛАВА

1.

Атланта

Същият ден

Морс се беше прегърбил на стола и четеше поредния факс, този път от архивите на Отдела за отбрана в Сейнт Луис.

Райли наистина беше служил в периода, който бе казал, и между седмия и осмия му шиен прешлен беше заседнал куршум. Ако Морс разбираше правилно медицинския жаргон, преглеждащият лекар беше възприел начина на мислене „ако няма да се счупи, не го оправяй“. Хирургичният опит да се извади куршумът можело да засегне нерв с дълго име. В това имаше логика.

Морс стана толкова внезапно, че краката на стола му се треснаха в сивия килим. Детективът в съседния кабинет отмести очи от компютъра и го погледна гневно.

— Седмият? Осмият? — измърмори Морс, а после вдигна телефонната слушалка и по памет набра номера на съдебната медицина.

Първият човек, с когото разговаря, потвърди подозренията му. Нямаше осми шиен прешлен. След седмия започваше гръдният кош.

Грешка?

Може би.

Той бръкна в джоба на самото си, праметнато на облегалката на стола, и извади тефтерчето си. Не след дълго намери номера на кантората на Райли. Ако секретарката на адвоката му окажеше малко съдействие...

2.

Атланта, кабинетът на Арнолд Краузе, доктор по медицина

Морс мразеше да посещава лекарски кабинети, дори когато не беше пациент. Изпокъсаните стари списания и евтините мебели бяха неприятни като думите на жената в приемната „Лекарят ще ви приеме след малко“ — неизменно и бодро дадено обещание, което рядко се изпълняваше. Морс имаше теория, че някъде съществува училище, където рециклират пациенти с лоботомия, за да работят в лекарски приемни.

Полицейската му значка обаче промени нещата. Едва му остана време да седне и да вземе брой на „Пийпъл“ отпреди един месец, когато го поканиха в кабинет, облепен с дипломи и сертификати.

— Арнолд Краузе. — В стаята влезе нисък мъж в бяла престилка, заобиколи го, застана зад бюрото и протегна ръка. — Разбрах, че се интересувате от медицинския картон на господин Райли.

Морс усети нервността, която повечето хора изпитват при среща с полицаи.

— Точно така, докторе. В Джорджия няма конфиденциални отношения между лекар и пациент...

Краузе се настани на кожения стол зад бюрото и плъзна кафява папка и голям плик по лакирания махагон.

— Знам, но не даваме медицинските картони без призовка по съдебно дело. Ако обаче разследват някого от пациентите...

Детективът седна на креслото срещу бюрото и започна да прелиства папката.

— Благодаря ви, че не държите на формалностите.

— Опитваме се да съдействаме на органите на реда — отвърна лекарят, изпитателно наблюдавайки къде Морс е насочил вниманието си.

Морс прочете бележките за прегледа през есента. Здравето на Райли изглеждаше цветущо. Той нетърпеливо отвори плика и изсипа на бюрото рентгенови снимки. Вдигна ги една по една към светлината от единствения прозорец в кабинета, докато намери онази, която търсеше, и я даде на Краузе.

— Това е вратът, нали?

Лекарят завъртя стола си и сложи снимката на вграденото в стената светлинно табло. Неоновата светлина примига и се включи.

— Да, долната част на шийния дял. Снимката е на гръдния кош.

Беше очевидно, че Краузе едва сдържа желанието си да попита защо Морс иска да знае това.

Детективът не обърна внимание на неизречения въпрос.

— И в шийния дял на господин Райли няма заседнали чужди тела, нали?

Лекарят се намръщи.

— Чуждо тяло? Например...

— Куршум.

Краузе видимо пребледня.

— Куршум?

Морс се наведе напред.

— Да, ако там има куршум, щяхме да го видим, нали?

Краузе кимна.

— Със сигурност. Но защо...

— При прегледа на господин Райли не сте виждал белег? Следа от огнестрелна рана или от изваждане на куршум?

Лекарят поклати глава.

— Не, нищо. Но защо...

Морс стана и протегна ръка.

— Много ми помогнахте, докторе.

Краузе предпазливо пое протегнатата ръка, сякаш мислеше, че може да се счупи.

— Смятате, че господин Райли е бил прострелян във врата?

— Някой наистина мисли така — отвърна детективът и тръгна към вратата.

3.

Атланта, паркингът на медицинския център „Пиедмонт“

Морс даде няколко банкноти и вратата за излизане от паркинга се вдигна. Беше един от редките мигове, когато не преброи рестото. Мислеше за раната, която беше вписана в служебното досие на Райли, но не бе отбелязана при прегледа.

Нямаше нищо против човек да си измисли военна кариера. Мнозина го правеха и лъжеха, че са участвали в сражения, а всъщност не се бяха приближавали до враг, нито дори до офицерски клуб. Или твърдяха, че са били на военна служба, а не бяха носили униформа от дните си на бойскаутите. Никога обаче не беше виждал самите военни да фалшифицират досиета.

Защо биха го сторили?

Морс замислено си играеше с климатика на служебния форд без опознавателни знаци и направи гримаса, когато от отдушниците започна да появява топъл въздух. Той въздъхна и смъкна стъклото.

Биха го сторили, защото господин Райли не е бил морски пехотинец, дори не е служил във Флотата, и някой предпочиташе миналото му да не бъде разглеждано подробно.

Това беше единственото обяснение, до което стигна детективът.

Той отново направи гримаса, този път при мисълта, че е отворил кутията на Пандора. Ако някой безименен безлик бюрократ беше скалъпил фалшиво минало на Райли, истинското му минало по всяка вероятност се криеше под огромния и неясно очертан чадър, известен като национална сигурност. С една дума, господин Райли беше привидение.

В такъв случай не му е била нужна причина да убива Халвърсън, нито да изхвърля през балкона другия тип. Някой във Вашингтон може би беше решил, че портиерът е агент на терористична клетка, и му бе заповядал да го убие. Или че предполагаемият крадец е зет на Осама бен Ладен.

Морс удари спирачки. Едва не мина на червен светофар.

Национална сигурност или не, хората не се измъкнаха безнаказано, ако са извършили убийство. Не и когато Морс работеше

по случая. Смяташе да докладва за подозренията си на федералните власти, за да ги накара да бъдат по-бдителни в международен мащаб. Вероятно те щяха да съумеят да изкопчат нещо от агентите под прикритие и шпионите, да разберат кого познава Райли в Рим и къде може да се крие.

ТРЕТА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

1.

Лондон

На другия ден

Изщракване на предпазен колан и блясването на надписа „Пушенето забранено“ събудиха Ланг от дълбок сън. Той потърка парещите си очи, наведе се над Герта и погледна през прозореца. Около самолета се рееха мръсни облаци. От другата страна на тясната пътека между седалките млада двойка източноевропейци полагаха неуспешни усилия да успокоят плачещо дете. Стюардесите на „Бритиш Еървейз“ сновяха насам-натам, за да съберат последните чаши, преди да помолят пътниците да сгънат масичките.

Ланг вдигна седалката и прокара пръст над устата си, уверявайки се, че мустаците са залепени на мястото си. Надяваше се, че прошарената коса и очилата с дебели стъкла малко го състаряват. С изкуствено напompаните бузи лицето му приличаше на снимката на възпъльничкия Хайнрих Шнелер в немския паспорт в джоба му.

Снимката беше направена във фотоателие на една пресечка от посолството. Лепилото под нея тъкмо беше изсъхнало, когато Герта сложи копие на официалния печат в празния паспорт.

Мустаците бяха непознато усещане за Ланг, защото смяташе, че е глупаво грижливо да поддържа нещо, което растеше буйно на други места по тялото му.

След бегъл поглед служителят на билетното гише на летище „Малпенза“ в Милано им върна документите и весело им пожела „Arrivederci“^[1]. Единственото внимание, което получиха от полицаите в сиви униформи и с лъснати колани и ботуши, бяха одобрителните погледи към Герта.

Тя се съгласи да си сложи само перука с къса черна коса и леко да се прегърби, за да снижи ръста си. Все пак нямаха основание да

смятат, че „те“ са виждали лицето ѝ. Въпреки това Герта привличаше безсрамните погледи, с които италианските мъже бяха известни.

Хер Шнелер и много по-младата му съпруга Фреда отлетяха от Милано към относително новото градско летище в Докландс в предградията на Лондон. Ако някой беше проверил в компанията, чието име беше на кредитната карта, с която платиха билетите, щеше да научи, че фрау Шнелер придружава съпруга си по време на делово пътуване, за да избере вълна за килими в Милано и после в Лондон, откъдето щяха да продължат за Манчестър.

Ланг нямаше представа дали адресът на работодателя на хер Шнелер съществува, но от опит знаеше, че на телефонния номер в Хамбург ще отговори човек, който говори свободно немски, но вероятно се намира във Вирджиния. Знаеше също, че паспортите и шофьорските книжки ще минат проверките. Ако някой се опита да провери кредитните карти „Виза“ или „Американ Експрес“, щеше да открие валидни сметки, макар че Ланг беше обещал да не ги използва за друго, освен за доказване на самоличността си. Герта беше поискала няколко услуги, за да получи документите и кредитните карти, и тегленето на пари от сметките би нарушило споразумението, което бе сключила.

Фактът, че професионалистите по фалшификациите са на негова страна, оказваше успокояващо въздействие върху Ланг.

Самолетът се разтrese и той се вкопчи по-здраво в облегалките за ръце на седалката — павловска реакция към настойчивите уверения на авиолинията, че всеки проблем ще бъде решен със затягането на предпазния колан. Ланг знаеше, че подскачането и скърцането на самолета се дължат на спускането на колесника и превключването на скорост за приземяване. Пък и „МД 880“ беше съвършеният продукт на американското инженерство. Въпреки това Ланг не намери голяма утеха в качеството на произведените в Америка части, които щяха да осеят пейзажа, ако нещо се объркаше.

Не обичаше да лети.

Приземяването и последвалото рулиране към терминала минаха безпрепятствено и кръвта започна да циркулира нормално в ръцете му, след като пусна облегалките.

Както се очакваше, нямаше митнически, нито имиграционни проверки. След няколко минути усмихнат таксиметров шофьор сложи

чантите им в багажника на лъскав черен автомобил „Остин Моторс“. Ланг му каза адреса и се зарадва, че от лондонските таксиметрови шофьори се изисква не само да говорят английски, но и да притежават енциклопедични знания за града.

В Италия беше априлска пролет, но в Англия зимата не искаше да си отива. Небето беше оловносиво, тук-там осеяно с тъмни облаци. Чистачката на таксито скърцаше по мокрото предно стъкло, докато пътуваха към Уест Енд.

Лондон не беше любимият град на Доун, предимно по вина на Ланг. Беше я довел там за Коледа с представи за празник в стил Дикенс, с пухкав сняг, пудинг със сливи и бъдници, но вместо това ги посрещна мъгла и се сдобиха с хрема, причинена от допотопната отоплителна система в хотела.

Дори викторианският разкош в изящно обзаведения овален апартамент в „Савой“ не разсея мрака, който всяка сутрин виждаха през прозореца. Прекараха един следобед в Лондонската крепост Тауър, гледаха смяната на караула и изтърпяха прегорелия бифтек в „Симпсън“. Ланг смяташе, че тези туристическите атракции щяха да й доставят удоволствие.

Лошото време задушаваше и потискаше въодушевлението им.

Двамата вечеряха с приятели на Ланг от МИБ в техните клубове, където пиха и слушаха военни истории, и посетиха екстравагантния „Хародс“. Нищо не можа да разведри мрачното като времето настроение на Доун.

Ланг беше отчаян. Лондон беше един от любимите му градове. Тогава за пръв и последен път се скараха. Върнаха се у дома по-рано, на двадесет и шести декември, въпреки крилатата фраза на Бен Джонсън, че онзи, който се насити на Лондон, е уморен от живота. Доун беше на мнение, че доктор Джонсън е обичал отвратително време и още по-отвратителна храна.

В деня, в който заминаха, времето беше лошо като в деня, когато пристигнаха.

Ланг си спомняше пътуването особено болезнено, защото само седмица по-късно Доун почувства непоносима мигрена, която я накара да се свие в поза на зародиш. След още една седмица лекарите й издадоха смъртна присъда.

Оттогава Ланг не беше идвал в Лондон.

Промените в града бяха очевидни. Навсякъде имаше строителни кранове, нови административни сгради и нови жилища за милионери. Наскоро беше прочел, че Лондон далеч надминава останалата част на Великобритания по строителство, разцвет и разрастване.

Той се вторачи в Уест Енд през стичащите се по стъклото дъждовни капки. Таксито мина край Бъкингамския дворец.

Монументът Виктория от другата страна на улицата сякаш беше оживял от дъждобраните и чадърите на туристите, които търсеха удобно място, за да наблюдават смяната на караула. Вляво се намираше улица „Сейнт Джеймс“ и районът наоколо със същото име. Бяха само на няколко преки от площад Пикадили, известен с магазините, ресторантите и театрите си. След назъбените двойни кули в стил Тюдор на двореца „Сейнт Джеймс“ таксито зави в малка уличка, а после свърна надясно и спря пред безлична тухлена сграда. На месинговата табелка пишеше, че това е хотел „Стафърд“.

Малкият евтин пансион в Рим не беше помогнал на Ланг да се скрие от „тях“. Беше сигурен, че са го проследили оттам до Орвието. Този път избра оживено място, където би отседнал хер Шнелер със съпругата си — пътеводителите го описваха като „умерено до скъпо“, в хубав квартал. Решаващият фактор беше местоположението му в къса задънена уличка, където имаше частен клуб, два малки хотела и няколко офиса. Нямаше магазини и ресторанти. Всеки, който се навърташе там, лесно можеше да бъде забележим.

Портиерът с униформа като на герой от „Коледни песни“ взе багажа им от таксито. Докато Герта раздаваше бакшиши и попълваше формулярите за регистрация, Ланг огледа фойето. Беше същото, каквото го помнеше. Приемната на викторианската къща беше подредена за чай. По-нататък имаше спортен мъжки клуб в американски стил. Над бара бяха наредени шлемове на всеки отбор от Националната футболна лига. Тапицираните столове бяха много по-удобни, отколкото в подобните заведения в Северна Америка. От тавана като сталактити на райета висяха вратовръзки от униформите на различни колежи. Снимки на европейски атлети украсяваха стените. Едната показваше приземяването на „Б-17“ на писта със сняг от двете страни, вероятно на някое британско летище по време на Втората световна война. Остъклените врати се отваряха към малък вътрешен

двор. След последното посещение на Ланг над гаража от другата страна бяха построени апартаменти.

Той не беше доволен, че единствените изходи от хотела са предната врата, барът и вътрешният двор. Големият брой изходи означаваше безопасност и най-вече повече пътища за бягство.

Ланг завърши обиколката си. Герта го чакаше до асансьора. Стаята беше малка, спретната, чиста и добре обзаведена. Тя окачи дрехите си в гардероба, запали цигара и тръгна към банята.

— Ще се преоблека и после ще отида на Гроувнър Скуеър — съобщи му през рамо.

На Гроувнър Скуеър се намираше посолството на Съединените американски щати и следователно шефът на местния клон на Агенцията. Дори да пътуваха през свободното си време, служителите на Агенцията бяха длъжни да се обаждат, когато се намираха в друга страна. Традиционното схващане беше, че изискването предпазва оперативните агенти да не предприемат собствени проекти, точно както правеше в случая Герта, придружавайки Ланг.

— Вземи такси да не станеш вир-вода — посъветва я той през затворената врата на банята. — Най-близката метростанция е почти толкова далеч, колкото посолството.

Вратата се откряна и главата на Герта се показа, увита в облак от тютюнев дим.

— Знаеш ли това или го четеш от пътеводител?

— Къде е най-близката метростанция ли? Знам го. Много пъти съм бил тук.

Тя кимна, оценявайки информацията.

— Благодаря за съвета. Щастлива съм, че проявяваш загриженост към мен.

Вратата се затвори.

[1] Довиждане (итал.). — Б.пр. ↑

2.

Лондон, Сейнт Джеймс

Половин час по-късно Ланг излезе от „Фортнъм енд Мейсън“, отвори новия си чадър и благодари на портиера, който му отвори вратата. Придобивката не само щеше да го предпазва от упорития ръмеж, но и щеше да му помогне да се слее с тълпите с чадъри на тротоара.

Вдясно неоновите светлини на Пикадили Съркъс се отразяваха в мократа улична настилка. Цветовете сякаш танцуваха по черния асфалт. Автобус на два етажа закри и после отново разкри статуята на Ерос, древногръцкия бог на любовта, който властваше над площада от едно столетие.

Клаксоните изсвириха и автобусите, камионите и колите спряха. Ланг не беше свикнал да поглежда първо надясно и слезе на платното пред яркочервена „Мини Купър“. Косата на шофьора беше подстригана по модата от времето на Бийтълс. Цигарата подскачаше между устните му, докато говореше по мобилния си телефон. Ланг се промъкна зад един „Роувър“ и два японски мотоциклета и успя да стигне до отсрещния тротоар.

Преди следващата пресечка вляво се намираше Олд Бонд стрийт. Той видя табелката на номер дванадесет. „Майк Дженсън, търговец на антики.“ Ланг бутна вратата и влезе.

3.

Лондон, Уест Енд

Няколко километра по-нататък, в Уест Енд, един човек гледаше черно-бели телевизионни екрани, на които пробягваха картини от улиците на града. От време на време той спираше кадъра и осветяваше в бял ореол някое лице и сетне подаваше команда на компютъра да продължи.

Повечето лондончани не знаеха, че техните образи се предават около четиридесет пъти на ден, докато пътуват и се връщат от работа, бързат по задачи между сградите или просто гледат витрините. Камерите бяха поставени след терористичните актове на ИРА. На дискретни места из града бяха монтирани хиляди камери, които не се различаваха много от камерите на охраната в универсалните магазини. Образите бяха прекалено много, за да бъдат прегледани от лондонската полиция.

Ерата на високите технологии се беше притекла на помощ със софтуер за разпознаване на лица. Снимката се програмираше в компютъра и ѝ се определяше номер — един за разстоянието между очите, друг за дължината на носа и така нататък. Ако някой бъдеше разпознат в кадрите от камерите, прозвучаваше аларма и въпросното лице се осветяваше, а местонахождението му се появяваше на екрана.

Тъй като главните структурни елементи на лицето — тилните кости, долната челюст и назалните кости — могат да бъдат променени само с хирургична операция или поради травма, в повечето случаи компютърът можеше да „види“ промени като оплешивяване, отслабване или напълняване, или най-безмилостната сила от всички — остаряването.

С присъщото нежелание на правителствените служби навсякъде по света да се откажат от властта, след като веднъж са я получили, лондонската полиция беше решила да позволи на малцина, които знаеха за устройствата, да ги забравят, защото ирландската организация беше временно разпусната по крехко взаимно споразумение. В малкото случаи, когато някой повдигнеше въпроса, длъжностните лица бързаха да подчертаят, че внушителният брой

арести в бедните квартали се дължи на камерите. Демонтирането на съоръженията за наблюдение от „безопасните“ райони, но не и от останалите, би обидило историческото британско чувство за справедливост и би предизвикало политическа буря в общината. Гражданите, които в редки случаи публично се оплакваха от нарушаването на личната им свобода, бяха осъждани от властите като анархисти, противопоставящи се на сигурността в града.

Същата технология беше използвана от полицията в Тампа, Флорида, „експериментално“ — за да бъдат разпознати деветнадесет запалняковци с криминални досиета на финала за суперкупата през 2001 година.

Лондонската полиция последна би признала, че нещо предавано по ефира, е обект на засичане или в случая — на хакерство.

Мъжът пред екраните извършваше точно такова засичане.

Лангфорд Райли се обърна на влизане в магазина и така предостави анфаса и профила си за снимки на обективите, ненаатрапчиво монтирани на тавана. Човекът пред екраните спря кадъра, присви очи и се вторачи в осветеното място, а после набра номер на мобилния си телефон.

— Ти се оказа прав — рече той. — Отива при Дженсън. Какво искаш да направя?

Мъжът се заслуша в гласа от другия край на линията и без да каже нищо повече, затвори, а след това припряно набра друг номер.

— Дженсън — съобщи той, без да се представи. — Погрижи се всичко да бъде очистено, включително Дженсън. Не, има промяна. Искаме Райли жив, за да разберем какво още знае.

4.

Лондон, Олд Бонд стрийт

Звънчето издрънча, когато Ланг влезе в магазина. Помещението беше квадратно, седем на седем метра. Измазаните с хоросан стени бяха отрупани с картини, рисувани с маслени и водни бои. Мебелите от тъмно дърво бяха наредени в редици. Въздухът ухаеше на лимоново масло.

По дървения под се чува стъпки и някой отметна встрани завесата в задната част на стаята. Оттам излезе нисък мъж в черен костюм, потривайки ръце, сякаш ги миеше. Лицето му беше продълговато и бледо, а увисналата му черна коса беше осеяна със сребристи кичури. Усмивката му разкри криви зъби.

— Добро утро, господине — каза той с лондонски акцент кокни. — Мога ли да ви помогна с нещо или само гледате?

— Господин Дженсън? — попита Ланг.

Очите на мъжа се стрелнаха крадешком встрани като на човек, който иска да избяга. Ланг би се обзаложил, че господин Дженсън има недоволни кредитори.

— Бихте ли се представил? — Тонът му беше по-скоро отбранителен, отколкото любопитен.

Ланг се усмихна в опит да изглежда колкото е възможно по-малко заплашително.

— Човек, който търси информация.

Предпазливостта в гласа на Дженсън не отслабна.

— Каква информация?

Ланг се възхити на един висок скрин и прокара пръсти по махагоновите чекмеджета, украсени със седеф. Той извади снимката на картината и използва мраморния плот, за да изглади краищата.

— Питам се дали можете да ми кажете откъде взехте това?

Дженсън не си направи труда да прикрие облекчението си, че Ланг не е данъчен инспектор.

— Мисля, че от някакво имение или от разпродажба пред ликвидация. Не е от място, където бихте намерили друга, ако харесвате картини с религиозни сюжети.

— Адвокат съм — обясни Ланг, като продължаваше да държи ръката си върху хладния мрамор, където беше сложил снимката. — Имам клиент, за когото произходът на картината на снимката може да се окаже много важен.

Дженсън разгледа снимката. Очите му се присвиха и лицето му заприлича на муцуна на лисица, душеща в кокошарник.

— Обикновено не пазя данни за предметите на изкуството, които продавам. Съобразявам се с пространството. Трябва да проверя в тефтерите си. Това ще отнеме известно време.

— Моят клиент, разбира се, ще плати за времето ви.

Дженсън се усмихна и извади джобен часовник.

— Ще съм готов след обяд. Елате пак около два часа.

5.

Лондон, Сейнт Джеймс

Час и половина по-късно

Ланг обядва пържена риба и картофи, увити в хартиена кесия. Това не беше най-хубавата храна, която можеше да си купи, но беше най-бързо приготвената. Щеше да му остане свободно време. Той избърса мазнината от брадичката си с тънка салфетка и влезе в Бърлингтън Хаус, където се помещаваше Кралската академия за изкуство. Там прекара половин час, като недоумяващо гледаше гостуващата изложба от произведения на абстрактното изкуство.

Можеше само да каже, че са показани две школи. Едните бяха „плискачи“. Хвърлената от тях боя се разплискаваше по платното и образуваше форми и очертания, продиктувани от центробежната сила и гравитацията, а не от някакъв замисъл. Вторите бяха „мазачи“, художници, които предпочитаха да изсипват боята хаотично и после да я размазват в спирали, линии или каквото и да е друго, стига да е в неузнаваем вид.

Картините много приличаха на резултата от усилията на Джеф да рисува с пръсти на тригодишна възраст.

Джеф и Джанет. От няколко дни Ланг се беше съсредоточил да намери техния убиец, вместо да разсъждава за празнотата, която смъртта им беше оставила в живота му. Той стисна юмруци и се закле, че ще открие неизвестните „те“. Щеше да отмъсти.

Жена с вид на учителка и побелели коси, прибрани на кок, го погледна уплашено и бързо отмина, като се обърна, за да се увери, че не я следи. Ланг осъзна, че е говорил на глас.

Той призна, че не си пада по културни занимания и не е компетентен по модерното изкуство, и тръгна по пътеката със скулптурите, за да се възхити на творение на Микеланджело.

След това отново се отправя към Олд Бонд стрийт. Мъглата се беше разсеяла и бе престанало да ръми. Небето беше малко по-светло и загатваше за появата на слънчева светлина. Хората бяха прибрали чадърите и ги използваша като бастуни или ги носеха под мишница.

Звънчето пак извести пристигането му. Ланг започна да разглежда мебелите, докато чакаше Дженсън да излезе зад завесата. Изработените машинно, а не ръчно рендосани плоскости, и летите, а не ковани гвоздеи издаваха повечето творби като репродукции, отражения на възхода през минали столетия — стол „Савонарола“, чиято облегалка тип „рибена кост“ беше направена по-скоро по модата във Флоренция през двадесетте години на двадесети век, отколкото през петнадесети. А краката на ирландската маса „Чипъндейл“, изобразяващи нокти на птица, бяха изработени по-изкусно, отколкото би работил занаятчия от осемнадесетото столетие.

Заниманието скоро му омръзна. Ланг погледна часовника си. Чакаше вече десет минути. Дженсън сигурно беше чул звънчето. Може би говореше по телефона.

— Господин Дженсън? — извика Ланг.

Отговор не последва.

Търговецът трябваше да е там. Не би оставил незаклучен магазина си.

Ланг извика отново, но резултатът беше същият. Неучтивостта на Дженсън започваше да го ядосва.

Той прекоси стаята и дръпна завесата.

От тавана висяха две крушки без абажури с нисък волтаж, каквито англичаните предпочитаха. Осеяната с пращинки светлина създаваше архипелаг от сенки около масите, столовете и шкафовете в различна степен на реконструкция. Богато украсени, но празни рамки за картини, някои достатъчно големи, за да поберат портрети в естествен ръст, бяха подпрени на мебелите в изложбената зала. По гърба на Ланг полазиха ледени тръпки от сумрака и тъмните места.

Вдясно имаше врата, под която проникваше светлина. Несъмнено отвъд беше кабинетът. Нищо чудно, че Дженсън не го беше чул да влиза, след като вратата беше затворена. Ланг се приближи, като внимаваше да не се удари в някое непроцаващо дърво, протегна ръка и почука.

— Господин Дженсън?

Не получи отговор и похлопа отново, този път по-силно. Вратата се отвори.

Често беше чувал да описват мириса на кръвта като бакърен, но на него му напомни по-скоро на стомана, все едно прокара език по

острие на нож. Както и да миришеше, кръвта беше разплискана из цялата стая.

Дженсън седеше пред старо писалище, отрупано с книжа. Ако не беше кръвта, щеше да изглежда като задрямал с отпусната на облегалката на стола глава. Ризата, сакото и панталоните му бяха прогизнали от кръв, която образуваше локви на бюрото и покриваше голите дъски на пода. Стената беше изпръскана с кръв. Шарките приличаха на картините в изложбата за модерно изкуство. Гърлото на Дженсън беше прерязано. Все още неизстиналите му очи изненадано бяха вторачени в тъмния таван.

Сейфът до писалището беше отворен и на пода бяха разпилени книжа. Имаше разпръснати листове и на пода. Някои вече бяха почернели от кръвта на търговеца на антики. Сякаш в предсмъртна агония той беше грабнал всички хартии, които бе успял да намери, и ги бе хвърлил във въздуха.

Ланг подпря чадъра си на стената и докосна отпуснатата му челюст. Кожата още беше топла. Дженсън беше умрял неотдавна. Ланг нервно огледа стаята. Убиецът може би се криеше в сенките от другата страна на вратата. Ланг се обърна с лице към нея и бързо започна да преравя книжата на писалището.

Повечето бяха сметки. Той едва не се задави от задушаващата смрад на кръв и се опита да диша през устата. Вероятно си губеше времето. Щом са убили Дженсън, биха ли оставили информацията, която искаха да скрият?

Отговорът беше „не“ и Ланг със сигурност нямаше намерение да бъде там, когато дойдеше следващият клиент.

Той хвърли последен поглед на помещението и забеляза нещо на пода под стола на Дженсън. Напоен с кръв къс хартия. Човек, надвесен над злочестия търговец на антики, не би го видял. Ланг го взе внимателно — да не се изцапа много с кръвта на Дженсън. Напоследък кръвта можеше да убива в зависимост от това какъв вирус пренасяше. Написаното на листчето едва се четеше. Фактура от превоз на стоки с Ди Ейч Ел. Той се готвеше да го пусне и да избърше пръстите си, когато думата „Пусен“ го накара да забрави погнусата си. Списъкът беше размазан, но Ланг предположи, че картината е била един от предметите, продадени на едро. Единствените четливи думи бяха

„Пегас, дружество с ограничена отговорност“, превозвачът и неразбираем адрес.

Или списъкът не беше свързан с хората, които търсеше, или му беше провървяло. Кое беше по-вероятно? Дали Дженсън беше купил и продал повече от една картина на Пусен, или убиецът не беше видял късчето хартия? Пусен не беше много известен художник. Фактурата нямаше как да бъде видяна, особено ако търговецът я беше бутнал на пода, когато мускулите му бяха потрепвали в последни конвулсивни гърчове.

Ланг нямаше много време да реши какво точно се е случило. Звънчето на външната врата извести пристигането на друг клиент. Или излизането. Убиецът може би бягаше и Ланг не беше в състояние да направи нищо.

Или можеше. Той напъха окървавената хартия в джоба си и предпазливо се върна в склада. Онзи, който беше прерязал гърлото на Дженсън, сигурно беше обял в кръв, ако се съдеше по количеството ѝ в кабинета.

Ако нямаше кола или не бе успял да открадне някоя, убиецът можеше лесно да бъде разпознат, ако Ланг успееше да го настигне, преди да се е преоблякъл.

От друга страна, може би все още беше в магазина. Вероятността забави Ланг, докато се промъкваше към изложбената зала, допрял гръб до стената. Може би звънчето беше известило влизането на клиент, а не излизането на убиеца.

Той стигна до завесата и видя нещо на пода. За миг оскъдната светлина го заблуди, че това е друг труп. Ланг напрегна мускули, но после осъзна, че вижда купчина дрехи, изцапани с кръв.

Беше сигурен, че щеше да ги забележи, ако бяха там, когато влизаше. Той ги взе и бързо ги претърси. Би се изненадал, ако намереше нещо полезно, но трябваше да ги пребърка. Стомахът му се сви при мисълта, че убиецът е бил там и го е наблюдавал как влиза в кабинета.

Защо не се бяха опитали да довършат онова, което не бяха успели да направят в Атланта?

Въпросът му скоро получи отговор. Полицай в традиционна куртка с четири копчета и фуражка с голяма козирка оглеждаше изложбената зала и държеше автоматичен пистолет, насочен към Ланг.

Първата мисъл на Ланг, когато видя оръжието, беше, че убиецът е останал, преоблечен като ченге. След това обаче си спомни, че лондонските полицаи се бяха отказали от традицията и от няколко години носеха оръжия.

— Някой се обади и каза, че имало... — Очите на ченгето се разшириха и Ланг осъзна, че все още държи окървавените дрехи.

— Вижте, не съм... — започна той, но разбра, че каквото и да каже, ще прозвучи неубедително.

Полицаят заговори по прикрепения за ревера на куртката му радиопредавател. Ако се съдеше по треперещия му глас, беше уплашен от Ланг.

— Подкрепления. Да дойдат повече момчета. Бързо — извика той с акцент от Ййст Енд. — Веднага докарайте проклетите подкрепления. Извършителят е тук. Олд Бонд стрийт номер дванадесет.

Ланг пусна на пода уличаващите дрехи и отстъпи назад към склада, като вдигна ръце, за да покаже на ченгето, че не представлява заплаха.

— Дойдох преди малко и го намерих.

Полицаят беше млад и очевидно нервен. Дулото на деветмилиметровия му пистолет „Глок“ потрепваше.

— А аз съм съпругът на кралицата. Не мърдай, янки. Стой там.

Ланг направи още една крачка назад и стигна до някаква голяма мебел. Ченгето бавно го последва. Може би се опасяваше, че ако Ланг се отдалечи твърде много, няма да го улучи, ако стреля. Ланг протегна ръка зад гърба си, за да провери какво представлява препятствието. Пръстите му докоснаха една от рамките за картини, които беше видял по-рано.

— Ръцете горе, така че да ги виждам — заповяда ченгето.

Ланг беше готов да се обзаложи, че полицаят няма да натисне спусъка, освен ако не е принуден. Нямахше намерение да позволи да го арестуват, ако можеше да го избегне, без да нанесе сериозни наранявания на младия мъж. Докато докажеха, че е невинен, следата, по която беше тръгнал, щеше да изистине. Освен това имаше опит с наказателната правосъдна система и знаеше колко мудро действа. Ланг прокара пръсти по богато украсената рамка, докато полицаят се

приближаваше и посягаше към закачените отзад на колана му белезници.

— Казах, и двете ръце...

Ланг пое дълбоко въздух, премести тежестта си и вдигна крак. Пистолетът изхвърча от ръката на ченгето и изтрака на пода. Полицаят се обърна, за да го вземе, и Ланг му нахлузи рамката, приковавайки ръцете до тялото му. Ченгето не можеше да направи нищо, освен да гледа гневно.

— Повярвайте — каза Ланг и се отправи към изхода, — нямам нищо общо с това и повече от всичко бих искал да остана и да го докажа.

По изражението на ченгето личеше, че не му вярва.

Ланг чу пулсиращите сирени, използвани от полицията в цяла Европа, които му напомниха за филма „Дневникът на Ани Франк“. Сякаш от Гестапо идваха за него. Ако го хванеха, нямаше да го изпратят в Аушвиц, но със сигурност щеше да отиде на място, оградено с бодлива тел, където те спокойно можеха да го намерят и премахнат.

Той излезе навън и тръгна, устоявайки на импулсивното си желание да побегне колкото му държат краката. Измина две преки, когато осъзна, че е забравил чадъра си.

6.

Лондон, Сейнт Джеймс

Десет минути по-късно

В „Стафърд“ го чакаше бележка. „Отивам да пазарувам. Обяд в «Пойнт де Тур». Чай тук в 16:00 часа. Герта“

Към листчето беше прикрепена статия, изрязана от списание, която го информираше, че „Пойнт де Тур“ е един от новите лондонски ресторанти и се намира от южната страна на Тауър Бридж. Френска кухня, много звезди. Скъп. Той реши, че няма да е разумно да чака Герта, и събра багажа си. Чувстваше се виновен, но за нея нямаше място в плановете му. Бяха го натопили, убивайки Дженсън, и бяха повикали ченгетата, за да го арестуват на местопрестъплението.

Всички органи на реда в Европа и в Съединените щати щяха да имат причина да го издирват, след като снемеха отпечатъците му от чадъра и го проследяха до „Фортнъм енд Мейсън“. Представянето му за съпруг нямаше да е достатъчно прикритие, когато младото ченге опишеше външния му вид пред полицейски художник, който щеше да нарисова лицето на Хайнрих Шнелер.

Разпространени чрез Интерпол, отпечатъците му щяха окончателно да разобличат хер Шнелер.

Ланг прибра в джоба си парите, които Герта беше оставила в сейфа на хотелската стая, написа ѝ бележка, че е неадекватен, и излезе.

Той прекоси Мол, отиде в парка „Сейнт Джеймс“ и прекара няколко минути там, преструвайки се, че гледа птиците на остров Дък. Никой не прояви интерес към него, нито към патиците. Ланг тръгна и мина по Уайтхол, края на дребния кафяв чакъл на парадния плац на Конната гвардия и фасадата на Банкетната зала, където се провеждаха кралските гуляи. Принц Чарлс I беше обезглавен точно там. Ланг обаче не се интересуваше от историята, а дали някой го следи.

Разбира се, фактът, че не ги виждаше, не означаваше, че „те“ не са там. Оценяваше тяхната изобретателност. Убиецът на Дженсън можеше да го премахне в сенките на магазина. В град с по-малко убийства годишно например от Монтгомъри, Алабама, смъртта на

търговеца на антики би повдигнал повече въпроси. И „те“ бяха направили така, че Ланг да бъде издирван като виновника.

Той подозираше, че ако ченгетата го заловяха, „те“ щяха да знаят къде да го намерят. Престъпна организация с членове в Америка и Европа със сигурност имаше достъп до полицейска информация и затворите, където биха го изпратили. И какво щеше да прави тогава? Кой щеше да повярва на заподозрян в две убийства, който бръщолеви несвързано за международни конспирации и тайни, скрити в картини?

Ланг се наведе, престори се, че завързва обувката си, и крадешком погледна назад. Група японци бърбеха с чуруликаци като птици гласове и спираха да снимат всичко, което видеха. Той ги изпревари и зави надясно, като се надяваше да се скрие сред уличното движение, гълъбите и разхождащите се тълпи на площад Трафалгар Скуеър.

Поне имаше едно предимство, колкото и малко да беше. „Те“ не знаеха за окървавеното листче с името на компанията, по всяка вероятност продала картината. Бяха убили Дженсън, за да потулят информация, която бяха пропуснали да забележат.

Над метростанцията на Чаринг Крос се издигаха огромен търговски център и административна сграда. Ланг спря до телефонен автомат. Безличната стоманена будка беше почти същата като онези в Съединените щати. Повечето стари червени телефонни кабинки отдавна се бяха превърнали в украса на баровете в Съединените щати. Поне там беше единственото място, където ги виждаше. За разлика от американските телефонни будки, указателят все още беше прикрепен на мястото си. Ланг намери номера и го набра, без да изпуска от поглед малката чанта с вещите си, която беше взел от хотела.

Когато краткият разговор приключи, през облаците се беше показало анемично слънце, по-скоро за красота, отколкото затоплящо.

Ланг затвори и продължи по Странд, докато стигна до Темпъл Бар Мемориал, железен грифон, който отбелязваше мястото, където централен Лондон се сливаше с Уестминстър. Там Странд се превръщаше във Флийт стрийт, бившият център на лондонските издатели на вестници.

Ланг не отиде заради вестниците. Пък и без това пресата отдавна се беше изнесла в предградията заради по-краткото ежедневно

пътуване, по-ниските наеми и по-скромните искания за заплати от страна на синдикатите.

Той се обърна за последен път и свърна в тясната уличка Мидъл Темпъл Лейн. Оттам един още по-уединен обиколен път водеше до малък парк, обграден от сградите на Темпъл Бар, където се намираха канторите на почти всички лондонски адвокати.

Ланг остави паметта да го води нагоре по мраморното стълбище, изтъркано през вековете от стъпките на клиентите, готови да се разделят с парите си, за да намерят справедливост и възмездие. На остъклената до половината врата на площадката със златисти букви пишеше „Джейкъб Анулевич, адвокат“.

Чакалнята беше занемарена. Два стола, тапицирани в пъстър кретон, популярен през четиридесетте години на двадесетия век и износен до неузнаваемост, бяха отрупани с книжа. По издрасканата маса бяха разхвърляни папки. Бюрото на секретарката беше учудващо подредено. Олющеният му фурнир се виждаше под големия компютърен монитор, единственият знак за двадесет и първото столетие.

Дори да имаше секретарка, тя явно беше освободена, докато траеше посещението на Ланг.

— Райли!

На прага на вътрешния кабинет застана по-възрастен от него мъж с черна тога, колосано бяло жабо на гърдите и къса бяла перука на плешивата глава, същинско птиче гнездо върху скала.

— Джейкъб! — Ланг остави чантата си, за да отвърне на мечешката му прегръдка. — Кога се включи във възстановката на Гилбърт и Съливан?

Анулевич отстъпи назад и му позволи да си поеме дъх.

— Все същият умник!

— А ти все още защитаваш незащитимото. Защо си се издокарал с този костюм? Мислех, че го обличаш само в съда или за да се маскираш за честването на Деня на заговора срещу английския парламент през 1605 година.

— Къде мислиш, че бях, преди да се обадиш? В клуб „Мейфеър“.

— Само ако вече не са толкова строги с изискванията за членство.

Джейкъб покани Ланг в малкия си кабинет, където миришеше на тютюн от лула от корен на изправниче. Пепелникът беше пълен.

— Едва ли — равнодушно отбеляза той. — Все още не приемат жени, евреи и членове на Парламента от лейбъристката партия. И трябва да представиш препоръки най-малко от петима членове, двама от които мъртви.

Кабинетът на Джейкъб беше разхвърлян като чакалнята. Той вдигна купчина папки, погледна отдолу, остави я и взе друга. Този път откри малка дървена кутия, в която сложи перуката си.

— Клубове. Все още е трудно да бъдеш един от избраниците на Йехова сред не евреите.

Ланг премести книгата от стола и седна върху тапицерията от изкуствена кожа.

— Като гледам талията ти, напоследък не си преживявал погроми. Доколкото разбирам, все още си далеч от Обетованата земя по свой избор.

Джейкъб беше син на оцелели от холокоста полски евреи и като дете беше заведен в Израел. По-късно беше имигрирал в Англия и бе станал британски поданик. Това не го лиши от израелското му гражданство и го направи идеален кандидат да стане един от агентите под прикритие на Мосад, живеещи в приятелски или вражески страни. Ако историята беше научила евреите на нещо, това беше несигурността на съюзите с „гоя“. Ето защо те шпионираха еднакво безпристрастно и приятели, и врагове.

Задачата на Джейкъб беше да наблюдава арабските дипломати в Лондон и да предава на шефовете си откъслечната информация, от която са изтъкани гоблените на международните афери. Понякога сведенията се предаваха на разузнавателната общност на Съединените щати, където нямаше иракско, иранско и либерийско посолства, които да шпионират.

Малко по-неизвестни бяха уменията на Джейкъб да борави с експлозиви. Беше ги придобил, докато служеше в израелската армия, преди да имигрира в Англия. Според непотвърдени слухове той бе проникнал в скривалището на известен терорист от Хамас и бе поставил експлозив, свързан с телефона му. Следващото обаждане беше отнесло главата на терориста, без дори огледалото на стената да се напука. Независимо дали това беше вярно или не, Джейкъб се

славеше като бог на детонациите и фокусник с пластичните експлозиви.

Американците и британците подозираха, че задълженията му включват да шпионира и тях. Всички потенциално засегнати страни — ЦРУ, ФБР, МИ5 и МИ6 — бяха на мнение, че той вече се е оттеглил, колкото и странен да беше изборът му да прекара последните си години в практикуване на право, първата му любов, и още по-странното му решение да предпочете лондонския ръмеж пред средиземноморското слънце.

Анулевич отвори вратите зад бюрото си, където имаше малък шкаф, плот и газов котлон с чайник.

— Все още ли го обичаш с лимон и без захар?

Ланг се усмихна.

— Възрастта не се е отразила на паметта ти.

Джейкъб напълни две порцеланови чаши.

— Едва ли може да се каже, че това е благословия. Още си спомням кого мразя, но зрението ми отслабна толкова много, че не ги виждам. — Той отвори тенекиена кутия и тъжно поклати глава. — Боя се, че бисквитите са се свършили. — После подаде на Ланг една от вдигащите пара чаши и запали зловонната си лула. — Е, разкажи ми какво прави през последните десет години, Лангфорд. Може да споменеш и причината за тези смешни мустаци, които, надявам се, са фалшиви, и за отвратителния германски костюм.

Ланг огледа стаята и докосна ухото си.

Джейкъб кимна.

— А, да, пролетният ден навън е прекрасен. Хайде да пием чая си във вътрешния двор. Кой знае, може дори да чуем чучулига да пее, макар че последната, която видях в Лондон, беше преди години и клетото същество умираше от мръсния въздух.

Слънцето не беше станало по-топло и Ланг потрепери, когато излязоха на двора.

— Мислиш, че кабинетът ти се подслушва?

Джейкъб мрачно кимна.

— Според вашия поет Робърт Фрост някои хора мислят, че добрите огради означават добри съседи. В нашия занаят... предишния ни занаят добрите подслушвателни устройства означават добри съседи. Вашата Агенция, МИ5 и другите не се страхуват от онова, което

смятат, че знаят. Затова им позволявам да подслушват какво става в кабинета ми. Сигурно ги приспивам. Вече нямам какво да крия. Освен това, ако не бяха твоите сънародници...

— Щеше да си мъртъв — довърши мисълта му Ланг.

Преди години от подслушването на телефона му работодателите на Ланг бяха разбрали, че Джейкъб ще бъде наблизено по времето, когато групировка на Хамас планира да взриви кола бомба край израелското посолство. Терористите не знаеха, че сградата отдавна е укрепена като бункер срещу всичко по-малко от ядрена експлозия и най-тежко ще пострадат съседните постройките. Арестът на онези, които смятаха да се присъединят към Аллах в рая, разкри факта, че в арабската групировка има внедрен шпионин. Ланг настоя, че няма смисъл Джейкъб да се разпада на съставните си атоми, и го предупреди.

— Наистина щях да съм мъртъв — съгласи се Джейкъб. — Само малко по-лошо от старостта. А сега, кажи ми какво толкова прави през последните десет години, че се страхуваш да не те подслушват?

Ланг му разказа всичко.

Джейкъб поклати глава.

— Много съжалявам, че си загубил семейството си. Не познавах сестра ти и племенника ти, но Доун^[1]... Поетично име. Вероятно си спомняш, че проявих здравия разум да я попитам какво намира в теб, когато преди няколко години дойдохте в Лондон. Прекрасен човек. И сега си адвокат в Америка, издирван за убийства, които не си извършил. Как мога да ти помогна?

Двамата бяха извървели краткото разстояние между адвокатските кантори и старата кръгла постройка Темпъл. Ланг бутна тежката врата и направи знак на Джейкъб да влезе.

— Студено ми е. Тук няма никого и се съмнявам, че някой подслушва това място.

Храмът беше построен през дванадесети век от Ордена на рицарите тамплиери. Вътрешният кръг беше ограден с колони. В средата на изтъркания варовиков под бяха изваяни легнали каменни фигури, притиснали мечове до броните на гърдите си. Немаше надписи, разкриващи самоличността им. Ланг предположи, че са тамплиери.

Двамата обиколиха помещението, докато Ланг довършваше разказа си.

— Дружеството с ограничена отговорност „Пегас“ е единствената улика, с която разполагам, или поне разбирам. Ако правят бизнес в Европа, „Ешелон“ би трябвало да знае.

Джейкъб спря.

— „Ешелон“? Вашата Агенция за национална сигурност не споделя информация с никоя от агенциите, чрез които бих могъл да открия компанията.

„Ешелон“ представляваше глобална електронна шпионска система от сателити, ръководена от американската Агенция за национална сигурност — най-секретната от всички. Оперативните ѝ агенти бяха компютърни гении, а оръжията ѝ — високите технологии. Не участваше в активен шпионаж в традиционния смисъл на думата, но недалеч от Лондон поддържаше строго охранявана станция за сателитно наблюдение, способна да засече всеки факс, електронно съобщение и телефонен разговор в Европа. „Ешелон“ действаше на принципа на интернет, като сканираше международните телекомуникации и автоматично сортираше информацията. Системата прихващаше ключови думи. Компютърът ги анализираше автоматично и ги пращаше на онзи, който би могъл да се интересува от тях. Информацията се споделяше само между САЩ, Англия, Канада, Австралия и Нова Зеландия.

Ланг се усмихна.

— Разбира се, ти вече си се пенсионирал. Освен това Мосад, естествено, не разполагат с метод за засичане на „Ешелон“ и не биха го направили дори да можеха. Не искам да използвам приятелството ни, като помоля...

— Не можеш ли да получиш информацията от бившите си работодатели или от приятелите им в МИБ?

Ланг поклати глава.

— Бившите ми работодатели не ми дължат услуга, особено онези в лондонската станция. Привличат типове от Харвард и Йейл, които не биха и сънували да ги видят с човек, завършил държавно учебно заведение. — Той сбърчи нос, имитирайки акцента на висшата британска класа. — А що се отнася до МИБ, и те правят същото. Едва ги разбирам какво казват. Говорят през кеймбриджките и оксфордските си носове. Досадно им е да работят с проклет янки. Няма смисъл... Е, стари приятелю, досещаш се какво искам да ти кажа.

Джейкъб се засмя и вдигна ръка в знак, че се предава.

— Добре, достатъчно. Какво те кара да мислиш, че „Ешелон“ може да намери „Пегас“?

— Няма електронни пратки, които „Ешелон“ да не може да засече. Така „Боинг“ победи „Еърбъс“ в наддаването за нов самолет за няколко страни в Средния изток.

— Знаеш, че на американските разузнавателни агенции им е забранено да правят такива неща, Лангфорд. Уверяват ни, че използват подобни технологии само за да следят терористи, Бен Ладен, Северна Корея и продажбата на ракети на някои арабски страни.

Ланг завъртя очи.

— И, разбира се, отклоняването на милиарди долари към американски компании няма да е достатъчно убедителен мотив, за да отстъпят от тази политика?

Джейкъб се огледа, уверявайки се, че никой не е влязъл в сградата, откакто разговорът беше започнал.

— Дори ако това, което казваш, е вярно, как може да бъде открито едно-единствено име?

— Прави се лесно, като се задават ключови думи в софтуера.

— Като например „експлозив“?

— Да. Преди няколко години чух разказ за ирландски комедиант, който играел на сцените в Сохо. Бил нервен преди премиерата и се обадил на приятелката си в Белфаст. Казал, че се страхува да не експлодира. Кварталът бил отцепен, преди да стигне до театъра. Сапъори, кучета, всичко. МИ5 обвинили любимеца на всички времена — анонимното обаждане.

Джейкъб се почеса по брадата.

— Ако някой може да проникне в „Ешелон“, ключовата дума ще бъде „Пегас“. И ще проследи комуникациите на компанията. Както казваш, трудна задача за малка бедна агенция като Мосад.

Ланг се усмихна.

— Малка да. Бедна — може би. Но несъмнено най-способната в света.

Джейкъб гледаше някъде покрай Ланг.

— Това ли е всичко, което знаеш за онези хора, извършили толкова много убийства? Свързани са по някакъв начин с „Пегас“?

— Така предполагам. — Ланг бръкна в джоба си и му показа медальона на шофьора на камиона. — Двата мъже, които се опитаха да ме убият, носеха такива медальони. Четири триъгълника се срещат в центъра на кръг. Едва ли е случайно съвпадение.

Джейкъб присви очи и се вторачи в медальона.

— Не е случайно съвпадение. Нито четирите триъгълника.

Ланг го погледна съсредоточено.

— Нещо като Малтийския кръст. — Джейкъб посочи. — Навсякъде са около теб.

Ланг се обърна и видя кръстове, издълбани на еднакви разстояния в стените. Столетията почти ги бяха заличили и той не ги беше забелязал дотогава.

Челюстта му увисна.

— Не разбирам.

Джейкъб се приближи до стената и прокара пръсти по един от кръстовете, оградени в кръгове.

— Тази църква е тамплиерска, една от останалите само две или три в света, които не са били разрушени, оставени да рухнат или коренно променени. Струва ми се логично схемата да има нещо общо с тях.

— Невъзможно! — възрази Ланг. — Тамплиерите са били войнствени монаси, положили клетва да бранят поклонниците в Свещената земя от мюсюлманите. Ордент е разпуснат с папска була през четиринадесети век.

Джейкъб сви устни.

— Невъзможно или не, пред очите ти е символът, същият като в ръката ти.

Историята започваше да звучи като пътуване във времето в лош научнофантастичен филм. Още малко, и Ланг щеше да научи, че Ричард Лъвското сърце го иска мъртъв.

— Защо монашески орден отпреди седем-осемстотин години ще се интересува от някаква картина? И ако все още съществуват, те са свещен орден, а не шайка убийци. Няма логика във всичко това.

Джейкъб поклати глава.

— Приятелю мой, тъй като съм евреин, аз не се интересувам много от християнските свещени ордени. Твърде много от тях са служили на своята религия, като са убивали изповядващите моята.

Имам обаче приятел, който може би знае отговора. Професор по средновековна история в „Крайст Чърч“ в Оксфорд. Градът се намира на един час път с влак.

— Страхотно. Само че предпочитам да стоя далеч от гарите. Сигурен съм, че полицията ги наблюдава.

Джейкъб отново почеса брадата си.

— Довечера ще му се обадя. Ще му кажа, че ще отидеш при него. Пренощувай при мен и утре може да вземеш колата ми. Да се надяваме, че няма да се появи друг камион, който да иска да те прегази. Може би когато се върнеш, ще имам информация от „Ешелон“.

Докато се връщаха в кабинета, Ланг забеляза на пейката мъж, който четеше лондонски вестник. Заглавието гласеше „Убийство в Уест Енд“. Ланг не можеше да бъде сигурен от това разстояние, но му се стори, че позна собствената си снимка от служебното му досие в Агенцията.

[1] Зора (англ.). — Б.пр. ↑

7.

Уестминстър 16:50 ч.

Следобедното слънце обагреше сивите води на Темза в оранжеви оттенъци, поне онази част от реката, която инспектор Дилън Фицуилям виждаше от кабинета си на шестия етаж в Скотланд Ярд. Той стоя пред прозореца още една минута и после се върна при книгата на бюрото си.

След четири години в отдела за издирване на бегълци в столичната полиция той напълно съзнаваше колко малка е вероятността да послужи на онзи американец. Как му беше името? Да, Морс от полицията в Атланта. Ченгетата в Лондон имаха достатъчно работа и без да издирват престъпник, който се беше изплъзнал през рехавите пръсти на янките.

Убиецът на търговеца на антики в Уест Енд. Полицаят почти го беше заловил на местопрестъплението. Защо не бе прерязал и неговото гърло? Описанието, което уплашеният млад полицаи беше дал на художника, съвпадаше със снимката в международния компютърен файл с бегълци, издирвани в целия свят, ако се пренебрегнаха мустаците и пълните бузи.

Компютрите изясняваха нещата. Фицуилям нямаше да познае мъжа с маскировката, която му придаваше вид на по-стар и пълен. Дегизировката беше професионална. Каквато би трябвало да бъде, както се оказа. Според информацията, пристигнала от Щатите, човекът беше бивш служител на ЦРУ, американският еквивалент на МИБ. Инспекторът не знаеше кое е по-изненадващо. Дали фактът, че беглецът е бивш разузнавач, или че ЦРУ бяха признали това. Беше ужасно смущаващо да разбереш, че някой от колегите ти се е побъркал и е убил двама души без очевидна причина. Райли наистина вече не беше един от тях.

Компютрите. Всъщност Райли все някога щеше да бъде разпознат и със старомодна задълбочена полицейска работа. Фицуилям не искаше да се хвали, но от Вашингтон потвърдиха, че пръстовите отпечатъци върху чадъра са на Райли. Провървя им с чадъра. Оказа се, че е купен същия ден от „Фортнъм енд Мейсън“ и платен с кредитна

карта на някой си Хайнрих Шнелер, за когото служителите на „Виза“ не бяха чували. Фицуилям щеше да се придържа към тази информация и тихомълком да се опита да го проследи след уведомяване, че картата е била използвана отново. И да се погрижи всяко ченге на всяко международно летище да има снимка на хер Шнелер с и без проклетите мустаци.

Инспекторът въздъхна, седна и прикова поглед в лицето, което го гледаше от снимката на бюрото. В днешно време постигаха изумителна яснота. Фотографията можеше да е направена от огромно разстояние. Той я отмести настрана и отново прочете материалите, изпратени с нея.

Райли беше живял в Лондон и имаше много познати там, при това странни. Оперативен агент на Мосад, вероятно вече пенсиониран, германка, която чукаше, поразително красива жена, съдейки по снимката от служебното ѝ досие, и няколко бармани в заведенията, където пиеше. Фицуилям се намръщи. Нямахше да е лесно да изтегли детективи от разследванията им, за да отидат да разговарят с всички тези хора.

Той взе снимката. Трябваше да се залавя за работа. Братовчедите чакаха и бяха нетърпеливи. Нещо по-лошо, те вярваха на собствените си филми, внушаващи, че Скотланд Ярд е способен да направи всичко, което поискат от него. Фицуилям изсумтя предизвикателно, докато набираше телефонния номер. Скотланд Ярд би трябвало да има ресурсите и възможностите на проклетото ФБР на янките.

ТАМПЛИЕРИТЕ: КРАЯТ НА ОРДЕНА

РАЗКАЗ НА ПИЕТРО ОТ СИЦИЛИЯ

ПРЕВОД ОТ СРЕДНОВЕКОВЕН ЛАТИНСКИ ОТ НАЙДЖЪЛ УОЛФ, ДОКТОР НА ИСТОРИЧЕСКИТЕ НАУКИ

3.

Нищо от онова, което бях научил от иконома на манастира, не ме беше подготвило за начина на снабдяване на корабите. Всеки плавателен съд беше дълъг десет рода^[1], а носът и кърмата се издигаха на половината на тази височина. Имаше една мачта и едно платно^[2]. Останалото пространство побираше стотина души. За всеки трябваше

да има две бъчви с вода, сламена рогозка, юрган, месо, готварски принадлежности и подправки като джинджифил, карамфил и индийско орехче, за да бъде месото добро на вкус. Според Гийом от Поатие цената на продуктите, плащана на търговците в Трапани, беше четиридесет дуката за рицар.

Той добави, че за рогозката и юргана, ако не внимаваш, ще платиш една и съща цена и за най-лошото, и за най-доброто. Някои плащали пет дуката за тези неща, но ги продавали обратно на търговците на половин цена, затова много рогозки и юргани били окъсани и пълни с гадини.

Горната палуба се предпочиташе пред долната, където беше адски горещо и задушно. В трюмовете настаняваха хора без знатен произход като Филип и мен. Предстояха ми големи страдания, защото на долната палуба се намираха и конете, воловете, свинете^[3] и другите животни и миризмата на изпражненията им беше непоносима.

Дните, прекарани в морето бяха толкова мъчителни, че сякаш подложиха на изпитание вярата ми. Корабът се клатеше и подскачаше по дяволски начин и едва не ме изхвърляше във водата, когато се осмелях да стана от сламеника си под палубата. През повечето време страдах от заболяване, което научих, че е обичайно за плаващите по море за пръв път. Стомахът ми се свиваше от морските изпарения и отказваше да задържи погълнатата храна, нито да се примири, че вече я е изхвърлил.

Бях толкова нещастен, че капитанът, коравосърдечен зъл човек, изпитващ удоволствие от мъките на другите, злорадстваше по адрес на болните на долната палуба.

— Да ви сготвя ли месо? — питаше той, а после се смееше и казваше на останалите наоколо: — Те нямат нужда от месото, което са купили. По-добре ние да го изядем, защото ще се развали.

По Божията милост след известно време организмът придобива устойчивост срещу условията в морето, причиняващи тази болест. Благодарение на небето и милостивия му Господар, така стана и с мен, и аз бях освободен от страдания, каквито не бях изпитвал дотогава, и знам, че никога повече няма да преживея. Мъченията, които ми предстоят, са от друго естество.

С Божията воля стигнахме до Генуа, където попълнихме запасите си и се отправихме към Франция.

След като Бог ми помогна да преодоля болестта, аз можах да обърна внимание на обстановката около мен. За пръв път имах възможността да наблюдавам как се управлява кораб. Най-интересни бяха картите, използвани от кормчията. На тях бяха начертани линии, разделящи земята на квадрати^[4], по които чрез внимателни нощни наблюдения се определяше местоположението на кораба спрямо различни точки на сушата. Картите ме накараха да се замисля, защото не бяха одобрените от Бога.^[5]

По-късно щях да науча, че това не е единственото изключение от Божиите правила сред рицарите тамплиери.

Слязохме на брега в район на Бургундия, известен като Лангедок. Докато се отдалечавахме от морето, минахме през долина, където почвата беше бяла като туниките на рицарите тамплиери. Вляво, река Салс течеше на юг, към морето, откъдето идвахме.

По-нататък видях крепост^[6], издигаща се на върха на планина на отсрещния бряг на реката. Казаха ми, че това е Бланшфор, владение на тамплиерите, откакто е бил подарен от рода със същото име на Хуго дьо Пейен, Велик майстор на Ордена на бедните Христови рицари на Соломоновия храм, в годината на завръщането му от Светите места^[7].

— Родът Бланшфор са били истински предани Божи служители — отбелязах аз пред Гийом от Поатие, когато той се приближи с жребеца си към задната част на върволицата, за да види дали двамата с Филип не сме изостанали. — Дарението им със сигурност им е отредило благосклонност на небето.

Той се наведе от седлото, за да провери дали е добре завързан товарът на единия кон.

— Манастирът в Але, както и казарма в Перол. Майсторът Дьо Пейен наистина беше богат човек.

— Имате предвид, че Ордена е забогатял.

Той ме погледна.

— Не, братко. Не казах това. Майсторът Дьо Пейен подари земите, за да може Ордена да печели както намери за добре.

— Но обетът за бедност...

Гийом от Поатие поклати глава.

— Помислете за себе си, защото обетът за послушание забранява да задавате нагли въпроси.

Той ме остави да размишлявам по въпроса как е възможно член на свещен орден да притежава богатства като гореспоменатите имоти. За пореден път се оказа, че монашеските обети, така както аз ги разбирах, не се отнасяха за Ордена на тамплиерите.

Разположихме се за почивка и прекарахме нощта пред село Сер. На зазоряване преминахме реката и направихме обратен завой. Не можех да не забележа, че утринното слънце беше от лявата ми страна, а предишния ден беше отдясно.

— Не се ли връщаме там, откъдето дойдохме, но по друга пътека? — обърнах се аз към един по-възрастните оръженосци.

— Да, вървим на юг — отвърна той. — А вчера се движихме на север. Сер беше най-близкото място, където можеше да преминем реката, и сега продължаваме към крепостта Бланшфор.

Скоро след това започнахме да се катерим по планина. Там, където нямаше растителност, почвата беше бяла като креда, каквато беше в цялата област, откакто изгубихме от поглед морето. Пръстта беше глинеста на допир и аз се запитах какви ядовити растения биха могли да растат в почва, тъй различна от глинестия черен хумус в Сицилия.

Стигнахме до върха и спряхме пред извисяващи се стени от бял камък. Тамплиерите и рицарите на крепостните стени си размениха думи, които не разбрах. По време на разговора забелязах, че зидовете не са направени от грубо натрупани камъни като оградата на манастира, който бях напуснал, а са внимателно наредени, така че да се наместват идеално един върху друг. По-късно разбрах, че тамплиерите са се научили да строят така от сарацините.

На огромния вход имаше порта от чист травертин, голяма почти един квадратен род^[8], а отгоре беше гравирани образът на крилат кон, изправен на задните си крака. Детайлите бяха направени толкова майсторски, че нямаше да се учудя, ако го бях видял да изскача от камъка. Бях виждал изображения, издялани в древни сгради, построени в езически времена, които Христовата църква все още не беше заменила с християнски паметници, но не очаквах такъв образ да господства на входа на крепост на свещен орден.

— Това е Пегас, митичният кон на гърците — обясни Гийом от Поатие. — Символът на нашия орден.

Изумлението ми за пореден път надделя над смирението.

— Не е ли богохулство на такова място да има езически символ? Вместо да се обиди от дързостта ми, той се усмихна.

— Създателят ни забранява преклонението, а не гледането на такива образи. Освен това Пегас ни напомня за нашия скромнен произход.

Беше ми трудно да разбера как орден, който притежава замъци като този, може да има друг произход, освен царствен.

— Как така, милорд?

Гийом от Поатие се намести на седлото, без да откъсва очи от товара на коня.

— Когато нашият орден беше млад, можехме да си позволим само няколко коня. Ако двама братя пътуваха в една посока, яздеха едно животно. От разстояние в пясъците на Свещената земя две туники, развяващи се на вятъра, приличаха на крилат кон. Символът ни напомня за смирението и бедността, които орденът ни възприе за свои добродетели.

Не бях забелязал подобни неща при тамплиерите, но този път си задържах езика зад зъбите.

В същия миг решетката на крепостната врата изтрака и се вдигна. Обстановката не приличаше на скромнен манастир, а по-скоро на замъците на неколцината благородници, които бях посетил, докато просех подаяния за абатството, или за да помагам на братята в някоя задача, за която ни бяха повикали. Нямаше магарета, коне или други животни, нито миризма на изпражнения от селскостопански добитък. Влизането ни беше приветствано от ухание на портокалови дръвчета, примесено с розмарин, мащерка и лавандула, посадени в южната страна на двора, за да получават повече топлина от слънцето.

В красиво изваян фонтан мелодично ромолеше вода. Беше разположен в центъра на кръст, образуван от пътеките, разделящи градината на квадранти. Дворът беше ограден с галерия от сводове и беше сенчест и хладен и зад колоните, и на откритите места.

Прозорците нямаха капаци срещу природните стихии, но бяха запълнени със стъкла — екстравагантност, каквато бях виждал единствено в катедралата в Саламис, градът на остров близо до родното ми място.

Вътрешността беше богато обзаведена с венецианска коприна и фламандски гоблени и благословена с най-светите от всички реликви

— изпепелената плът на Свети Лаврентий, превърнала се в прах през годините след мъченичеството му, ръка на Свети Георги, ухо на Свети Павел и една от каните с вода, които Иисус Христос е превърнал във вино.

Според обичая на бившия ми орден след пътуването отидох в параклиса, за да изразя благодарността си за благополучното ми пристигане. Изненадах се, като видях, че е кръгъл, а не във формата, с която бях свикнал. По-късно научих, че всички тамплиерски църкви са такива, построени като Храма на Соломон в Ерусалим. Помещението беше оградено с колони от серпентина и червен мрамор. Олтарът се намираше в средата, приказно изваян блок от изключително чист бял мрамор, където бяха гравирани релефи, изобразяващи сцени от Свещения град. Кръстът отразяваше светлината на хилядите восъчни свещи, защото беше от чисто злато. Цената само на църквата далеч надвишаваше стойността на целия манастир, който бях напуснал.

И това не беше всичко. Обитателите на това великолепно място отпразнуваха завръщането на братята си с пир, споделен дори със скромните оръженосци като Филип и мен. За пръв път през живота си вкусих месо от минога, яребица и овца, придружени от толкова силно вино, че главата ми се замая.

Всичко беше както Гийом от Поатие беше обещал, дори похубаво. Вече описах месото. Дадох ми стая, по-голяма от всеки две взети заедно в предишния ми манастир, и меко легло с вълнен дюшек, напълнен със слама.

Ако се бях замислил за душата си, така както за плътта си, вероятно нямаше да бъда на мрачното място, където се озовах.

[1] 5029 метра. ↑

[2] Той описва типичен двупалубен плавателен съд от типа на галеоните, използвани в Средиземно море през XIII-XIV век. ↑

[3] Средновековните кораби са носели запаси от храна за всички, освен за най-кратките пътувания. Методите за съхраняване на месото и зеленчуците са били най-малкото несигурни. Слугите като Пиетро били настанявани заедно с конете и другите животни, които са били качвани на борда за храна. ↑

[4] Римските картографи измислили метод горе-долу подобен на сегашната система на географски ширини и дължини, чрез

използването на *kardo maximus*, която се спуска от север на юг, и *decumanus maximus*, минаваща от изток на запад. Макар че древните познавали географската ширина, едва в края на XVIII век английският часовникар Томас Фулър измислил точна мярка за географската дължина. ↑

[5] Средновековните карти били смешно елементарни. През VII век Исидор, епископ на Севиля, изобразил земята във формата на диск, където Азия, Европа и Африка били обозначени с различни по големина квадранти, като Ерусалим бил винаги в центъра, въз основа на написаното в Езекиил 5:5: „Това е Ерусалим. Аз го поставих в сред народите; И разни страни го обикалят“. Поддържането на подобни идеи продължило до Ренесанса. За щастие на Западната цивилизация арабският свят харесвал и използвал Птолемеевия метод на картография, отчасти описан в обяснение по-горе. Тамплиерите несъмнено са усвоили метода, докато са били в Палестина, както и математиката, инженерството и навигацията, познати в древния свят, но забравени или забранени от Църквата, която нямала доверие в познанията на езическите общества. ↑

[6] Употребената дума е *castellum*, която означава и замък, и крепост. Преводачът е избрал думата със значение укрепление. ↑

[7] 1127 година. ↑

[8] 5029 метра. Средновековната мярка е била по-малка. ↑

ВТОРА ГЛАВА

1.

Лондон, Сейнт Джеймс

16:00 ч. същият ден

Герта отново прочете бележката, а после я смачка и я пусна в кошчето за боклук.

„Копеле!“ Тя хвърли чантата си, която се удари в стената. Беше му спасила кожата в Италия и бе използвала връзките и парите си, за да го докара в Лондон.

А за благодарност той я заряза като момиче за една нощ.

Беше толкова обидена и унижена, че ѝ идваше да се разплаче. Седна на ръба на леглото, запали цигара и се втрени в спиралата от дим, издигаща се към тавана.

Докато минутите минаваха, трезвият разум започна да надделява. Ланг не ѝ беше обещавал нищо и всъщност се бе опитал да я убеди да не тръгва с него. Типично за мъжете. Галантно се притеснява да не я изложи на опасност, а в същото време пренебрегва факта, че някой трябва да му пази гърба. Старомодното мъжко превъзходство, макар и очарователно, можеше да стане причина да го убият.

И така му се падаше.

Герта стреляше много по-добре от Ланг, знаеше всички новости в занаята и най-важното — противникът вероятно не съзнаваше за участието ѝ. Снимката на Ланг беше на първата страница на десетина вестника и той се нуждаеше от прикритието ѝ повече от всякога.

Мъжете като цяло и Ланг в частност бяха способни на феноменални глупости. Мисълта я накара да се почувства по-добре.

„Нуждаеш се от мен, Лангфорд Райли. Нуждаеш се от мен, Schatz^[1]. И факторът глупост изобщо не омаловажава този факт.“

Тя протегна ръка към телефона от другата страна на леглото, но спря и стана. Угаси цигарата си и излезе от стаята, опитвайки се да си спомни къде е видяла най-близката телефонна кабина.

[1] Съкровище (нем.). — Б.пр. ↑

2.

Оксфорд

10:00 ч. на другия ден

Късно сутринта Ланг излезе от магистрала М40. Измина без произшествия стотината километра от Лондон, доколкото това беше възможно с малката стара кола „Морис Майнър“. Единственият проблем, освен схванатите мускули, беше силното присвиване в стомаха в резултат на индийското ястие на Рейчъл, съпругата на Джейкъб, която беше настояла да сготви вечерята. В миналото в разузнавателната общност Рейчъл беше известна като една от най-лошите, но най-въодушевени готвачки в света. Поканите ѝ за вечеря вдъхновяваха пословични извинения. Предишната вечер тя беше приготвила вариант на бомбайско алу, огнено ястие с картофи, чиято лютивина изгори вкусовите брадавици на Ланг, така че не можа да усети вкуса на най-новото ѝ кулинарно бедствие. В края на краищата се отърва леко само с газове.

Мостът „Магдалина“ изглеждаше като на пощенска картичка и предоставяше гледка към заострените покриви с цвят на пчелен мед и готическите кули на Оксфорд. Ланг гледаше пейзаж, който сякаш не беше променен от петстотин години. Градът, разбира се, се беше променил. Там се намираше фабриката за автомобили „Роувър“, както и няколко други. Въпреки това Оксфорд беше запазил средновековната си атмосфера и това беше заслуга на жителите му и на градските власти.

За разлика от американските университети Оксфорд представляваше съчетание от училища, колежи и висши учебни заведения, всички малко или много независими. „Крайст Чърч“ беше един от най-старите и най-големите.

Край Абингтън Роуд Ланг намери свободно място за паркиране сред велосипедите, които бяха най-популярното средство за придвижване в Оксфорд. Той влезе в „Том Куод“, най-големия четириъгълен вътрешен двор на университета, кръстен на огромната многотонна камбана, отброяваща часовете. Британците не само

пренебрегваха надписите, но и много обичаха да дават имена на кули и камбани.

Той беше записал указанията на Джейкъб и ги прочете, преди да тръгне по една от пътеките, кръстосващи равномерно окосената трева. Отстрани двама младежи си подхвърляха фризби.

Ланг мина под свод и изкачи каменни стъпала, изтъркани от краката на студентите. В оскъдно осветен коридор той откри месингова табелка, която го информираше, че стои пред входа на кабинета на Хюбърт Стокуел, професор по история. Ланг тъкмо протегна ръка да почука, когато вратата се отвори и отвътре излезе млада жена с цяла камара книги и листове. Тя го погледна стреснато и хукна към стълбите.

Той беше сигурен, че изражението на лицето ѝ нямаше нищо общо с проблемите в храносмилателния му тракт.

— Елате, влезте — прогърмя глас от стаята.

Ланг влезе.

Първото му усещане беше, че се е озовал на пътя на торнадо. Навсякъде бяха разхвърляни книжа, книги и списания. Въздухът миришеше на стари прашни документи. Ланг познаваше миризмата от редките си посещения в съдебните архиви в Атланта. Подвързани и неподвързани листове бяха наредени на купчина, за която след миг разбра, че е бюро. Зад него седеше мъж с кръгло лице и брада и го гледаше през очила с дебели стъкла и големи рогови рамки.

— Вие трябва да сте приятелят на Джейкъб — каза той, — защото сте твърде възрастен за мой студент.

Ланг протегна ръка, но мъжът не реагира.

— Лангфорд Райли.

— Хюбърт Стокуел — отвърна професорът, без дори да стане. — Приятно ми е да се запознаем и така нататък.

Той започна да казва нещо, но изведнъж млъкна. Лицето му се сбърчи и Стокуел кихна.

— Проклети стари сгради! Течения и влажни студени каменни подове. Цяло чудо е, че още не сме измрели от пневмония.

Историкът извади изцапана носна кърпа, избърса топчестия си нос и я прибра в джоба си с едно-единствено светкавично движение. Ланг дори не беше сигурен дали изобщо видя кърпа. Не би се осмелил да се дуелира с револвери с добрия професор.

— Интересувате се от тамплиерите, така ли?

— Разбрах, че вие сте авторитет по въпроса.

— Глупости! — отсече Стокуел, но комплиментът очевидно му достави удоволствие. — Те са съществували през исторически период, за който знам някои неща. Янки сте, нали?

Смяната на темата накара Ланг да се замисли, преди да отговори.

— Всъщност съм от Атланта, където мнозина мразят да ги наричат така. Сигурно е свързано с един генерал янки, проявил небрежност към огъня.

Стокуел кимна и напомни на Ланг за куклите, които подаряваха на първите пет хиляди зрители, влезли на стадиона да гледат бейзболен мач.

— Да, Шърман. „Отнесени от вихъра“ и така нататък. Не исках да ви обидя.

— Не ме обидихте. Колкото до тамплиерите...

Професорът вдигна ръка.

— Не съм аз. Имах колега на име Найджъл Уолф. Той много се интересуваше от тамплиерите и превеждаше някакъв текст, написан от един от тях, преди да бъде умъртвен. По всяка вероятност е молил Господ за милост, изповядвал е греховете си, разкайвал се е и е писал за всичките останали безсмислици на средновековната църква.

— И на днешните католици.

Челюстта на Стокуел се отпусна и очилата се плъзнаха до върха на носа му.

— О, боже, не исках да кажа...

Ланг се усмихна, уверявайки го, че също не е привърженик на католическата църква.

— Казахте, че бил ваш колега.

Професорът въздъхна тежко.

— Точно така, в минало време. Клетият Уолф вече не е сред нас. Беше прекрасен човек. Страхотно играеше вист. Голяма трагедия!

Ланг усети ледени тръпки, предизвикани не изцяло от течението, от което се беше оплакал Стокуел.

— Предполагам, че господин Уолф...

Професорът кихна и отново направи номера с носната кърпа.

— Доктор Уолф.

— Не е починал от естествена смърт, нали?

Стокуел се втренчи в него и свъси вежди, същински съвкупяващи се гъсеници.

— Защо мислите така?

— Попитах как е умрял доктор Уолф. Вероятно при нещастен случай?

— Да. Вероятно сте чел за това или сте гледал по телевизията.

— Убеден съм, че е така.

Професорът се обърна и се загледа през единствения прозорец в тесния кабинет. На лицето му се изписа копнеж, сякаш искаше да излезе навън и да играе.

— Казаха, че вероятно е забравил да изключи проклетия котлон, след като е направил чай. Експлозията изпотрошила прозорците около целия вътрешен двор.

— Последвал е пожар?

Стокуел успя да откъсне очи от гледката навън.

— Имате изключителна памет, господин...

— Райли.

— Да, Райли. Учудващо е, че помните от вестник или телевизия факти отпреди няколко месеца.

Ланг се наведе напред и опря ръце на отрупаното с книжа бюро.

— И преводът му за тамплиерите също е изгорял?

Лицето на Стокуел се забули в меланхолия. Загубата на научния труд беше по-тъжна от човешката.

— Опасявам се, че да. Оригиналът, бележките, всичко, с изключение на черновата.

Може би Ланг не беше пътувал до Оксфорд напразно.

— Къде е черновата?

— В университетската библиотека.

— Искате да кажете, че мога да отида в библиотеката и да я прочета?

Стокуел стана и се огледа, сякаш беше забравил къде е паркирал колата си.

— Не съвсем. Аз трябва да я взема. Клетият Уолф ми направи копие. Помоли ме да му помогна. Нямаше да може да редактира превода. Работех върху него, когато той... Е, и без това вече не може да го публикува, нали? Оставих го в моето шкафче в библиотеката. Смятах да го довърша и да го посветя на него. Да тръгваме, а?

Ланг щеше да се изненада, ако професорът не беше облечен във вълнено сако с кожени кръпки на лактите. Стокуел протегна ръка зад вратата и взе вълнено кепе от закачалката. Типичната му академична униформа беше пълна.

Двамата се промъкнаха между велосипедите и после завиха по Кати стрийт. Пред тях се появи внушителната библиотека на Оксфордския университет, построена през четиринадесети век, където се съхраняваха оригиналът на Великата харта на свободите, безброй ръкописи с цветни илюстрации и най-малко по един екземпляр от всяка книга, публикувана във Великобритания.

Стокуел посочи съседната кръгла сграда, образец на италианската барокова архитектура, със заострени пиластри, украсени със спираловидни орнаменти прозорци и куполообразен покрив.

— Кабинетът на Радклиф. Читалнята. Ще се срещнем там веднага щом взема превода на Уолф.

Ланг отвори тежка дъбова врата и влезе, като се наведе, за да не удари главата си във високия едва метър шестдесет и пет трегер.

Кабинетът на Радклиф служеше за обща читалня. Покрай две от стените бяха наредени дъбови маси със съвременни пропорции. В покрити с платно витрини в средата бяха изложени по-известните притежания на библиотеката. Светлината едва проникваше през прозорците с матови стъкла, а от тавана мъждукаха слаби лампи. Тишината сякаш беше осезаема, нарушавана само от време на време от прелистване на страница или пиукане на преносим компютър. Присвиването в стомаха го накара да потърси тоалетната. Не можеше да изпусне незабелязано газове на такова място.

Той зачака Стокуел, като повдигаше предпазващите от светлината платна от витрините. Няколко латински фрази го поздравиха като стари приятели, но по-голямата част от написаното беше на саксонски, френски нормански или друг език, който не разбираше.

Ланг се беше съсредоточил върху богато илюстрирана ръчно подвързана Библия, вероятно на келтски, когато професорът се появи до него така внезапно, сякаш се бе спуснал през комина.

Стокуел извади купчина листове изпод мишницата си и му ги даде.

— Ето, заповядайте. Оставете ги в кабинета ми, когато приключите.

Ланг ги взе и прегледа първата страница.

— Благодаря.

— Радвам се, че можах да ви помогна. Приятел сте на Джейкъб и така нататък — отвърна професорът и тръгна към изхода.

Ланг седна до най-близката маса и започна да чете. Стомахът му отново се сви, но този път нямаше нищо общо с ястието на Рейчъл.

ТАМПЛИЕРИТЕ: КРАЯТ НА ОРДЕНА

РАЗКАЗ НА ПИЕТРО ОТ СИЦИЛИЯ

ПРЕВОД ОТ СРЕДНОВЕКОВЕН ЛАТИНСКИ ОТ НАЙДЖЪЛ УОЛФ, ДОКТОР НА ИСТОРИЧЕСКИТЕ НАУКИ

4.

Скоро след пристигането ни в Бланшфор се простих със статуса си на послушник и преди прибирането на есенната реколта положих обет като монах от Ордена на бедните Христови рицари на Соломоновия храм. Сега осъзнавам, че се простих и с моята добродетелност и вяра.

Верен на примамливите условия, които ми бяха предложили, аз ядях месо два пъти дневно и се къпех два пъти седмично до Деня на Все свети, когато студеният въздух вече не позволяваше да го правя, и отново бях нападнат от паразити. Но дори тези лишения и неприятности изглеждаха незначителни, защото всяка седмица разрешавах да сменям дрехите си^[1] с чисти и така се отървах от дребните досадници.

Благодарение на далеч по-богатите храни в сравнение с консумираните от другите Божии служители нарасна не само коремът ми, но се увеличиха и познанията ми. Сега знам, че трябваше да си спомня първородния грях на Ева, доверила се на забранените знания, но и моето съзнание притежаваше неутолима жажда като нейното. По-късно щях да разбера, че необузданата страст към знанията, забранени или не, може да бъде пагубна като плътското сластолюбие.

В замъка имаше библиотека, за чието съществуване не знаех, вероятно под прекия надзор на Светия отец в Рим. Дотогава бях

виждал само един-два ръкописа, илюстриращи с думи и картини Светото писание. Сбирката на тамплиерите включваше свитъци с драскулки като червеи и ярко оцветени орнаменти. Казаха ми, че това са мъдростите на древните хора, съхранени от езичниците сарацини.

Попитах защо в свещено място като това се разрешава внасянето на произведения на езичници и еретици. Отговориха ми, че в крепостта позволяват писания, забранени за повечето християни. Често чувах да повтарят, че рицарите тамплиери не са обвързани със същите постулати като останалите християни.

Тъй като бях писар и чиновник в броячницата на манастира, аз направих и друго откритие. Братята имаха система, с която християнин, тръгнал на поклонение, може да запази парите си или да ги използва, когато желае. Пътникът може да вложи определен брой златни или сребърни монети във всеки храм и да получи документ с името си и депозираната сума и таен знак, известен само на тамплиерите. Когато представеше документа в някой друг храм, например в Британия, Иберия или германско херцогство, поклонникът получаваше същата сума, която беше вложил. Така се предотвратяваха обичайните грабежи по пътищата или пиратството в моретата^[2].

За тази услуга тамплиерите издаваха и още един документ, където беше посочена стойността на получената такса. Това ми заприлича на греха лихварство — тази практика бе забранена за християните, но разрешена на тамплиерите. Нещо по-лошо, рицарите даваха назаем пари срещу печалба, също като езичниците юдеи^[3].

Още по-странни бяха сумите, които редовно пристигаха от Рим. В хазната на тамплиерите пристигаха невъобразими богатства. Имането не се разпределяше като подаяния за бедните, както съветваше Иисус, а се харчеше за купуване на земи, оръжия и всичко каквото братята пожелаеха. Значителна част от парите от Светия престол не се изразходваше, а се събираше за цели, които едва по-късно разбрах.

Отначало се страхувах да покваря душата си, тъй като алчността приема множество форми, включително разточително прахосване на богатство. Потърсих Гийом от Поатие и прекъснах играта му с другите рицари. Игрите, яденето и пиенето на вино заемаха по-голямата част от деня, повече от упражненията с меч, копие и пика.

Той спомена имената на няколко светци и изпрати в ада дървените кубчета, които заедно с другите тамплиери постоянно хвърляха, залагайки на резултата.

— А, Пиетро, братко! — с опиянен от виното глас каза Гийом от Поатие. — По лицето ти виждам, че си обезпокоен. Да не би числата в броячницата да са пощурели?

Другарите му се разсмяха.

— Не — сериозно отвърнах аз. — Завладян съм от толкова силно любопитство, че не издържам да мълча. Светият отец изпраща големи суми на нас и останалите храмове. Но дългът на църквите е да изпращат в Рим каквото могат за поддръжка на същия онзи Свети отец. Не разбирам.

— В началото нашият орден нямаше друг избор, освен да получи подкрепа от Рим, ако искахме да се въоръжим и да се бием срещу неверниците.

— Но сега по неведомата Божия воля Свещената земя е изчезнала. Орденът вече не може да закриля поклонниците по пътя им към Ерусалим, нито може да атакува сарацините оттук.

Той кимна и посочи прозореца наблизко.

— Виждаш ли Сер? А от другата страна е Рен. Желанието на Светия отец е да браним тези градове. Затова ни възнаграждава.

— От какво да ги браним? Наблизко няма вражески армии и времето на варварите отдавна отмина^[4].

— Може и така да мислите, но не е наша работа да оспорваме решенията на Рим. Само един горделивец би го сторил.

Разбрах намека му и усетих, че лицето ми поруменя от срам.

Гийом от Поатие сложи ръка на рамото ми.

— Освен това невинаги трябва да залавяме армии или варвари. Това е област на две вредни бивши ереси, които биха унищожили Светия престол като всяка група въоръжени мъже — гностиците^[5] и катарите.

— И трябва да пазим Кардю от техните последователи — обади се германецът Тартус.

— Но това е само една гола и празна планина! — възразих аз.

Гийом от Поатие хвърли убийствен гневен поглед на другия рицар.

— Така е. Опасявам се, че брат Тартус е прекалил с Божия дар вино. Ние пазим градове, е не празни хълмове.

Тартус изглежда бе готов да каже още нещо, но замълча. Разбрах, че те крият от мен някаква тайна. Трябваше да оставя нещата дотам. Ще ми се да не бях продължил или да бях потърсил Божията помощ, преди да разчитам на себе си.

При първата удобна възможност отново отидох в библиотеката, за да проверя кои са гностиците и катарите.

Открих, че и двете ереси са свързани с Великия събор в Никея^[6], когато Църквата възприела четири евангелия и отхвърлила други. Едното отхвърлено евангелие беше на Тома. Той бе написал, че Иисус поучавал последователите си да останат верни на водачеството на Иаков до смъртта Му^[7].

Това трябва да беше Тома Неверни, който настоял да докосне раните на Иисус Христос — явно от него гностиците и катарите бяха черпили вдъхновение за отвратителната си ерес, която отрича Библията, написана с кръвта на мъчениците.

Отначало не можах да разбера защо такива сквернословия се съхраняват от тамплиерите тук, в Лангедок, при това с цената на огромни разходи.

Дни по-късно открих отговора в свитък, очевидно взет от еретик гностик — малко преди душата му да бъде изпратена в ада, а тялото му — на кладата. Ръкописът не беше подвързан, а навит на руло, и се състоеше от един-единствен веленов^[8] пергамент с неправилен правопис, лошо написан и много избелял. Ако не бях позволил на любопитството си да надделее над вярата, щях да осъзная, че това сатанинско писание е сложено в ръцете ми от самия дявол, така както той изкушава мнозина лековерни хора с обещанието за знания, защото документът беше сквернословен за целия християнски свят.

Гностикът, автор на това отвратително произведение, не съобщаваше името си, но изброяваше предишни писания, които беше прочел, за да ги преведе от староиврит и арамейски. Там пишеше следното:

След разпъването на Христос Йосиф Ариматейски^[9], брат на Иисус, и Мария Магдалина, съпруга^[10] на Иисус, опасявайки се от преследване, избягали в далечния край на Римската империя, тогава наричан Галия. Областта била населена с юдеи. Там живял и

осъденият на изгнание Ирод^[11]. Те взели със себе си само колкото можели да носят. Сред вещите им имало голям съд, чието съдържание запазили в тайна и го скрили в хълмовете край река Сенс и планина на име Кардю. А Тартус беше казал, че тамплиерите пазят точно тази планина.

На това място разказът издаваше еретическия си източник. Не се осмелявам да го повторя, за да не бъде душата ми осъдена на вечни мъки заради богохулственото произнасяне. Намерих Гийом от Поатие и му разказах какво съм прочел, но не и онази част, която би ме прокълнала завинаги, ако проговорех. Той остана невъзмутим. Заяви, че бръщолевенията на безумец нямат нищо общо с нас и нашия дълг да обичаме и да защитаваме единствения истински Бог. За мое съжаление обаче съвсем не беше така.

[1] Употребена е латинската дума *vestimentum*, която означава облекло, дрехи. Пиетро трябва да е бил облечен в монашески одежди, но преводачът избра буквалния превод. ↑

[2] Това несъмнено е била не само първата система за чекове и теглене на пари с чек, но и за първите пътнически чекове. ↑

[3] С була на папата само на юдеите се е разрешавало да взимат лихва върху заемите. Това обяснява възникването на европейските еврейски банки. ↑

[4] Макар че употребява латинската дума за варварин, по всяка вероятност той има предвид викингите, чиито нападения от VIII до X век са се простирали чак до Средиземно море. ↑

[5] От гръцката дума *gnosis*, знания. Християните гностици вярвали, че Христос е простосмъртен, роден от Мария и докоснат от Бога Отец. На небето се възнесъл духът му, а не тленното му тяло. Катарите мислели, че Христос е ангел, който не е съществувал в човешки вид. Потенциалната вреда, която двете ереси може да са нанесли на ранната или средновековната християнска църква, възприела учението на Свети Павел за физическото възкресение и възнесението на Христос на небето, е очевидна. ↑

[6] 325 година. Главният въпрос, обсъждан на християнския събор, е бил дали Иисус е създаден от Бога, или е част от Него. За привидно научната разлика имало безброй теологични тълкувания и

последници, както ще стане видно. По-късно надделял възгледът, че Иисус е „заченат, а не сътворен“, и произлиза от Бога Отец. ↑

[7] Така наречените евангелия от Наг Хамади са открити при археологически разкопки в Горен Египет през 1945 година, затворени в глинени делви, като ръкописите от Кумран край Мъртво море. Преводът на тези забележителни петдесет и два документа е завършен едва през 1977 година. Те споменават и за евангелието на Тома, което съдържа подобен съвет. ↑

[8] Veelin е франкската дума за агне или агнешка кожа, специално приготвена за писане. Използвани са и телешки или ярешки кожи. ↑

[9] Арам е древното юдейско име на Сирия, но е малко вероятно брат на Христос да е оттам. Трябва да предположим, че Ариматея е бил град в Палестина. Древното му име е забравено. ↑

[10] Въпросът за семейното положение на Христос не се повдига за пръв път. Като евреин Иисус би трябвало да е изпълнил повелението на юдейския закон да се ожени. В противоречивите „Тайни досиета“ на Лобино, съхранявани в Националната библиотека в Париж, се твърди, че Иисус е пристигнал жив в Лангедок и със семейство и е основал франкската кралска династия на Меровингите. ↑

[11] Римската провинция Аквитания, впоследствие част от южна Галия, включваща днешен Лангедок, била удобно място, където римските императори изселвали изпадналите в немилост. По ирония на съдбата Пилат Понтийски също е бил заточен там. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

1.

Оксфорд

Ланг осъзна, че държи смъртната присъда на Уолф, причината да го убият. Мисълта го накара неспокойно да огледа помещението, преди да продължи да чете. Беше забравил за проблемите с храносмилането си.

Когато приключи, той вече имаше теория за загадката с картината на Никола Пусен. Въпросът беше дали щеше да живее достатъчно дълго, за да я разкрие и да разобличи хората, свързани с нея.

2.

Лондон, Саут Банк

16:30 ч.

Мръсносивите облаци заплашваха с дъжд, докато Ланг си проправи път в уличното движение по Странд, мина по моста „Ватерло“ и стигна до Саут Банк.

Районът беше разположен в завой на реката и всъщност се намираше в източната част на Лондон. Преди Втората световна война районът се състоеше от складове и фабрики. През следващите петдесет години там почти не беше строено, а сега предлагаше високи административни сгради, музикални театри, галерии и жилища за почитателите на съвременния дизайн. Пейзажът беше като във всеки голям американски град.

Ланг подкара към площад „Сейнт Джордж“ — едно от онези кръгови движения, каквито британците изглежда предпочитаха пред светофарите. След като се завъртя два пъти, той успя да мине във външната лента и излезе на Ламбет Роуд. Пред него се появиха двете огромни корабни оръдия на Военния музей.

Ланг намери свободно място за паркиране, изключи двигателя и се вторачи в огледалото за обратно виждане. Като повечето улици и тази беше еднопосочна и му позволяваше ясно да вижда приближаващите се превозни средства. След пет минути разбра, че не са го проследили. Беше сигурен, че никой, освен Джейкъб, Рейчъл и професорът не знае, че е ходил в Оксфорд, но в светлината на онова, което беше научил там, „те“ биха го потърсили точно на това място.

Ланг запали мотора и влезе в закрит паркинг под жилищна сграда. Остави колата на запазеното място на Джейкъб и тръгна към асансьора.

Джейкъб отвори вратата. Още от коридора Ланг усети и друга миризма, освен уханието на лулата му. Рейчъл отново беше в кухнята.

Джейкъб го покани да влезе и нервено огледа коридора.

— Радвам се, че се върна жив и здрав. Стокуел помогна ли ти?

— Да — отвърна Ланг и му даде ключовете от колата, докато прекрчаваше прага.

Апартаментът беше пълна противоположност на кабинета на Джейкъб. Мебелите бяха съвременни, от стъкло и хром, и Ланг изпита носталгия по домашния уют. На пластмасовите лавици на едната стена имаше малко книги и няколко модернистични скулптури, вероятно започнали живота си като части на двигател. На другите две стени бяха окачени картини, напомнящи произведенията, които беше видял предния ден. Четвъртата стена беше остъклена. Оттам се виждаше малък балкон и изглед към Темза, който на помръкващата светлина приличаше на „Парламента“ от Моне.

Джейкъб чакаше обяснения, но Ланг попита пръв.

— Какво научи за „Пегас“?

Джейкъб се настани на кожения диван и извади лула от джоба на окъсания си пуловер.

— Доста неща.

Ланг седна и нетърпеливо зачака, докато приятелят му изпълни ритуала да я запали.

— Пегас, разбира се, е крилатият кон от древногръцката митология. Тропнал с копито и от планината Хеликон бликнал извор.

Ланг неспокойно се размърда на мястото си, като се надяваше Джейкъб по-скоро да заговори по същество.

— Нямам представа каква е връзката между митичното животно и търговската компания — призна Джейкъб, — но „Пегас“ е интересна в няколко отношения. Първо...

Той всмукна шумно и престана да рови в лулата с нещо, което приличаше на гвоздей. Ланг потисна импулсивното си желание да изхвърли през прозореца проклетата лула.

— Знам каква е връзката с митичното животно. Но компанията?

— Корпорация, базирана на британския остров Джърси, на двадесет и четири километра от френския бряг. — Джейкъб повдигна в недоумение гъсеничните си вежди.

— Искаш да кажеш, че се ползва с банкова и корпоративна тайна. По закон самоличността на акционерите и членовете на ръководствата на дружествата са поверителни и трансакциите на остров Джърси не се облагат с данъци.

Джейкъб най-последно запали лулата си.

— Така е. Официално нямаше начин да разберем, че компанията има годишни приходи от няколко милиарда долара. Изключително

странно е, че не произвеждат нищо и не извършват никакви услуги.

Ланг подсвирна.

— Господи, доходът им е по-голям от brutния национален продукт на много страни. Откъде идва?

— Това е още по-интересно. От няколко източника, всичките или открито римокатолически, като инвестиции и фондове под попечителството на папата, или под влиянието на Църквата като няколко католически агенции за помощи.

Ланг осъзна, че е зяпнал от почуда.

— За какво ги получават? С тези пари биха платили доста печеливши талони за бинго.

Джейкъб сви рамене.

— За съжаление, по правило служителите на Мосад не са посветени в делата на католическата църква, Ватикана и папското управление. С каквото и да се занимава „Пегас“, не го прави по телефон, електронна поща или факс, нищо, което „Ешелон“ следи и подслушва. Мосад знае за компанията от години, но не я смята за интересна.

„Защото не е заплашвала еврейската държава“ — помисли Ланг.

— Имаш ли представа къде отиват парите?

Джейкъб отново започна да рови в лулата си, този път с клечка от кибрит.

— Географски? Предимно в Европа. Верига от ресторанти за наденички в Германия, търговци на петрол в Обединеното кралство и зимни и морски курорти във Франция. Прекалено много сфери на дейност, за да бъдат проследени от любопитство, а и комуникациите между тях са кодирани. Не нарушават законите и си плащат данъците, когато това не може да бъде избегнато.

Ланг се замисли. Всички дейности бяха с висок паричен потенциал.

— Струва ми се, че перат пари. Имат ли контакти с Азия, Южна Америка или други места с оживен наркотрафик?

Джейкъб отново засмука лулата и поклати глава.

— Имена?

— Както казах, Мосад не проявява особен интерес към компанията. Наложил се да помоля за много услуги, за да получа информацията.

— А Джърси? Островът само пощенски адрес ли е, или „Пегас“ имат дейност там?

— Нямам представа. През обмена в Лисабон минават прекомерно голям брой комуникации. Може да е само място за срещи или да вършат някакъв бизнес там.

Ланг нетърпеливо гледаше как приятелят му драсна още една клечка кибрит и дръпна силно, докато от лулата излезе синкав дим.

— Има и още едно странно нещо — продължи Джейкъб. — Селце в югозападна Франция, в Бургундия... Рен. Изпращат пари там. Предполагам, че е фиктивна корпорация. Малки суми, но изплащани редовно. Няма там операции, които ние... „Ешелон“ може да открие.

Ланг се облегна назад на хромирания стол с кожена тапицерия.

— Намерих го в атласа. Близко е до Пиренеите.

— В областта Лангедок?

Джейкъб изсипа съдържанието на лулата си в сив стъклен пепелник, който изглеждаше толкова крехък, че сякаш всеки момент щеше да се строши. Напрегнатият тон на Ланг го накара да вдигне глава.

— Да, така мисля.

Американецът се изправи.

— Атласът ти тук ли е?

Джейкъб очевидно остана озадачен от внезапния му интерес към географията.

— Да...

В същия миг на вратата се позвъни.

Джейкъб остави лулата в пепелника, приближи се до вратата и присвивайки очи, надникна през шпионката.

— Сигурен ли си, че не са те проследили?

— Да ме проследят? Кой?

— Ченгета, ако съдя по вида им.

3.

Лондон, Мейфеър

По същото време

Екранът на компютъра озаряваше лицето на Герта в синкава светлина. Мазето на Гроувнър Скуер 24 приличаше на операционна зала на яркия блясък на силното неоново осветление на тавана. В известно отношение стаята беше стерилна като хирургия и изчистена от електронни бактерии като болница. Ежедневно се претърсваше електронно и всеки сантиметър денонощно се заснемаше на видеолента. Въпреки това помещението беше преградено със стъкло — особеност, която даде повод на обитателите му да го наричат „аквариума“. Това беше най-обезопасената част на тайните отдели на американското посолство, където Агенцията вършеше работата си.

Герта имаше достатъчно високо ниво на достъп до секретна информация, за да прочете засекретения файл за персонала, но разрешителното ѝ не притесняваше кибербоговете, които диктуваха времето, необходимо за появата на информацията на екрана. Тя за втори път натисна клавиша ENTER в безрезултатен опит да ускори отговора, като нетърпеливо изруга на родния си език. Търсеният файл изведнъж се появи, сякаш беше произнесла вълшебна дума. Герта го прегледа и запомни някои неща. Записките бяха забранени.

Беше готова да го затвори, когато примигваща червена светлина в долната част на екрана привлече вниманието ѝ. Герта се намръщи и въведе друга парола за достъп.

Някой беше успял да проникне в системата, при това точно в този файл. Невероятно! Пентагонът приличаше на детски картинен ребус в сравнение със сложността на тази мрежа. След десетина минути Герта разбра, че разследването е безсмислено. Случаят беше за компютърните гении на Агенцията, които без обществеността да разбере преди няколко години бяха открили авторите на вирусите „Лъв бър“ и „Мелиса“, плъзнали из целия свят.

Както и при вирусите, хакерът се беше прокраднал през няколко компютъра на частни лица и компании по земното кълбо, нищо неподозиращи потърпевши жертви на електронен обир. Но който и да

беше, „бисквитката“ за обратна информация към Агенцията се беше погрижила той да остави кибердоказателство за влизането и излизането си, часа и датата. Герта видя, че проникването е извършено предишния ден.

Предположи, че хакерът е търсил същата информация, която тя току-що беше отворила. Герта бързо излезе от системата. Нямахме време. Ланг се намираше в много по-голяма опасност, отколкото подозираше.

4.

Лондон, Саут Док

16:45 ч.

— Ченгета? — попита Ланг и посочи кухнята. — Накъде води?

На вратата се потропа с нещо по-тежко от човешка ръка, вероятно с приклад на оръжие.

— До задно стълбище — отвърна Джейкъб. — Искаш ли да се обзаложим, че го пазят?

Рейчъл беше излязла от кухнята и се готвеше да попита какво става, но се отказа. Дългогодишният ѝ брак с Джейкъб я беше научил да не задава много въпроси. Обаче се изуми, че полицията издирва Ланг.

Той се приближи до остъклената врата и я отвори.

— Оттам не можеш да се измъкнеш... — предупреди го Джейкъб.

Ланг излезе на тесния балкон, прехвърли се през металния парапет и се подпря с ръка на стената на сградата. Балконът долу беше същият, макар че до него имаше само три-четири метра, можеше да не го улучи, ако скочеше.

На вратата на апартамента отново се чу тропане, придружено от силни и настойчиви гласове.

— Идвам, идвам! — извика Джейкъб, като гледаше Ланг.

Съседният балкон беше твърде далеч, но ако скочеше...

Ланг нямаше голям избор. Потисна импулсивното си желание да затвори очи, сви мускули и скочи.

Подметката на обувката му се подхлъзна на бетона и Ланг се хвана за железните перила, докато падаше. Тежестта му рязко го дръпна надолу. Имаше усещането, че раменете му ще се измъкнат от ставите. Стори му се, че измина цяла вечност, докато се опитваше да се задържи. Стараеше се да не мисли, че улицата се намира дванадесет етажа под него.

От апартамента се разнесоха припрени гласове. Джейкъб говореше ядосано. Чуха се стъпки. Ченгетата явно бяха стигнали до извода, че Ланг вече не е там, и търсеха другаде.

Навън.

Ланг най-после успя да се вкопчи в едно от отвесните жезла и бавно започна да се изтегля нагоре, като внимаваше да не прекърши тънкия метал с деветдесет и петте си килограма.

Докато главата му се изравняваше с бетонния под на балкона, той чу нещо, което го накара да погледне. Някой стоеше на балкона на Джейкъб. Обувките му бяха на нивото на очите на Ланг. Протрити бомбета с цвета на бонбони лакта. Подметките бяха неравномерно протрити. Ланг изпъна ръце и наведе глава, като се надяваше, че ръцете му не се виждат в здрача. Едва ли щяха да го търсят под съседния балкон. Терасата на Джейкъб го скриваше, освен ако някой не се приближеше до самия край и не погледнеше настрана.

— Няма го тук — разнесе се глас. — Сигурни ли сте, че това е апартаментът?

Ланг не разбра думите на отговора, но тонът беше утвърдителен.

Остъклената врата се затвори. Ланг рискува и вдигна глава. Беше сам. Той отново започна да се изтегля нагоре, добра се до перилата и се прехвърли на съседния балкон.

Завесите на прозорците бяха дръпнати, затова не можа да види дали лампите вътре са запалени. Ланг допря ухо до студената повърхност на стъклото. Не се чуваха гласове, нито звуци от телевизор. Или обитателите бяха от малцината, които не гледаха новините на Би Би Си по това време на деня, или в жилището нямаше никого. Той натисна дръжката на вратата. Беше заключена. „Кой заключва балконска врата на дванадесетия етаж? — запита се Ланг и извади кредитна карта от портфейла си. — Някой сериозно страдащ от параноя“ — отговори си той, пъкна картата и натисна резето.

Благодарен, че малцина собственици на домове в Англия имаха огнестрелни оръжия, Ланг влезе сред непрогледен мрак.

Воден от ивицата светлина под вратата на коридора, той протегна ръце, тръгна напред и се блъсна в ниска масичка за кафе, като удари пицалите си толкова силно, че трябваше да прехапе устни, за да не изругае на глас.

Ланг се приближи до вратата точно когато в светлината отдолу се раздвижиха сенки. Изцракването на ключалката едва не го парализира. Докато трескаво се опитваше да измисли къде да се скрие, той си

спомни подобно преживяване — катастрофата с кола на тъмен път в Блек Форест.

Ланг направи единственото, за което можа да се сети — зае позицията до пантите, където отварящата се врата временно щеше да го скрие. В следващия миг лампите светнаха и го заслепиха. Щом зрението му се възвърна, той видя жена, която носеше найлонова кошница за пазаруване. Тя се обърна да затвори вратата и също го видя.

Жената отвори широко очи и изпищя. Викът не беше силен и не заглуши строшаването на стъклото, когато кошницата се изплъзна от ръцете ѝ и падна върху масичката.

Ланг се усмихна незаплашително и излезе от скривалището си.

— Извинявайте. Сбъркал съм апартамента. — Той едва не се подхлъзна на нещо, което изхрущя под краката му. — Ако съдя по звука, продуктите са пресни. Трябва да ми кажете откъде пазарувате.

Жената отново изпищя, този път по-силно, и Ланг побягна по коридора.

Реши да не използва асансьора. Нямаше представа за колко време щеше да се спусне, а полицаите може би вече реагираха на виковете на уплашената жена. Втурна се надолу по стълбите, стигна до фойето, събра достойнство да го прекоси спокойно и излезе навън.

Докато вървеше към най-близката метростанция, той се запита как ченгетата бяха разбрали, че е в апартамента на Джейкъб. Беше убеден, че никой не го проследи дотам. Дори да го бяха сторили, къде го бяха засекли? Ако го бяха разпознали в Оксфорд, защо не го арестуваха там? Защото по някакъв начин бяха научили, че ще отиде при Джейкъб.

Мисълта го накара да се разтрепери по-силно, отколкото от вечерния хлад. За да знаят, че ще потърси Джейкъб, те трябва да са видели отдавна засекретеното му служебно досие, но това бе малко вероятно поради патологичната склонност на Агенцията към потайност. Скотланд Ярд сигурно знаеше това и вероятно не биха си направили труда да попитат, ако са били наясно с предишната му работа. Ланг беше сигурен, че видя снимката си от служебното досие във вестника, който четеше мъжът на пейката в Темпъл. Как вестникът се беше сдобил с нея? Това повдигаше една още по-обезпокоителна вероятност — някой беше изровил досието му, потулено под дебел

бюрократичен пласт, и бе съобщил информацията на полицията. „Те“. Онези, които го искаха арестуван и затворен там, където да могат спокойно да се погрижат за него.

Мислите му бяха прекъснати от изсвирване на гуми и спирачки. На тротоара се качи голям автомобил и спря, препречвайки пътя му. От колата изскочиха двама мъже и насочиха пистолети.

— Предполагам, че вие сте господин Райли — рече по-високият и показа полицейската си значка. — Скотланд Ярд. Арестуван сте.

— Цял живот съм мечтал да се запозная с някого от Скотланд Ярд — отвърна Ланг и вдигна ръце. — Моментът заслужава снимка.

На светлината на уличната лампа се виждаше, че в определен период от живота си по-едрият мъж е страдал от тежка форма на акне. Костюмът не му стоеше добре. Дали беше конфекция, или просто лошо ушит? Не, самото беше набързо преправено, за да прикрие кобура под мишницата. Английските инспектори не ходеха раздърпани. И оръжието не беше типично за тях. „Берета“. Като повечето американски полицейски сили, и в Скотланд Ярд предпочитаха деветмилиметровия „Глок“, защото беше по-лек, по-бърз и побираше повече патрони от произведения в Италия автоматичен пистолет.

По-ниският и по-пълен мъж стоеше зад първия. Ланг позна обувките му. Това беше човекът на балкона на Джейк. Мъжът прибра оръжието си, приближи се до Ланг и изви ръцете му зад гърба. Другият също сложи пистолета си в кобура.

— Ще дойдете с нас, господин Райли. Момчетата в Скотланд Ярд искат да ви зададат няколко въпроса.

— Предполагам, няма смисъл да казвам, че не съм го извършил — отвърна Ланг, проверявайки силата на мъжа, като се престори, че се съпротивлява.

— И какво по-точно не сте извършил? Не сте убил онзи в Америка или горкия нещастник на Бонд стрийт? — попита другият, бръкна в джоба на самото си и извади спринцовка.

— Откога Скотланд Ярд упоява арестантите?

— Така е по-лесно и по-хуманно, отколкото ударът с палка или с пистолет, както постъпвате вие, ченгетата, с горките чернокожи — отвърна мъжът и се съсредоточи да изпробва иглата. Тънката струя течност изглеждаше златиста на светлината. — Няма да боли.

Ланг почувства, че по гърба му полазват ледени тръпки, както когато убиецът влезе в апартамента му в Атланта. И също както тогава, основното обучение в Агенцията се завърна като научено наизуст и отдавна забравено стихотворение.

Той рязко се дръпна, изви тяло и в същия миг стовари цялата си тежест върху краката на пазача си.

Чу се звук на строшени кости. Мъжът изкрещя, пусна Ланг, падна на тротоара и остана да лежи там и да стене.

Другият беше захвърлил спринцовката и посегна към пистолета си. Ланг направи лъжливо движение, приклепна и заби юмрук в стомаха му.

Мъжът се преви на две и се свлече на колене, като притисна с ръце мястото на черния си дроб, който Ланг се надяваше да е разкъсал. Човекът го погледна гневно и се строполи по лице на земята.

Докато се гърчеше и пъшкеше на тротоара, от ризата му се показва нещо. Ланг не се изненада, като видя кръга с малтийския кръст в средата.

Той подритна непознатия, за да го обърне по гръб, наведе се, взе беретата му и се приближи до другия нападател, който се опитваше да се изправи, подпирайки се на стълба на уличната лампа. Ланг обезоръжи и него, хвърли пистолета му в храстите и напъха дулото на беретата в устата му.

— Кой сте вие, по дяволите?

Ланг се стресна, когато видя, че на лицето на мъжа не се изписа страх. Смъртта очевидно не плашеше тези хора.

— Кой ви изпрати? — Ланг усети, че чувството му на безсилие и неудовлетвореност се превръща в гняв. — Отговори или, кълна се в Бога, ще ти пръсна черепа.

Човекът се усмихна.

Ланг закипя от ярост. Негодниците бяха от организацията, която беше изгорила Джанет и Джеф, докато спят, и се беше опитала да го убие и да го обвини в други две убийства. Щом копелето беше готово да умре, Ланг с радост щеше да му помогне. Пръстът му се уви около спусъка и желанието му да причини болка, унищожение и смърт се засили. Отмъщението беше съвсем близо.

Очите на мъжа се отместиха от лицето на Ланг и само за част от секундата се фокусираха върху нещо над рамото му. Това беше

достатъчно. Ланг коленичи и рязко се обърна. С джимбия в ръка другият нападател се блъсна в него и политна надолу, сякаш се беше спънал. Той не можа да запази равновесие и заби в гърдите на другаря си кинжала, предназначен за Ланг.

Бликна гейзер от артериална кръв, която изглеждаше черна на светлината на уличната лампа. Мъжът се отпусна на земята. Ножът разряза гърдната му кост със звук като въздишка. Отворените му, но вече безжизнени очи се вторачиха в небето.

Случилото се не оказа абсолютно никакво въздействие върху другия. Той извади камата от неподвижното тяло, изправи се и рязко се завъртя.

Ланг насочи към него пистолета.

— Не мърдай.

В същия миг Ланг осъзна три неща. Първо, нападателят нямаше да се уплаши от оръжието. Второ, нямаше представа дали пистолетът е зареден. И трето, нямаше време да освободи предпазителя, нито да провери дали беретата е готова да стреля.

Той натисна спусъка.

5.

Джейкъб се втренчи в жената с изваяно като скулптура тяло, застанала на прага.

— Ланг кой?

Герта го блъсна и влезе в апартамента.

— Нямам време за шеги, господин Анулевич. Ланг се намира в сериозна опасност и трябва да знам къде е.

Джейкъб сви рамене. Освен че си беше подозрителен по природа, той инстинктивно отговаряше уклончиво на въпроси, зададени с немски акцент, макар и едва доловим.

— Очевидно е много популярен. Тази вечер за втори път го търсят тук. Започвам да мисля, че бих искал да се запозная с него.

Герта се приближи до Джейкъб и демонстрира ръстовото си превъзходство от метър и осемдесет.

— Вие сте служил в Мосад, а Ланг в Агенцията. Преди тринадесет години Хамас са планирали да взривят посолството на Израел. Предвидено е било да бъдете в квартала. Ланг е убедил Агенцията да му позволи да ви предупреди. Оттогава все се шегувате, че се питате какво би станало, ако му бяха отказали.

Очите на Джейкъб се разшириха от учудване.

— Наистина го познавате! Съжалявам...

Герта му се усмихна, а после отново стана сериозна.

— По-късно ще се извинявате. В момента трябва да го намеря на всяка цена. Той е в по-голяма опасност, отколкото допуска.

Джейкъб възвърна спокойствието си и се залови с лулата.

— Сигурно съзнава, че ще има неприятности. Избяга, когато дойдоха ченгетата.

— Съмнявам се, че са били ченгета, освен ако той не е проявил нехарактерно за него нехайство. Агенцията е дала редактираното му служебно досие на полицията, но и някой друг е получил достъп до информацията. Така са разбрали за вас и за приятелството ви. Някой трябва да му каже, че миналото и връзките му са известни на онези хора.

Джейкъб се отпусна на тапицирания с кожа хромиран диван, временно забравяйки за лулата си.

— По дяволите! Щом разполагат със служебното му досие...

— Те знаят всички места в Лондон, където Ланг би могъл да отиде. Трябва да го предупредя.

Той я погледна.

— Нямам представа къде може да е отишъл. Изчезна бързо. — Джейкъб посочи с лулата към балкона. — Слезе по краткия път.

Герта стана и отвори остъклената врата, сякаш очакваше, че Ланг все още е там.

— За какво разговаряхте, преди да дойдат „ченгетата“?

Джейкъб си спомни за лулата си и драсна клечка кибрит да я запали.

— Току-що се беше върнал от Оксфорд. Отиде да се срещне с един мой познат, историк. Искаше да научи нещо за тамплиерите.

Герта се обърна и се намръщи.

— Тамплиерите? Рицарите тамплиери?

Джейкъб се отказа от опитите си да запали лулата и я остави.

— Същите. Открил...

От улицата се чува два пукота, които отекнаха сред обичайните монотонни шумове на града. Джейкъб и Герта се втурнаха към балкона. Храсти и сенки скриваха източника на звука. Двамата се обърнаха и хукнаха към вратата и асансьора.

6.

Лондон, Саут Док

Ланг не беше убивал човек. Никога нямаше да забрави всеки дребен детайл, сякаш всичко премина пред очите му като сън. Пистолетът трепна, като че ли се опитваше да се изплъзне от ръката му, прикова се в тъмното петно на бялата риза и после отново отскочи. Всичко стана преди по съседните сгради да отекне първият изстрел. Месинговите гилзи блеснаха на светлината на уличната лампа като две падащи звезди, описвайки дъги в мрака.

Нападателят изпъшка от изненада и болка. За разлика от филмовите сцени, ударната сила на куршумите не го забави. Ако не бяха двете червени петна от кръв, обагрили ризата му, Ланг би помислил, че не го е улучил. Той се приготви отново да натисне спусъка, когато коленете на мъжа се огънаха. Краката му се превиха като на забавен каданс и той се строполи на земята като отсечено дърво. Тялото му се отпусна в такава поза, че Ланг се зачуди дали костите му не са се втечнили.

Във всеки голям американски град звукът на стрелба би накарал съседите да се скрият по-навътре в безопасните си домове, но не и в Лондон, където уличните престрелки все още бяха нещо ново.

Над главата на Ланг се запалиха лампи, отвориха се прозорци и любопитни хора се развикаха, питайки се един друг какво се е случило.

Ланг набързо претърси джобовете на двамата непознати, намери само фалшива полицейска значка, затъкна пистолета в колана си и последен път погледна труповете. Очакваше да изпита чувство на ликуване или поне удовлетворение за малкото отмъщение, но му се догади. Помъчи се да мисли за двата гроба на хълма в Атланта, но това не му помогна много.

Трима от „тях“ за хората, които обичаше. Той се обърна и бързо закрачи в срещуположната посока на приближаващите се полицейски сирени.

7.

Лондон, Саут Док

Инспектор Фицуилям пристигна в мрачно настроение. Тези неща винаги се случваха по време на новините на Би Би Си. Обажданията го откъсваха от телевизора и после го връщаха към отдавна изстиналата вечеря.

Първо видя силуетите на тълпата, очертани на проблясващите светлини. След като си проправи път между зяпачите, гледката го накара да забрави и за новините, и за вечерята. На тротоара лежаха трупове като в кръвопролитен американски уестърн, каквито обичаше. Жертвите бяха две. Единият беше окървавен като прясно нарязано говеждо месо, а другият имаше дупки от куршуми в гърдите.

Това беше Лондон, а не Ню Йорк или Лос Анджелис, където уличните банди водеха войни, пред които полицията беше безпомощна! Какво ставаше, по дяволите? Двете жертви обаче нямаша вид на улични престъпници. Бяха облечени в костюми и с вратовръзки.

Водещият разследването детектив забеляза Фицуилям и се приближи до него. В ръцете си държеше тетрадка и миришеше на къри. На смуглото му лице блестяха капки пот и Фицуилям заподозря, че това е първото потресаващо убийство, което младият мъж вижда.

— Здравей, Пейтъл — поздрави Фицуилям. — Имаш ли представа какво се е случило?

— Прилича на престрелка в проклет каубойски филм — отговори Пейтъл. Бялото на очите му контрастираше на смуглата му кожа. — Клетите нещастници са имали кобури под мишниците и полицейски значки. Фалшиви са. Проверих. Намерихме пистолет „Берета“ в храстите. — Той посочи. — Ако е имало друг пистолет, изчезнал е.

Фицуилям кимна, обмисляйки информацията. Законът в Обединеното кралство забраняваше носенето на огнестрелно оръжие, особено скрито, на всички, с изключение на полицаите, военните и малцина телохранители. Наличието на оръжия и фалшиви полицейски значки показваше организирана престъпност, вероятно така наречената

руска мафия, която заплашваше да превземе Европа, или пък по-лошо — колумбийски наркокартел.

Инспекторът се приближи, огледа отблизо трупите и дори на оскъдната светлина видя, че нямат славянски черти, нито цвета на кожата или характерните особености на лицата на мнозина латиноамериканци.

— Предполагам, че не са имали други документи за самоличност? — попита той.

Пейгъл поклати глава.

— Никакви.

Фицуилям приклепна до простреляното тяло. Костюмът и обувките бяха масово производство. Руснаците обичаха ушити по поръчка италиански дрехи, а колумбийците харесваха ботуши. Беше готов да се обзаложи, че тези двамата не бяха нито руснаци, нито колумбийци. Кобурите им бяха празни и това показваше, че не са били причакани в засада и са се опитали да се защитят. Но как беше възможно да те убият, ако имаш пистолет?

Той се изправи и уморено огледа сцената на престъплението. Имаше нещо в този квартал Саут Банк край Ламбет Роуд. Беше сигурен, че не е идвал тук, и все пак...

Анулевич, бившият агент на Мосад, приятелят на Райли. Той не живееше ли в Саут Банк? Инспекторът потупа джобовете си в напразна надежда, че може да намери адреса на Анулевич.

— Мога ли да ви помогна, инспекторе? — услужливо предложи Пейгъл.

Фицуилям се отказа от търсенето, но беше убеден, че приятелят на Райли живее наблизо. Ако американецът беше замесен, това би обяснило нещо, макар Че Фицуилям не знаеше какво.

— Не, благодаря — отривисто отвърна той и започна да оглежда нарастващата тълпа от зяпачи.

Издирването му беше почти незабавно възнаградено. Висока русокоса жена, която изпъкваше сред множеството. Красива, като приятелката на Райли на снимката, германката. Фицуилям си проправи път до нея, точно когато тя излизаше от кръга зрители, за да си тръгне.

— Госпожице! Извинете, госпожице! — Той извади полицейската си значка и я вдигна така, че тя да я види. — Госпожице Фукс?

Тя сигурно го чу, но с нищо не го показа. „Забележителен контрол“ — помисли Фицуилям.

— Знам коя сте, госпожице. Предпочитам да говоря с вас тук, вместо в участъка.

Това я накара да спре. Едва когато се обърна, той осъзна, че е с цяла глава по-висока от него.

— Да?

— Аз съм инспектор Фицуилям от столичната полиция — представи се той, сякаш значката не беше на няколко сантиметра от очите ѝ. — Търсим един ваш стар приятел американец — Лангфорд Райли.

Въпреки слабата светлина Фицуилям ясно видя студения поглед, който тя му отправи.

— И какво ви кара да мислите, че знам къде може да е той? Не съм го виждала почти от десет години, а може би и повече.

— Позволете да ви напомня, че укриването на закононарушител е престъпление.

Фукс бавно кимна.

— Ще го имам предвид, в случай че той потърси подслон.

Дори гърбът ѝ излъчваше презрение, когато тя се обърна възмутено и тръгна с дълги крачки в мрака.

Фицуилям направи знак на един от униформените полицаи да се приближи, даде му указания и отново насочи вниманието си към двата трупа.

Ченгето се върна след няколко минути и посочи към един от небостъргачите.

— Вътре до асансьора има списък на обитателите. Той живее на дванадесетия етаж.

Инспекторът му благодари и влезе в сградата.

Горе натисна звънеца и вратата се откряна. През пролуката надникна мъж с плешива глава и очила, застрашително крепящи се на носа му.

— Господин Анулевич? — Фицуилям показва значката си. — Столична полиция. Може ли да вляза?

Човекът затвори, махна веригата на вратата и отново отвори. Детективът влезе в малка всекидневна. На дивана седяха две жени. Той

предположи, че едната е госпожа Анулевич. Другата беше госпожица Фукс. Фицуилям кимна, представи се и зададе въпроса си.

Господин Анулевич сви рамене в отговор.

— Не съм го виждал, инспекторе. Какво е направил, че Скотланд Ярд идва да го търси при мен?

— Полицейска работа — отвърна Фицуилям, включвайки се за момента в играта им. — Искаме да говорим с него.

Анулевич се обърна към германката.

— Герта, знаеш ли дали нашият стар приятел Лангфорд Райли е в града?

Тя поклати глава.

— Не, и докато господинът не ме попита дали съм го виждала.

— Разбирам — рече Фицуилям. — Кога за последен път бяхте в Обединеното кралство, госпожице Фукс?

— Не си спомням точно.

— Според архивите на имиграционните власти преди десетина години. Вероятно внезапно ви е обзела носталгия.

— Много време мина.

— Предполагам, че никой от вас няма представа какво се е случило под прозореца ви?

— Чухме шум и слязохме долу — отговори Анулевич. — Видях, че някой е ранен и веднага се върнах, но полицията пристигна, преди да успее да се обади.

Фицуилям бръкна в джоба на сакото си и извади две визитни картички.

— Няма да ви безпокоя повече, особено след като отдавна не сте се виждали. Но ако господин Райли ви се обади, позвънете ми.

Двамата кимнаха и той излезе.

„Фукс и Анулевич са големи приятели. Учудващо! — горчиво помисли инспекторът. — Наистина изумително, тъй като според информацията от ЦРУ двамата не се познават.“

8.

Лондон, Саут Док

Ланг слезе по стъпалата на метростанция Ламбет Норт. Вървеше бавно и спокойно, за да не привлече внимание. Имаше малко пътници, вероятно защото работният ден беше приключил и кварталът се състоеше предимно от жилищни блокове. Ланг се качи на влакчето и след като пътува няколко минути, погледна разноцветната карта на метрото. Браун, Бейкърлу, Лайн. Още три-четири спирки и щеше да стигне до Пикадили Съркъс, само на няколко преки от магазина, където търговецът на антики Майк Дженсън беше убит предишния ден.

Ланг реши, че Пикадили е удобно място. Тълпите, излизащи от ресторантите и театрите, щяха да му осигурят анонимност. Можеше и да му провърви. Вероятно един стар познайник все още беше там, човек, чието име едва ли беше вписано в служебното му досие.

Влакчето се разтресе и спря. Във вагона се качиха младеж и девойка. Той беше с червена коса и богато украсена татуировка на дракон, а тя със стърчащи зелени кичури на главата, същинска гръбна перка на динозавър. Половата ѝ принадлежност можеше да се определи само по гърдите, които опъваха тънката тясна тениска. Дватама бяха отрупани с пръстени и медальони на различни пробити места в тялото.

А Ланг беше помислил, че момичето от галерия „Ансли“ е странно.

Младите хора сякаш не го виждаха. Те седнаха в отсрещния край на мотрисата, забравили за всичко друго, освен за себе си. За Ланг беше пълна загадка как съумяват да се прегръщат интимно, без да заплетат бижутата си.

Лицата на единствените други пътници, две жени на средна възраст без венчални пръстени, изразяваха неодобрение, любопитство и завист.

Ланг наблюдаваше онова, което скоро щеше да прерасне в полово сношение, и си припомняше научената информация. Преводът на документа на тамплиерите показваше, че областта Лангедок във

Франция може би е мястото, където трябва да търси. Фактът, че „Пегас“ имаха бизнес в предимно земеделския район в Бургундия, едва ли беше случаен.

„Пегас“.

Дали съвременната мултимилардна корпорация беше заимствала името си от символа на монашеския орден, официално разпуснат преди седемстотин години, или беше въплъщение на самите рицари тамплиери? Пиетро беше описал Ордена по начин, който се вместише в характеристиката и на „Пегас“. И двете организации получаваха страшно много пари от папата. Възможно ли беше причината за всичко да е някаква тайна отпреди две хилядолетия, чийто отговор се криеше в копие на картина с религиозен сюжет от малко известен художник?

Главата го заболя от толкова въпроси.

Хванали се за ръце, влюбените пънкари слязоха на Уестминстър. Двете стари моми имаха такъв вид, сякаш бяха благодарни, че са оцелели от особено страшна епидемия.

Макар че беше прочел писанието за тамплиерите, Ланг все още знаеше твърде малко. Докато работеше в Агенцията, той беше научил, че онова, което не знаеш, не е опасно. Класически пример беше решението на Кенеди да задържи въздушната подкрепа, без да знае, че войската вече е стигнала до брега на Залива на прасетата. Сигурно ветераните от онзи пълен провал мислеха, че онова, което не знаеш, не може да ти навреди.

Един от девизите на Агенцията беше „Проучи всичко за проблема, реши какъв ще бъде желаният резултат, формулирай план, с който да го постигнеш, и действай“.

Разбира се. Няма нищо невъзможно за онзи, на когото не се налага да го прави.

Ланг разполагаше само с част от необходимата му информация. Знаеше, че някаква организация, вероятно с историческо минало, го иска мъртъв като Джанет и Джеф. Желаният резултат беше да накара копелетата да съжаляват, че са чували за Ланг Райли.

Все още не беше направил най-трудното — да формулира план. Време беше да „проучи“ положението и да започне отначало. Без да разбере какво представлява „Пегас“, нямаше да може да си разчисти

сметките с тях. Трябваше да разбере дали „Пегас“ наистина е свързана с тамплиерите.

Трудна задача.

Ланг не беше особено религиозен, вероятно защото като дете го измъкнаха от леглото всяка сутрин в неделя и го принуждаваха да прекарва един час на най-неудобната пейка в цялата епископална църква. Разбира се, беше твърде малък, за да се съпротивлява. При скромните му познания не си спомняше да е чувал, че Христос е бил женен, още по-малко да е оцелял след разпъването на кръста, както пишеше в една от забележките си доктор Уолф.

Средновековни религиозни ордени в двадесет и първи век? Изключително странно.

Проучване на въпроса.

Дотук имаше повече въпроси, отколкото отговори.

Например откъде знаеха, че трябва да отидат в апартамента на Джейкъб? Ланг беше повече от сигурен, че не го бяха проследили до Темпъл Бар или от Оксфорд. Но тогава как бяха разбрали? Какво беше казал Шерлок Холмс? Нещо от сорта — ако елиминираш всички възможни решения, остава само невъзможното. Беше невъзможно някой да е открил връзката му с Джейкъб чрез служебното досие.

Следователно какъв беше отговорът?

Ланг разсъждаваше в тази насока, когато тръгна да поднови старо познанство, което нямаше как да фигурира в никое служебно досие.

Той погледна часовника си, докато се качваше по стъпалата към улицата. Часът беше девет и петнадесет, а в Атланта — четири. Когато се беше обадил от Рим в кантората си, Сара беше споменала за Чен — клиент, на когото Ланг се беше обадил от обществения телефон във фойето на сградата, където живееше. Тъй като ченгетата бяха в кантората, тя не можа да произнесе думите „телефонен автомат“, но това беше единствената причина да спомене клиент отпреди четири-пет години.

Ланг се обади от метростанцията, защото беше по-лесно, отколкото да го свържат през говорещ италиански оператор.

— Сара, помниш ли господин Чен? — попита той и затвори.

Ако можеха да проследят разговора, това би означавало, че технологиите наистина се бяха усъвършенствали повече, отколкото

предполагаше. „Звезда-69“, разбира се, не работеше с международни разговори. Докато претърсеха компютърните разпечатки на обажданията до кантората му, той можеше да обиколи света, при това без бързане.

Ланг смени телефона и използва кредитната карта „Виза“ на хер Шнелер, за да плати разговора. За щастие Герта още не беше закрила сметката. Ланг се надяваше, че е запомнил номера на административната сграда и не звъни в магазина за деликатеси отсреща.

— Ланг?

Той много се зарадва, че чува Сара, сякаш гласът ѝ беше на ангел.

— Аз съм. Как си?

— Вече съм добре. Детективът непрекъснато стоеше тук и помислих, че ще донесе четката си за зъби и ще се пресели в кантората. А ти как си? Разбрах, че си обвинен в убийство и тук, и в Лондон.

— Ако перифразирам Марк Твен, съобщенията за моята смърт са силно преувеличени. Виж какво, не мога да говоря дълго. Извикай свещеника и го помоли да остане до довечера. Трябва да говоря с него.

— Имаш предвид отец...

— Без имена! — грубо изкрещя Ланг и веднага съжали. Представи си, че „Ешелон“ е програмирана да подслушва за имената на сегашните му приятели. Това беше малко вероятно, но възможно. — Разговорът се предава по сателит. Не е безопасно.

Сара му повярва.

— Ще му кажа. Ланг... знам, че не си убил никого.

В съзнанието му се появи образът на двата трупа на улицата, единият, убит с два куршума, изстреляни от него.

— Благодаря, Сара. Всичко ще бъде наред.

Ланг се надяваше, че думите му прозвучаха по-уверено, отколкото се чувстваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1.

Лондон, Пикадили

Прикриван от вечерните тълпи на Пикадили, Ланг от време на време забавяше крачка, за да погледне витрините. Не видя повече от веднъж отражението на едно и също лице. Той обиколи два пъти квартала между Риджънт стрийт и Джърмин стрийт, като спря, за да разгледа статуята на Вилям Орански на кон, издокаран в дрехи на римски император. Въпреки проблемите си, Ланг се усмихна. Преди скандалите в кралското семейство — около лейди Даяна, Сара Фъргюсън и други — англичаните бяха приемали прекалено сериозно монарсите си.

Той отново не видя два пъти едно лице за няколко минути.

После погледна часовника си и забърза като човек, който изведнъж се е сетил, че съпругата му го чака в някой ресторант или театър. Спря пред номер 47 на Джърмин стрийт. Вляво от ръждясалата решетка на домофона имаше колонка с имена и бутони на звънци. Ланг трябваше да присвие очи, за да прочете имената. Провървя му. Тя все още беше там.

Натисна звънеца.

— Кой е? — попита женски глас с лондонски акцент кокни.

Ланг се наведе към домофона. Не искаше да го чуят хората на улицата, но освен това трябваше да бъде сигурен, че ще го разберат на другия край на линията.

— Кажете на Нели, че е стар приятел. Онзи, който гледа, но не пипа.

Домофонът изщрака.

Нели О'Дуайър, някога Нелеска Дворзик, беше собственичка на един от клубовете с най-ограничен достъп за момичета на повикване в Лондон, преди Ланг да се запознае с нея. Макар че проституцията официално беше забранена, британците бяха умни и не прахосваха

време и пари да се борят с бизнес, който никое правителство не е в състояние да забрани. Стига момичетата на Нели да не създаваха неприятности и никой да не се оплакваше от тях, ченгетата не я закачаха и ѝ позволяваха да управлява фирмата си за „компаньонки“.

Щом се измъкнеха от работническия рай в Източна Европа, първото желание на мнозина политически имигранти беше жена. Уискито беше на второ място, при това с голяма разлика. Много по-лесно беше да разпитваш спокоен, отпуснат и доволен, отколкото напрегнат и изпълнен с негодувание човек. Когато за пръв път изпратиха Ланг в Лондон, като най-нископоставен в йерархията, му възложиха задачата да намери сигурен източник за задоволяване на тази потребност. Точката творчески беше записана като „консултантски услуги“ в докладите за разходите, които представяха за отчет пред Конгреса.

Това служене на родината едва ли беше отбелязано в служебното му досие. Ако някой разполагаше с него, нямаше да види името Нели.

Тя беше свикнала с машинациите в бившите марксистко-ленински страни и очакваше, че Ланг ще поиска процент или поне да изпробва стоката. Не беше необходимо да си гений, за да проумееш предимствата да бъдеш партньор или клиент на собственичка на бордей.

Ланг ѝ беше благодарен за онова, което Нели прие за щедрост, макар че беше за сметка на момичетата ѝ.

— Само ще гледам. Няма да пипам — отвърна той.

Думите му се превърнаха в шега на много езици. Оскъдно облечените млади жени ги повтаряха на английски със силен акцент всеки път, когато Ланг отидеше да вземе „компаньонка“ за най-новата придобивка на Агенцията.

Нели все още ги намираше за смешни. Гласът ѝ се разнесе по домофона с непроменено от ерата на електрониката въодушевление.

— Ланг! Върнал си се при твоята Нели! — извика тя, а после се чу бръмчене и вратата се отвори. — Качвай се веднага!

Ланг се надяваше, че Нели и момичетата ѝ са били заети и не са обърнали внимание на новините по телевизията или поне не са го видели. Докато се качваше по дървените стълби, пръстите му се увиха около пистолета в колана.

Ами ако „Пегас“ бяха научили за Джейкъб по друг начин, а не от досието му? Знаеха ли и за Нели? Той погледна надолу по стълбите — единственият маршрут за бягство. Влезеше ли в приемната на Нели, и този изход щеше да бъде затворен.

Ако „те“ го чакаха...

2.

Лондон, Саут Док

Джейкъб и Герта излязоха от асансьора на жилищната сграда. В нощта проблясваха сини светлини. Без да разменят нито дума, те си проправиха път през нарастващата тълпа. Четирима униформени полицаи, застанали с лице към хората, държаха любопитните на разстояние от мястото, където двама мъже в костюми бяха коленичили до трупове на тротоара. Трето ченге записваше думите на възрастна жена.

Герта напрегна слух, за да чуе какво казва старицата.

— Един мъж избяга... Беше тъмно... Погледнах през прозореца, а после се обадох на полицията.

Герта насочи вниманието си към двете тела на земята.

По-близкият беше твърде едър, за да е Ланг. Другият лежеше по лице. Тя наруга зяпачите, които ѝ пречеха да вижда, и ги разблъска.

— Ей, какво... — изръмжа през рамо един мъж. Той се обърна, видя ръста и изражението ѝ и се отмести от пътя ѝ, без да го е грижа колко от зрителите ще бъдат изблъскани.

Вкусът на кръв я изненада. Нямаше представа колко силно е прехапала устни. Не бе имала възможност да види трупове, защото инспекторът я беше заговорил и я бе принудил да се върне в апартамента на Джейкъб, преди да забележи колко е разстроена. Тревожеше се и искаше отново да излезе навън, за да се увери с очите си. Проклетият Ланг Райли! Дори не ѝ беше казал довиждане, а очевидно се нуждаеше от помощ. Герта се замоли трупът на тротоара да не е неговият.

— Не е той — прошепна Джейкъб и я стресна.

Тя не съзнаваше, че той върви след нея.

— Откъде си сигурен?

— Тези двамата дойдоха в апартамента ми да го търсят. Ти правилно се усъмни, че не са полицаи. Изглежда все пак са го намерили.

Едва тогава Герта осъзна, че е затаила дъх.

— Gott sei danke!^[1] — промълви тя.

Зарадва се, че не гледа тленните останки на Лангфорд Райли, но от друга страна беше стъписана от мисълта, че той е убил някого. Агенцията го беше подготвила да се самоотбранява и дори да убива, но Ланг определено не беше убиец.

— Трябва да го намерим — прошепна тя и отмести поглед от трупове. — Някакви идеи?

Джейкъб потупа джобовете си, несъмнено търсейки лулата, която беше забравил в апартамента.

— Боя се, че нямам.

Герта затвори очи. Неколцина наблюдатели изтълкуваха жеста ѝ като реакция на ужас към насилието по улиците в американски стил. По дяволите! Беше забравила цигарите в чантата си в жилището на Джейкъб. Ако запалеше...

[1] Благодаря ти, Господи! (нем.). — Б.пр. ↑

3.

Лондон, Пикадили

Всекидневната на Нели приличаше на фоайе на хотел. Пред евтиния телевизор бяха наредени различни по форма и големина столове и разнебитени очукани масички. Навсякъде бяха разхвърляни списания. Там момичетата почиваха. Клиентите рядко виждаха тази стая.

Но дори да бяха старинни, мебелите пак нямаше да привлекат вниманието на Ланг. На тях се излежаваха млади, двадесетинагодишни жени. Всеки цвят на кожата, който светът можеше да предложи, беше показан с минимално покритие. Повечето бяха по къси нощници или по сутиен и бикини. Няколко бяха в по-екзотични облекла, като бродирани кимона или ризи в ярки африкански цветове. Нели беше събрала цялото етническо разнообразие на Лондон.

Момичетата отегчено погледнаха Ланг. Нищо не би наранило себелюбието на един застаряващ мъж повече от липсата на внимание от страна на група оскъдно облечени млади жени.

Нели се появи от коридора срещу него и присви очи, като видя мустаците и удебелените му бузи. Двамата се огледаха предпазливо като кучета на улицата. Ланг се изненада, че тя не се е променила. В черносинкавите ѝ коси, искрящи в зелени и кехлибарени оттенъци, нямаше нито един сребрист косъм. Лицето ѝ беше гладко, без бръчки, а брадичката заострена и неувиснала от възрастта. Единственото отстъпление пред изминалото време беше роклята до колене, вместо минижупите, които Ланг беше запомнил. Прасците ѝ бяха тънки, добре оформени и без разширени вени.

Гърдите ѝ не се бяха поддали на гравитацията и годините.

Ланг я прегърна и я целуна по бузата.

— Все още си същото младо момиче, Нели.

Тя му показва изкуствени зъби, чиято изработка вероятно беше платила обучението в университет на поне едно от децата на стоматолога.

— Правиш комплимент и на мен, и на моя невероятно скъпо платен пластичен хирург.

В гласа ѝ все още се долавяше следа от родния ѝ балкански език. Тя наклони глава на една страна, дръпна се назад и го огледа като лабораторен екземпляр в буркан.

— Но ти... ти не изглеждаш същият.

— Старостта не е благосклонна към всички.

Буйните ѝ гъсти коси бяха най-съблазнителната ѝ прелест — поне от онези, които Ланг можеше да види. Нели поклати глава и меките като коприна кичури погалиха раменете ѝ.

— Нямам предвид това, любов.

Той докосна мустаците си и напомпаните бузи.

— Да речем, че ти си единственият човек в Лондон, който искам да ме познае.

Чувствените ѝ устни се разтеглиха в усмивка.

— Мислех, че си напуснал работата в...

Ланг я пусна и огледа стаята, за да се увери, че няма човек, чието място не е там. Ако хората на „Пегас“ го чакаха, вече щеше да е мъртъв. Беше твърде заинтригуван от красавиците, за да забележи дали го дебне опасност. Смърт поради плътско желание.

Той отстъпи назад и затвори вратата.

— Да, но сега се крия от ченгетата.

Нели отново се усмихна.

— Полицаите ли, любов? Дошъл си където трябва.

— Надявах се да го кажеш.

Ланг отново огледа помещението, но не забеляза познати лица от миналото. Похабяването беше безпощадно в занаята на Нели.

— Бих искал да пренощувам тук — каза той. — И ако може, да се обадя по телефона.

Тя повдигна изящно оформените си вежди.

— Да пренощуваш и да се обадиш по телефона? Толкова ли са грозни моите момичета, че искаш да повикаш друга жена?

Той се ухили глуповато.

— Не. Трябва да говоря с един приятел в Щатите. Всъщност той е свещеник.

Нели се изсмя грубо.

— Свещеник? Знаем какво правят свещениците. Нищо чудно, че досега не си пожелал нито едно от момичетата ми.

Тя го каза достатъчно високо, за да привлече вниманието на няколко млади жени. Ако не беше толкова вгълбен в „Пегас“, Ланг би се изчервил.

Нели го хвана за ръката и го поведе към коридора, откъдето беше дошла. От двете страни имаше стаи като в хотел, само че без номера. Двамата спряха пред една от вратите и Нели бръкна в блузата си. Ланг се намери да подхвърли неприлична забележка, но тя извади ключ и отвори.

— Стаята на Сю Лий. Тя е на испанското крайбрежие с клиент — обясни Нели и сбърчи нос от лекия мирис, който Ланг не можа да разпознае. — Готви тук, когато не работи. Виетнамка е или японка, нещо такова. Ще свикнеш с миризмата. Сигурен ли си, че не искаш компания, любов?

Стаята приличаше на девическа спалня. В едната стена беше вградена тоалетка с огледало, обрамчено с лампи. Единствените други мебели бяха обикновен дървен стол, метален шкаф и единично легло. Определено не беше помещение, където скъпоплатена проститутка би прекарвала свободното си време.

Нели проследи одобрителния му поглед.

— Момичетата не забавляват клиентите в стаите си. Влизането и излизането би затруднило ченгетата да извържат поглед. Използват хотелски стаи или имат собствени апартаменти. — Тя посочи вратата от другата страна на тоалетката. — Банята е свързана със съседната стая. Казвам ти го, за да не се изненадаш. Обади се от телефона тук.

— Благодаря.

Нели тръгна към вратата, но спря.

— Сигурен ли си, че не желаете нищо?

— Не, благодаря — усмихна се Ланг.

Тя го погледна така, сякаш го виждаше за пръв път.

— Щом бягаш от властите, обзалагам се, че не си ял. Някои момичета си купуват риба и пържени картофи, а други китайска храна. Няма проблем да ти донесат нещо.

Думите ѝ му напомниха, че не е ял нищо от предишната вечер, когато опита индийското ястие на Рейчъл, от което го присвиваше стомахът. Сигурно се беше оправил, защото изведнъж почувства такъв глад, че беше готов да излапа още една от гозбите ѝ.

— Успя да ме убедиш — отвърна той и извади няколко банкноти от джоба си. — Изненадай ме.

Ланг най-после остана сам и протегна ръка към ефектния телефон с вид на антика от имитация на слонова кост и позлата. Вдигна слушалката и набра кода на Атланта и после „Справки“. Дотогава не беше обръщал особено внимание на монотонния глас от компютризираната служба за информация, който имаше американски акцент.

След поредица от изщраквания и бръмчене от другия край на линията се обади познат глас. Чуваше се толкова ясно, че сякаш говореха от съседната стая, а не отвъд Атлантическия океан.

— Ланг?

— Аз съм, Франсис, любимият ти еретик.

Отец Нарумба се засмя.

— Радвам се да те чуя, макар че прочетох много обезпокоителни неща в местната преса.

Ланг се изтегна на леглото. Разговорът щеше да бъде дълъг.

— *Fama volat*, отче, слуховете се разнасят бързо. Знаеш какви са медиите. Обвинен на първата страница, а после оправдан някъде между некролозите.

— Предполагам — унило отговори свещеникът. — Публикуват обвинения, но не и опровержения.

— Има ли кръв, привлича интереса. Трябва да повдигнат рейтинга си за новините в шест и да рекламират вестника.

— Не си помолил секретарката си да ме накара да чакам обаждането ти само за да ми кажеш, че не си убил никого, нали?

Ланг пое дълбоко въздух и издиша.

— Както обикновено имаш право.

— Осъзнал си, че си тръгнал по пътя към ада, и искаш да чуя изповедта ти?

Въпреки че умората беше започнала да замъглява съзнанието му, Ланг не можа да сдържи смеха си.

— Няма да ти стигне времето на този свят, за да изслушаш пълната ми изповед.

— Тогава търсиш пасторските ми умения и несравним интелект?

— Вие, свещениците, не полагате ли обет за скромност? Първо искам да ме изслушаш много внимателно. После ще те изпитам, за да

проверя какво си разбрал.

В продължение на двадесет минути Ланг му обясняваше ситуацията. Спираше само от време на време, за да отговори на въпроси и да благодари на младата жена, която му донесе китайски пръчици за хранене, кутия с вдигащ пара ориз и още една, за чието съдържание Ланг не се опита да размишлява.

Той приключи едновременно и с яденето, и с разказа си.

— Тамплиери? — недоверчиво попита Франсис. — Над един милиард долара годишно от Ватикана?

Ланг облиза пръстите си, по-скоро в усилие да премахне мазнината, отколкото като неволен жест, че храната му е харесала.

— Предполагам, че не знаеш нищо за това?

— За парите на Ватикана? Едва ли биха споделили подобно нещо с обикновен енорийски свещеник като мен. Знам малко за тамплиерите и онзи район...

— Лангедок.

— Да, Лангедок и замъка, който монахът Пиетро описва. Някои смятат, че някъде там е скрит Свещеният граал.

Ланг забрави за мазните си пръсти.

— Свещеният граал? Чашата, използвана от Христос на последната вечеря?

— Така си я представят Рихард Вагнер и Стивън Спилбърг. Спомняш ли си операта и филма с Индиана Джоунс? Това е и чашата в легендата за крал Артур. Но може да е друго. Старинни предания описват граала като камък със загадъчни свойства, а някои учени смятат, че е свързан с кивота на завета, изчезнал от Ерусалим хиляда години преди Христа. Хитлер мислел, че е копието на Лонгин, пронизало Христос. Няма причина да не е „съдът“, за който Пиетро е прочел в гностическия документ.

— Но ти не мислиш, че такова нещо съществува, нали?

Франсис само подгръвяше атмосферата. Винаги оставяше най-силния си довод за накрая.

— Не знам какво е мнението на Църквата по въпроса. Предполагам, че от неколкостотин години не им се е налагало да се занимават с тази тема. Защо да не го вярвам? Знам, че в района, за който говорим, е имало енорийски свещеник в малко градче на име Рен

льо Шато. Убеден съм, че се е казвал Сониер и е живял някъде в средата или във втората половина на деветнадесети век.

— Помниш всичко това наред с катехизиса? Забележително е, че не си го забравил от всичките онези религиозни бръщолевения, които трябва да научиш наизуст.

— Няма да обърна внимание на забележката ти, макар че езическата ти душа може да се успокои, ако разбере, че преди две години ходих там, докато бях във Франция като участник в международен църковен събор. После пътувах няколко дни, докато успея да намеря евтин самолетен билет, за да се върна у дома. Сониер се е превърнал в туристическа атракция. Ако млъкнеш за малко, ще ти кажа защо.

— Мълча, мълча.

— Сониер е бил беден свещеник в бедна енория. Ремонтирал е сградата на църквата, защото не са имали пари да платят на специалисти. Част от олтара се срутила. Вътре имало стари свитъци. Той се развълнувал и ги показал на всички, но не позволил на никого да ги прочете. Но местните хора и без това не можели, защото текстовете били на латински или иврит. Може би това е бил гностическият документ, за който пише тамплиерът Пиетро. Почти веднага малката енория намерила средства да ремонтира църквата и построила пансион с размери на хотел. В Лангедок започнали да пристигат много пари и върволица от кардинали. Говорим за затънтено място, за което кардиналите не били чували допреди година. Стандартът на живот на Сониер рязко се повишил. Сдобил се с нови дрехи, с иконом и изба с вино, въобще с всичко, което можел да притежава един истински принц на Църквата.

— Както и малки момчета или любовници? — не се съдържа Ланг. Франсис беше твърде лесна мишена за дребните прегрешения на Църквата.

— Още някоя вулгарност от страна на неверника, и ще затвора и ще си кажа молитвата. Сониер така и не разкрил източника на внезапно сполетялото го богатство. Умрял при загадъчни обстоятелства. Икономът му също.

— Не ми казвай. Нека да отгатна. Умрял е при нещастен случай, вероятно в пожар.

Ланг усети, че Франсис е озадачен.

— Удавил се, когато малката му лодка се преобърнала. Никой не знае какво е правил насред реката. Защо?

— Пиетро споменава четирите древни елемента — огън, въздух, вода и земя. Продължавай.

— Местните хора смятат, че пергаментите са били карта за съкровище, но така и не са ги открили. След смъртта на Сониер потокът от пари и църковни сановници в района секнал.

Ланг се протегна, борейки се с желанието да заспи.

— Провървяло му е. Намерил е заровено съкровище или олтарът е бил пълен с печеливши лотарийни билети. Какво ми говори това за тамплиерите?

Той чу гърления смях на Франсис.

— Невернико! Историята продължава. През шестдесетте години на двадесетия век някой публикувал книга, в която се изказва предположението, че Сониер е намерил съкровище, принадлежащо на тамплиерите. Те действали в онази част на Лангедок и крепостта, която Пиетро описва, е една от техните. Сониер може да е намерил част от огромното богатство, оставено от тамплиерите, когато се наложило бързо да избягат.

— Богатство? Съкровище? Докато не прочетох превода на учения от Оксфорд, мислех, че тамплиерите са били монашески орден и са положили обет да живеят в бедност, безбрачие и други неприятни неща.

— Отначало наистина са били такива. Отишли в Светите земи, за да пазят поклонниците от мюсюлманите, и се включили в кръстоносните походи. Орденът е бил основан в началото на дванадесети век. И те са дали обет за бедност като другите монаси. През следващите двеста години обаче нещата се променили. Орденът забогатял неимоверно много. Никой не знае как и откъде. Европейските крале забелязали, че войнствените монаси са собственици на замъци, земи и дори кораби. След като паднал и последният християнски аванпост в Палестина и тамплиерите се завърнали в Европа, орденът представлявал нещо като самостоятелна държава. Мнозина владетели, френският крал Филип Хубави и папата ламтели за имотите им, но се страхували от тях. През 1307 година Филип накарал стражите си да превземат замъците на тамплиерите във Франция и да хвърлят рицарите в затвора. Папа Климент Пети добре

знаел интересите си. Филип бил най-могъщият монарх в Европа и Климент бил наясно от коя страна на филията е маслото. Папата издал була и осъдил тамплиерите по множество измислени обвинения. Както се досещаш, повечето други крале и императори изгаряли от нетърпение да направят същото, за да си присвоят имотите на Ордена. Мнозина от братята били пленени и изтезавани, докато признали всевъзможни грехове — от хомосексуализъм до богохулство. Накрая изгорили на кладата заловените, поне във Франция. Английският крал Едуард II и немският крал Хайнрих не си падали по признания, изтръгнати с мъчения, и отнетото от тамплиерите там не било тъй богато като във Франция. Част от братята избягали, преди да бъде издадена папската була. Несъмнено са били предупредени. Флотата и съкровищата им обаче не били намерени.

Ланг се замисли.

— И се смята, че са оставили съкровището си в Лангедок?

— Хората, които сериозно се занимават с това, не са единомисленици. Някои предполагат, че избягалите тамплиери отишли в Шотландия. Тамошният крал Робърт Брус бил отлъчен от църквата и естествено, не бил в особено добри отношения с Климент. Други са на мнение, че тамплиерите са взели със себе си съкровището и са отплавали към остров по крайбрежието на Нова Скотия. Трети не вярват, че е имало съкровище, а богатството на тамплиерите са били имотите им.

— А ти какво мислиш?

Франсис въздъхна.

— Нямам определено мнение. За мен тамплиерите са интересна част от историята, но нищо повече. А колкото до съкровището им, смятам, че може да направиш по-добра инвестиция във време и пари, като купиш репродукция на карта с пролива Лонг Айленд, където капитан Кид е скрил съкровището си.

— Капитан Кид поне не е убивал хора.

— А тамплиерите са мъртви, макар че масоните и розенкройцерите твърдят, че имат връзка с Ордена. И двете организации крият тайни, които членовете им пазят с цената на живота си.

Ланг изсумтя презрително.

— Не мисля, че имам работа с момчета със смешни шапки или с откачалки и не съм чел за хора с прерязани гърла в твоя квартален масонски храм. Типовете от „Пегас“ имат сериозни намерения. Пазят някаква тайна, за която са готови да убиват. Обзалагам се, че това има нещо общо с парите от Ватикана и по някакъв начин е свързано с онова място във Франция, където Сониер е ударил джакпота.

— Може би — съгласи се Франсис. — А картината? Пастирите? Предполага се, че изобразеното там място е Аркадия в Гърция, а не във Франция. От друга страна обаче Аркадия се употребява в поезията като синоним за място с пасторална красота и спокойствие. Може да е метафора.

От разузнавателния занаят Ланг знаеше, че всички късчета от ребуса се подреждат само във филмите. Почти винаги имаше информация, която се оказваше несвързана с проблема и вероятно безполезна. Но в случая Пусен беше задействал механизъм за опазване на тайна, която „Пегас“ искаха да съхранят.

— Да, може да е навсякъде — отбеляза Ланг, — но Пиетро и твоят разказ ме насочват към Лангедок. Не съм сигурен къде се вмести картината на Пусен, макар че трябва да има връзка. Инак „Пегас“ не биха убивали, за да попречат на хората да разберат за значението ѝ.

— Така е, но какво е то?

— Мисля, че може би има нещо общо с гностическата ерес и твърдението им, че Йосиф Ариматейски е брат на Христос, а Мария Магдалина е негова съпруга?

— Това са два отделни въпроса. Първо, Библията, поне признатите от Църквата евангелия, мълчат по темата дали Иисус е имал братя или сестри. Тъй като юдеите в библейските времена са имали големи семейства, по всяка вероятност той е имал братя и сестри. Винаги са съществували хипотези за съпруга. Юдейският закон изисква младите мъже, особено равините, какъвто Иисус трябва да е бил, да се оженят. Някои учени смятат, че сватбата в Кана, където той превърнал водата във вино, е неговата. Проблемът с братята, сестрите и съпругата повдига тревожни въпроси за косвените и преките потомци, с които Църквата предпочита да не се занимава. Преводачът доктор Уолф има право, че династията на Меровингите е управлявала онази област във Франция в продължение на един-два

века след краха на Рим. Те претендират, че са потомци на Христос. По онова време това е бил огромен проблем за папата. Гностиците са били еретици, които вярвали, че Господ е създал Христос простосмъртен и след смъртта му не тялото, а духът му се е възнесъл на небето, противно на юдейското месианско пророчество. Няма физическо възкръсване, няма месия. Твърденията на гностиците били категорично отхвърлени на Никейския събор заедно с евангелиетата, които ги подкрепяли, както и цялата ерес, изповядваща тази доктрина.

Ланг кимна. Бореше се с умората. Челюстите му се разтегнаха в широка прозявка.

— Интересна църковна история, но не виждам какво общо има изобразеното на картината на Пусен. Ако изобщо означава нещо. „Пегас“ очевидно смятат, че има значение. Както и да е. Възнамерявам да разкрия загатката на картината или поне да разбера какво крият „Пегас“. Това е единственият начин да им отмъстя.

От другия край на линията се чу неодобрителна въздишка.

— Ланг, отмъщението може да има обратен ефект. Бих искал да оставиш полицията да се оправя.

— Мечтай си. Парижката полиция не разполага с никакви улики. Искам резултати, а не затворени неразкрити случаи. Изглежда забравяш, че хората на „Пегас“ се опитаха да ме убият в Атланта. Убеден съм, че онази вечер не искаха да побъбрят приятелски с мен. Освен това успяха да ми припишат две убийства. Бих казал, че имам много да им връщам.

— Трябва да се предадеш на полицията, преди да се наложи да убиеш още някого. Господ ще ти помогне.

— Слуховете говорят, че помага на онези, които сами си помагат, падре.

— Желаш ли съвет от приятел, а не от свещеник?

— Целият съм в слух.

— *Illegitimi non carborundum.*

— Франсис, можеше да измислиш някакъв свободен превод на „Не позволявай на копелетата да те смажат“.

— Тогава си пази задника.

Въпреки проблемите си Ланг се усмихваше, когато затвори телефона. Водеше обречена на неуспех битка със съня, но намери сили

и извади снимката на картината от портфейла си. Фигурите бяха загадъчни като надписа на латински.

Той се прозя отново и се запита дали скоро ще спи в леглото си. Мисълта за дома задейства сходна идея. Изпита желание да седи на балкона със сутрешното си кафе, да гледа града и да чете вестник.

Вестникът.

Ланг редовно решаваше игрословици с разбъркани букви. Ако се справеше, появяваше се познат израз. Ами ако надписът на латински беше като ребус във вестника, анаграма, в която привидно излишна дума предоставя букви, необходими за разчитането на посланието?

„ETINARCADIAEGOSUM.
ET IN ARCADIA EGO (SUM).“

Изтощеното му тяло и съзнание запротестираха, когато стана от леглото, за да прерови шкафа, докато намери касова бележка от „Хародс“. По-нататъшното търсене откри къс молив за вежди върху тоалетката. Ланг се залови да пренарежда буквите, като започна с онази, която докосваше пръстът на пастира, така че във всеки вариант първата да е А.

Двадесет минути по-късно той се беше вторачил в написаното, забравил за съня. Правилно ли го четеше? Латинският му беше добър за състезания по афоризми, но трябваше да се увери, че този път правилно е разчел написаното.

Ланг отвори вратата толкова рязко, че стресна млада жена, която вървеше по коридора.

— Къде мога да намеря Нели? — попита той с такъв тон, сякаш светът зависеше от това.

Тя си възвърна самоувереността, изисквана от нейната професия, посочи и заговори с акцент, който Ланг не можа да определи.

— В кабинета в дъното на коридора.

Лицето на Нели беше неестествено бледо — отражение на синкавия компютърен екран на няколко сантиметра от очите ѝ. Най-модерната технология в света вече служеше на най-древната професия.

Тя се обърна и столът ѝ изскърца.

— Променил си решението си... По дяволите! Изглеждаш сякаш си видял призрак.

Ланг предположи, че по-рано кабинетът е бил килер. Вътре нямаше място за двамата, затова застана на прага.

— Имам странна молба.

Тя му се усмихна накриво и кимна заговорнически.

— Странните желания са част от занаята ми, любов. Кожени дрехи? Вериги?

— Още по-странно. Можеш ли да намериш латинско-английски речник по това време?

Нели се втрещи, вероятно за пръв път в кариерата си.

— Латински? Да не би да ръководя университет? — Тя се замисли. — До университета има книжарница, макар че едва ли е отворена.

Ланг беше твърде развълнуван, за да чака. Ако се окажеше прав... Вероятността засенчи трезвия му разум.

— Ще отида да проверя. Запази свободна стаята ми.

Нели сложи ръка на рамото му в опит да го спре.

— Не си прави труда, любов. Едно от момичетата ми е при клиент на „Блумсбъри“. Скоро ще се обади и ще я накарам да прескочи до Мюзийм стрийт. Не е необходимо да рискуваш да попаднеш в ръцете на властите, нали?

На Мюзийм стрийт имаше кафенета и магазинчета, където продаваха стари книги и други печатни издания. Много от тях работеха до късно.

— Благодаря.

Час по-късно Ланг остави окъсания латинско-английски речник с меки корици, стъписан от откритието, че се е оказал прав. Картината на Пусен вече не беше загадка, макар че щеше да бъде нужен олимпийски скок в религиозните убеждения, за да се повярва на посланието. „Пегас“ обаче бяха повярвали. И затова бяха готови да убиват.

Разказът и загадъчният надпис твърдяха едно и също, колкото и невероятно да беше. Сега Ланг само трябваше да отбягва ченгетата и някои неприятни хора, докато намери точното място и потвърди историята на монаха, умрял преди седемстотин години.

Заминаваше за Франция.

5.

Така отлитаха дните, сякаш понесени на криле на соколи. Помагах на иконома на манастира като негов сенешал, смятах с абака и правех описи на продукцията, която крепостните селяни в храма произвеждаха^[1]. Крадях време от работата си и ходех в библиотеката, за да науча повече за гностиците и тяхното зловредно вероотстъпничество. Документите бяха толкова сквернословил и срамни, че единият беше скрит в кука колона. Съществуването му беше известно само на неколцина братя. Колко много искам да не бях един от тях! Не се забавлявах от непочтителността, показана към Светото писание, а по-скоро бях любопитен да разбера какво е съдържанието на съда, споменат в древните свитъци. Исках да узная и каква е причината папският престол да изпраща лепта на храм, чието единствено задължение е да пази Сер и Рен, две обикновени селища, които не са застрашени от опасност.

Гностическите документи ме изкушиха както змията Ева и ме накараха да търся оставени в забвение знания.

Един грях поражда друг и аз започнах да се отдалечавам от замъка. Пътешествията ми ме отведоха отвъд границите на феодалното владение на тамплиерите, покрай река Салс и в хълмовете и планините, и по-точно в Кардю. Избрах този път, защото беше най-сходен с описания в пергаментите на еретиците — древния римски път, по който бяха поели Йосиф Ариматейски и Мария Магдалина, когато бяха дошли по тези места^[2]. Уреждах напускането на задълженията си към моите братя и към Бога, като безсрамно лъжех по-висшите от мен и лицемерно твърдах, че обикалям границите на имението на тамплиерите. Извършвах още по-голям грях, защото търсех забранени знания.

Местните селяни не можеха да ме упътят, защото говореха на диалект, който не разбирах. Дори да знаеха франкски или латински,

едва ли щяха да отговорят на въпросите, изпълнили главата ми. Бяха мръсни и кални и воняха на пот и на изпражнения и ми беше трудно да запомня, че и те са деца на Бога. Още по-смущаваща беше мисълта, че произхождам от такива като тях. Чистите дрехи, ястията с месо всеки ден и спретнатото легло нощем бяха породили у мен греха горделивост, който се беше вкопчил в душата ми като минога за злочеста риба.

В един октомврийски ден се връщах от поредното си пътешествие. Земята все още беше прашна и суха, защото зимните дъждове не бяха започнали. Овощните градини бяха отрупани с узрели плодове и есенни листа, а лозите представляваха само чепати вейки, тъй като гроздето вече беше обрано и сложено да се суши. От запад духаше студен вятър с дъха на първия сняг, който виждах на планините, известни като Пиренеи, в чието подножие свършва Лангедок и започва иберийската страна Каталуния. Тогава се запитах защо тамплиерите не освободят от езичниците земите от другата страна на планината^[3]. Спрях на склона на Кардю, за да благодаря на Бога за зрелищната гледка и да се възхитя на величието и великолепието, сътворено само за шест дни. Едва изрекох „Амин“, когато огромен заек, несъмнено затлъстял от изобилната храна през лятото за сметка на градините на Ордена, изприпка досами краката ми, а после спря малко по-нагоре и ме погледна дръзко.

Заекът прекъсна мислите ми за нашия Създател. Спомних си за летните месеци, преминали без вкусното месо, което виждах пред мен. Вдигнах кривака и предпазливо тръгнах към него.

На втората крачка не стъпих на твърда земя под храст боровинки, а в празно пространство, и паднах. Изправих се и докато посягах към тоягата, която бях изтървал, видях, че храстите прикриват отвор в земята, много по-голям от онзи, където бях хлътнал.

Не беше обикновена дупка на животно, а тунел или шахта в камъка. Беше бяла като далечния сняг и толкова хитро замаскирана, че ако не бях паднал, щях да я подмина, без да я забележа. На стените се виждаха следи от каменоделска работа. Следователно не беше естествен процеп или разсед в планината, а създадена от човешки ръце пещера. Ако не се бях обърнал и потърсил обяснение за откритието си, щях да посрещна в мир очакващата ме съдба. Сатаната обаче разпали любопитството, което ме поведе напред.

На светлината отвън видях, че се намирам в примитивно разширена пещера. Мракът не ми позволяваше да преценя точните ѝ размери, но можех да стоя изправен и протегнатите ми ръце не докосваха нито стени, нито таван.

В средата на неравния под забелязах някакъв предмет, камък, голям колкото свитък^[4]. На него бяха издълбани букви. Не можах да разбера дали са юдейски, арамейски или латински. Прокарах пръсти по тях, защото нямаше достатъчно светлина, за да ги видя ясно. Структурата на камъка беше като на варовика в Лангедок, затова по всяка вероятност беше издялан там, където го бях намерил^[5]. Едва ли такъв тежък предмет беше донесен от Светите места. Нямаше да разбера това, без да прочета надписа, и бях изпълнен с желание за знания не по-малко страстно от онова, което кара мъжа да търси блудница.

Трябваше ми светлина, за да изследвам загадъчното си откритие. Храмът беше само на четвърт час път и се виждаше от входа на пещерата. Светлината на восъчната свещ щеше да уталожить жаждата ми за знания, по-силна, отколкото стомахът ми някога бе изпитвал за храна.

Побягнах, сякаш ме гонеше адът, както действително се оказа, и се втурнах през портите, поздравявайки едва-едва пазачите. Прекосих сводестата галерия и привлякох вниманието на всички. Не ме беше грижа за упреците, които щеше да предизвика подобно държане^[6]. Толкова много бързах, че забравих да се придържам към стените на галерията. Хукнах по средата, без да се съобразявам кои от братята ми щяха да бъдат принудени да се дръпнат. Влязох вътре и потиснах инстинктивното си желание да грабна първата запалена свещ. Намерих една в стаята си и спрях в параклиса, за да я запаля от постоянно горящите свещи там. В бързината едва не забравих да се поклоня и да се прекръстя на излизане.

Върнах се в пещерата по-бавно, отколкото я бях напуснал, защото ако ветрецът или някое рязко движение угасеше свещта, трябваше отново да ходя до храма, за да я запаля.

Коленичих до каменната плоча и доближих свещта. Латинският надпис беше на толкова стар диалект, че ми беше трудно да го разчета. Камъкът, на който беше издълбан, се беше изронил.

Докато съзерцавах надписа, сякаш леденостудената ръка на Сатаната стисна сърцето ми и пред очите ми се спусна мрак. Нямам представа колко време съм бил в безсъзнание, но когато се свестих, изпитах желание да не се бях събудил. Дори сега не се осмелявам да назова какво имаше под камъка според надписа. Огънят, на който скоро ще бъда предаден, няма да бъде достатъчен, за да пречисти душата ми от издълбаното на камъка проклятие.

Бях втрещен и обезумял и не знаех какво да направя. Трябва да съм бил обладан от дявола, защото се опитах да отместя камъка. По Божията воля плочата беше дълбоко забита и не помръдна. Ако бях успял, със сигурност щеше да ме сполети участта на съпругата на Лот^[7], защото очите ми щяха да видят нещо много по-ужасяващо за Бога от края на Содом. Следващата ми мисъл беше да споделя откритието си с по-мъдри и по-отдадени на Бога от мен. Те вероятно щяха да го обяснят. Сега съзнавам, че това беше същото непреодолимо желание, с което Сатаната бе изкушил Ева, за да сподели греха си с Адам, разпространявайки болестта на греховните знания като чума^[8].

Знам, че не бях с ума си, защото оставих недогорялата свещ. Това разточителство беше един от по-малките грехове, които щях да извърша поради любопитството, което дяволът запали в душата ми.

Когато пред очите ми отново се появи храмът, аз видях, че оттам излизат на тълпи мъже на коне, повечето рицари, всички облечени като за сражение. Сред тях разпознах Гийом от Поатие, Тартус Германеца и други — най-опитните в изкуството на войната. Оръженосците водеха мулета, натоварени като за продължителен поход. Те отминаха, преди да стигна до крепостните стени, оставяйки облак задушавач прахоляк.

Изненадах се, като видях, че портите са вдигнати и никой не ги пази, защото ако бяха тръгнали да прогонят нашественици, от които Светият престол се страхуваше, рицарите тамплиери със сигурност щяха да обезопасят източника си на провизии.

Вътре цареше бъркотия и смут. Свинете и воловете бяха отвързани и тичаха свободно из градините на манастира, а в краката ми пляскаха с криле и търчаха напосоки патки и кокошки. Не можах да намеря Филип и предположих, че е заминал с господаря си. Икономът беше в склада до трапезарията и замислено се взираше в разпръснатите на пода хранителни продукти и бъчви за вино с разкъсани обръчи.

Той беше възрастен човек и обичаше реда. Гласът му трепереше от тъга.

— Заминаха — каза икономът, преди да успея да го попитам каква е тази суматоха и бъркотия. — Пристигна ездач, изпратен от самия брат Жак дьо Моле^[9]. На всички незаети с друго братя беше заповядано да вземат свещените реликви, да изпразнят хазната и да се запасят с провизии за седем дни. Не знам с каква цел.

Това беше изключително странно. „Незаетите с друго братя“ бяха рицарите, обучени в изкуството на войната. Оставаха само отговарящите за прехраната. Ако отиваха да се сражават, рицарите със сигурност не биха получили заповед да изложат на риск свещените реликви и съкровището на Храма, като ги занесат на бойното поле. Мислех само за моето опасно и зловредно откритие и не обърнах голямо внимание на прищявката на Великия майстор на ордена. Питях се на кого бих могъл да се доверя.

Мъдростта на решението на Великия майстор се изясни след вечерня. Бяхме се събрали в дома, седяхме на издяланите в стените каменни пейки и обсъждахме малкото работа, останала след заминаването на рицарите. В монашеските си одежди криех мастило, паче перо и хартия, защото възнамерявах да се върна към задълженията си, когато съвещанието приключи, макар че всъщност съзнанието ми беше завладяно от откритието и не знаех дали ще мога да събера две и две. Нямах представа на кого да се доверя. Първата част на Правилника на Ордена беше прочетена^[10], когато вратата се отвори с трясък. На прага застана кралският наместник за Сер и Рен, придружен от тълпа въоръжени мъже.

— Какво желаете, братко? — попита икономът, който според правилника на Ордена като присъстващ старши брат поемаше задълженията на игумена.

— Не съм ви брат — отвърна кралският наместник.

Не знаех името му, но бях го виждал в храма. Малките му свински очички надничаха от тлъстото лице, сякаш беше търговец и се готвеше да предложи цена за топ плат.

— Какво означава това натрапване? — настоя икономът.

Кралският наместник се дръпна и помещението се изпълни с въоръжени мъже, които блокираха вратата. Единственият изход беше през килера на склада.

— В името на Филип, по Божията милост крал на французите, ви заповядвам да се предадете, защото сте арестувани и всичкото ви имущество е конфискувано.

Братята възнегодуваха.

— Не може да бъде! Ние сме служители на Църквата и сме неподвластни на законите на крал Филип!

Кралският наместник остана невъзмутим и се изсмя, същински кучешки лай, докато четеше от документ с кралския печат.

— Кралят ви обвинява в престъпленията идолопоклонничество, богохулство, разпътен живот и физически извращения като ласки и целувки на интимни места, изгаряне трупове на починалите братя, за да смесвате пепелта с храната на по-младите братя, изпичане на живи бебета, намазване на идолите с мазнина, извършване на тайни ритуали и мистерии с млади девиси и редица други злодеяния, които са твърде ужасяващи и немислими, за да бъдат назовани^[11]. Отнемат ви се всички права да бъдете изслушани в църковни съдилища.

— Ще отговаряте пред Негово Светейшество! — обади се някой.

— Негово Светейшество се подчинява на крал Филип — отвърна наместникът.

След това заявление ние бяхме грубо изблъскани и измъкнати навън, качени на теглени от мулета каруци и откарани в нощ, осветена от бледа луна. Слабата светлина не разпръсна мрака в душата ми, защото отправените към нас обвинения бяха толкова далеч от истината, колкото клетвопрестъпничеството. Единствената ми утеха беше, че мнозина от братята очевидно са били предупредени днес следобед и аз бях станал свидетел на бягството им.

Не можех да не мисля дали хората на краля са намерили документа или все още е в безопасност в скривалището си. Притежанието на такива писания би осъдило на смърт всички ни.

Нямах представа къде ни водят, но не хранех надежда какво ще се случи с нас, когато пристигнем. Знаех какво правят с вещиците, магьосниците и еретиците. Най-мъчителна и болезнена беше мисълта, че изкуплението не е сигурно. Бях научил това в пещерата и дълбоко в душата си бях по-отявлен еретик, отколкото виновен по предявените обвинения.

[1] През двете столетия на съществуването им, на тамплиерите са били дадени огромни имения, в повечето от които имало крепостни селяни. Следователно всеки храм се превърнал във феодално владение.

↑

[2] Макар и неподходящ за моторни превозни средства, маршрутът на този стар римски път може да се установи. Първият опит за точно земемерно изследване на Франция (1733–1789 г.), предприет от бащата и сина Жак и Сезар-Франсоа Касини дьо Тюри го посочва като основен достъп до района. ↑

[3] До 1492 г. части от Испания били окупирани от маврите и берберите, макар че по времето, когато Пиетро пише, Андалусия, а не Каталуния е била провинцията, управлявана от мюсюлманите. ↑

[4] Не е имало стандартен размер за ръкописите, които монасите са преписвали, но се предполага, че средната големина е била шестдесет на четиридесет сантиметра, а дебелината на свитъка тридесет. ↑

[5] Авторът употребява латинските думи „in situ“, които означават първоначално или естествено положение. Тъй като издяланият камък едва ли би могъл да бъде естествен или първоначален, преводачът си позволи волността да се отклони от оригиналния текст. ↑

[6] Правилникът на средновековните монашески ордени често забранявал бягането, бързането или друг вид припряно поведение, което е в разрез с атмосферата на размисъл в манастира. Вероятно Пиетро мисли за бившата си обител. ↑

[7] Племенник на Авраам. Предупреден от два ангела, той избягва от обречения град Содом. Жена му се обръща да види разрушенията и се превръща в стълб от сол. Битие 19:1-26. — Б.пр. ↑

[8] Черната смърт, или бубонната чума, станала причина за смъртта на почти една трета от населението на Европа, щяла да се разрази след петдесет години. По времето на Пиетро не са били известни ограничени епидемии. ↑

[9] Жак дьо Моле, Велик майстор на Ордена в периода 1293–1314 г. Само три години преди да успее да убеди папа Бонифаций VIII да освободи Ордена в Англия от данъци по заповед на Едуард I, Дьо Моле получава обещанието на папата, че „преносимото имущество на

Ордена няма да бъде отнето от светската власт, нито недвижимите им имоти ще бъдат опустошени или унищожени“.

[10] Домът е бил помещението, където различните глави на правилника на Ордена са били четени на братята и са били обсъждани вътрешни делови въпроси.

[11] Оригиналният списък на пълните обвинения, общо осемдесет и седем на брой, се пази в Националния архив на Франция и включва различни форми на идолопоклонничество, като култ към животни, и даване на правото на Великия майстор да опрощава грехове.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

1.

Лондон, Пикадили.

05:30 ч.

Вътрешният часовник на Ланг го събуди. За миг изминалият ден му се стори мимолетен като съня, който вече не си спомняше. „Пегас“ и тамплиерите бяха само кошмар, който можеше да изчезне като дим. Джанет и Джеф бяха в дома си в Атланта и се приготвяха за работа и училище. Ланг трябваше да провери електронния си бележник, за да види какви са задачите му през деня.

Женското ухание в стаята и сладко-киселият вкус на мазната китайска храна от предишната вечер бяха по-осезаеми. Реална беше и болката в ръката му от удара в стомаха на мъжа.

Ланг беше заспал, без да си направи труда да се съблече. Раздърпаните му дрехи и наболата брада не показаха предпочитания от него образ, когато се погледна в огледалото над тоалетката. Той почука на вратата на банята между двете стаи. Никой не отговори. Едва ли някое от момичетата на Нели беше станало в този ранен час. Ланг заключи отсрещната врата и се съблече. Имаше усещането, че дрехите са се превърнали във втора кожа на тялото му. Пусна душа и нагласи температурата на водата. Ароматът на цветя на сапуна беше твърде силен за него, но въпреки това пречистващ и освежителен.

Докато горещата струя масажираше гърба му, Ланг състави план как да мине през Лондон, международната граница и френските градове и села. Беше готов да се обзаложи, че британските железопътни гари и летища се наблюдават.

Той се изкъпа и с лека погнуса се избърса с единствената хавлия, която вонеше по-лошо и от сапуна. В шкафчето над мивката намери малка розова самобръсначка. Опитвайки се да не мисли на кои места на тялото е била използвана, Ланг внимателно избърсна областта около мустаците си. Вече беше свикнал с тях, сякаш бяха негови.

После се облече и огледа резултата. Обикновен трудов човек в измачкано облекло. Нямахше да бъде зле, ако се беше осмелил да излезе и да си купи нови дрехи, но беше твърде рисковано.

Ланг излезе от стаята и провери дали някой друг е буден.

В малката кухня встрани от главния салон видя висока чернокожа жена в лъскава смарагдовозелена рокля. Тоалетът с дълбоко изрязано деколте и къса пола показваше, че току-що се е върнала от нощна смяна.

— Здравсти! — каза тя с дрезгав глас с акцент от Антилските острови. — Кой те доведе тук?

— Нели ми разреши да пренощувам.

Жената се обърна към него и учудено повдигна изящните си вежди.

— Неприятно ми е дори да си помисля колко ти е струвало това, скъпи.

— Трябва да отида в Манчестър — без предисловия заяви той.

Та изви стройното си тяло, за да напълни чаша с вдигащо пара кафе, и късата ѝ рокля се вдигна с още десетина сантиметра. Ланг реши, че не го е направила неволно.

— Манчестър? — повтори проститутката. — Далеч си от дома си, скъпи. Съпругата ти сигурно знае, че ще се прибереш.

— Ще ти платя да ме закараш.

— Не съм такси, скъпи. Върнах се преди малко. Ще трябва да вземеш влака като всички останали — отвърна тя, но изглежда размисли, докато пиеше кафето си. — Жалко. Налага се да наема кола. Нели сигурно знае някоя агенция...

Очите ѝ бяха същия цвят като кафето и го наблюдаваха изпитателно. Ланг имаше чувството, че е жребец, когото оценяват на селски панаир.

— Специален приятел ли си на Нели?

Той не устоя на аромата на прясно направеното кафе, взе чаша от плота и ѝ я подаде.

— Може ли?

Жената леко поклати глава, без да откъсва очи от него.

— Налей си.

Ланг напълни чашата.

— Познавам я отдавна.

Тя изпи кафето си и млясна, сякаш опитваше нещо много вкусно.
— Колко би платил на някого да те закара до Манчестър?

Той сви рамене.

— Колко струва? Двеста?

Проститутката му се усмихна, показвайки ослепителнобели зъби.

— Чудесно. За двеста лири ти гарантирам най-забавното преживяване в живота ти.

Ланг не се съмняваше в това, но в момента не беше в необходимото настроение. Загатнатият му отказ изобщо не я притесни. Няколко часа по-късно тя го остави на терминала на „Бритиш Еървейз“ в Манчестър. Едва когато колата потегли, Ланг осъзна, че не я беше попитал как се казва, нито тя него. Всъщност жената беше показала професионална липса на любопитство през целия път и не пророни дума, когато той я помоли да спре на един мост, откъдето хвърли пистолета в реката долу.

Използването на документите за самоличност и кредитната карта на Хайнрих Шнелер беше рисковано. Ланг предполагаше, че чадърът, който забрави в магазина на Дженсън, е проследен, но нямаше достатъчно пари за билет. Тъй като отиваше в страна от европейската общност, паспортът не му трябваше, но се нуждаеше от нещо, което да го идентифицира като гражданин на Обединеното кралство.

Ланг започна да наблюдава една сергия за вестници и внимателно избра жертвата, мъж на неговите години и с подобно телосложение. Човекът взе „Гардиан“ и пхна портфейла в джоба на сакото си. Ланг го блъсна леко, извини се учтиво и се превърна в Едуард Рийс — името в шофьорската книжка на мъжа. Махна мустаците, купи си слънчеви очила и с тях се нареди на най-дългата опашка. Всеки продавач на билети би предположил, че лицето му ще съответства на снимката в шофьорската книжка, докато Ланг демонстрираше обичайното за пътниците нетърпение, като местеше тежестта си от крак на крак и поглеждаше часовника си.

Той се опита да не изглежда прекалено успокоен, когато красивата жена зад гишето му даде билета.

— Приятно пътуване, господин Рийс. Когато пристигнете в Лондон, обърнете се към нашия представител на изхода да ви обясни къде да се качите на самолета за Тулуза Бланяк.

Ланг седна на мястото си със смесица от обичайния си страх от летене и задоволството, че дотук всичко е минало безпроблемно. На летище „Гетуик“ щеше да се прехвърли от вътрешните на международните изходи, без да се налага да минава през охраната и полицията, която несъмнено го издирваше. Можеше дори да използва картата „Виза“ на Шнелер. Това беше причината да вземе този полет. Искаше да избегне „Хийтроу“, чието разположение би изисквало да влезе в залата за международни полети и да мине през детектори за метал, наблюдателни ченгета и камери.

2.

*Лондон, Международно летище „Гетуик“
09:56 ч.*

Ланг беше незабележим сред хората, пътуващи по работа, докато прекосяваше залата. Като мнозина други и той не носеше багаж.

Можеше да се усъмни, ако беше видял пътника зад него, който се шмугна в тоалетната, вместо да продължи към чакащите самолети за различни точки на Великобритания. Мъжът влезе в една от кабинките, затвори вратата и отвори мобилния си телефон.

— Той заминава — каза човекът.

3.

Лондон, Мейфеър

11:02 ч.

Герта седеше пред монитора и кимаше, сякаш изразяваше съгласие. Както беше предположила, кредитната карта „Виза“ представляваше неустоим източник на финансиране за Ланг. Тя се поздравя за логичното мислене. Мъжете наистина бяха предсказуеми.

Тулуза Бланяк? Лангедок беше споменат в документите от Оксфорд и се намираще някъде в югозападна Франция. Ланг беше казал това на Джейкъб и очевидно мислеше, че там ще открие тайната на „Пегас“, заради която едва не го убиха. Може би имаше право, но по всяка вероятност го очакваха неприятности.

Герта стана, излезе от компютърната зала, където пушенето беше забранено, спря в коридора и запали цигара. Трябваше да поиска още няколко услуги и да отиде при момчетата от Второ управление „Наука и технологии“, макар че не ѝ беше необходимо нещо научно, нито високотехнологично.

Първо обаче трябваше да се обади по телефона. Пренебрегвайки погледите на непушачите, тя влезе в асансьора, без да угаси цигарата си, а когато излезе навън, забърза към най-близката метростанция и редицата телефонни автомати.

Герта набра номера и пушна монети, когато от другия край на линията отговориха.

— Ти позна. Той отива във Франция. Всъщност самолетът му би трябвало да се приземява в момента — без предисловия каза тя и после се заслуша. — Добре, ще те посрещна.

4.

*Международното летище на Тулуза Бланяк
11:42 ч.*

Ланг пристигаше от страна от Европейския съюз, затова нямаше причина двамата полицаи на вратата да го забележат. Те бяха съсредоточили вниманието си върху младата жена, която продаваше кроасани в малкото кафене. Гърдите ѝ бяха истинско предизвикателство за производителите на сутиени.

Ланг се озова в голям модерен терминал и ако нямаше указания на различни езици, лесно можеше да помисли, че се намира в Бирмингам или в Пеория, Илинойс. Спътниците му от самолета се разпръснаха бързо, без да се интересуват от него. Заминаващите бяха отведени на борда, самолетът беше презареден и след няколко минути Ланг беше единственият човек в залата. Изглежда никой не го следеше.

Банята на Нели беше по-просторна от пежото „Джуниър“, което бе резервирал, преди да излезе от „Гетуик“. Добре че нямаше багаж, защото пространството беше твърде малко.

„Евро Кар“ разполагаха само с тази кола в момента, затова Ланг показва шофьорската книжка на Рийс, подписа договора, плати депозита в брой и седна зад волана. Когато откриеше, че портфейлът му е изчезнал, Рийс сигурно щеше да уведоми съответните власти първо за загубата на кредитните си карти и тогава да съобщи за кражбата на шофьорската книжка.

Пътят минаваше покрай еднакви съвременни небостъргачи и Ланг се запита защо модерните европейски жилища са неизменно грозни. Пътните знаци го насочиха към центъра на града, където средновековният камък и хоросанът замениха модерните блокове.

Той забеляза поне едно предимство в размерите на пежото, когато се вмъкна на свободно място за паркиране между старо дъшаво и рено. Над покрива на колата Ланг видя розовата тухлена кула на базиликата „Сен Сернин“ — само тя бе останала от манастира от единадесети век според пътеводителя, който беше купил от летището.

На площада като почти във всички европейски градове имаше катедрала, а самият площад беше превърнат в малък пазар. Временните сергии предлагаха изненадващо разнообразие от плодове толкова рано през пролетта. Имаше и цветя във всевъзможни багри. Уханието им се смесваше с миризмата на риба, раци и миди в тави с натрошен лед.

Жени държаха малки деца и се пазаряха с продавачите. Както и в Рим, на пазара имаше малко мъже.

Ланг тръгна по тясна калдъръмена улица да търси онова, което му трябваше, и мина край колбасарница. Над тлъстите наденици на витрината бяха окачени неоскубани птици и неодран дивеч. Прясно изпечените пайове и кейкове в съседната сладкарница бяха наредени до франзелите. Ланг погледна отраженията във витрините и видя само своето.

Той намери магазин с екипировка за къмпинг и според местонахождението му предположи, че е посещаван предимно от местни клиенти.

В края на краищата Лангедок беше малка селска провинция, сгушена в подножието на Пиренеите. Доколкото Ланг видя, областта привличаше малко туристи. Когато говореха за южна Франция, хората обикновено имаха предвид източната съседка на Лангедок — летният курорт за забавление на богатите — Ривиера. Кан, Ница и Антибите бяха световноизвестни, докато малцина чужденци можеха да назоват друг град в Лангедок, освен Рокфор — родното място на синьото сирене.

Близките възвишения и планини обаче привличаха местни алпинисти и туристи, които коренно се различаваха от летовниците на Лазурния бряг. Планинарите бяха млади, любители на приключенията и нямаха пари за пътуване до по-далечните и престижни Алпи.

Всичко това вероятно обясняваше защо собственикът на магазина беше намръщен и неучтив. Както и фактът, че беше французин. Ланг не беше млад като повечето му клиенти и се надяваше, че изглежда по-заможен. Беше сигурен, че човекът не обича мръсотията, насекомите и непредсказуемостта време в планината.

Ланг знаеше какво иска — туристически ботуши „Мефисто“, най-хубавите в магазина и със сигурност най-скъпите, съдейки по внезапното въодушевление на продавача, докато му ги показваше. Ланг

избра и филцова шапка с кожена лента, каквато би харесал Индиана Джоунс, половинлитрова пластмасова манерка, две дебели памучни ризи, два чифта джинси, компас, сгъваема лопата и фенерче с резервни батерии. Накрая взе и въже, най-издръжливата и лека разновидност със стъклени нишки, предпочитана от сериозните алпинисти. Цената му вероятно се равняваше на седмичния приход от продажбите. Ланг плати и презрението на французина се замени с добронамереност.

Малко по-нататък по улицата Ланг купи евтин фотоапарат със светкавица, няколко филмчета и куфар от дебел картон за придобивките, които после едва напъха в малкия багажник на пежото.

Той излезе от града и се отправи на юг към Лиму. Двете тесни ленти на шосето лъкатушеха през терен, какъвто не беше виждал. Зелени хълмове се редуваха със заострени голи белезникави скали, същински гигантски кости, стърчащи от земята. Пиренеите вдясно бяха ефемерни като сън в далечната мъгла.

Движението не беше оживено. Имаше повече трактори, отколкото автомобили. Ланг мина покрай лозя, където напъпилите лози се бореха със скалистата почва. Овцете приличаха на валма памук, разпръснати по хълмовете. В много от нивите растяха слънчогледи и тютюн.

Колкото по на юг отиваше, толкова повече развалини виждаше. Останките от няколко големи крепости и замъци избледняваха под лъчите на същото слънце, което бе топило Пиетро преди седем столетия. Мисълта беше страшна — сякаш Ланг се връщаше във времето.

Той мина през Лиму. Според пътната карта в колата това беше последното достатъчно голямо селище преди крайбрежието, за да бъде обозначено като град. Ланг зави по ръба на дълбока пропаст. Далеч долу блещукаше вода. Там се виждаха и червените керемидени покриви на селата Еспераца и Кампан-сюр-Од. Испански звучащи имена го накараха да си спомни, че тази част на Лангедок е била област в Каталуния преди една от безкрайните войни, преначертали границите на Европа за две хилядолетия.

Дори да имаше знак за Рен ле Бен, Ланг го пропусна. Селцето се състоеше от купчина измазани с вар сгради с керемидени покриви. Беше твърде малко, за да има катедрала или дори площад. Ланг

трябваше да намали скоростта, защото настигна трактор. И трактористът, и машината бяха виждали по-добри дни.

Въпреки облаците от мазен дизелов пушек Ланг навреме забеляза знака за странноприемница „Рен ле Бен“ и зави по черен път с разцъфнали плодни дървета от двете страни. На малкия хълм пред него се появи сграда, боядисана в розово. Според пътеводителя това беше единственият хотел в радиус от няколко километра.

Преди да слезе от колата, той отново си сложи мустаците. Подът на фойето беше от варовик. Тъмната ламперия се издигаше до коридора на втория етаж. Над главата му беше окачен селски полилей с форма на колело от каруца. На чамовото бюро имаше месингова лампа, подвързан с кожа регистър и излъскан звънец. Дневната светлина струеше през сводест вход вляво, отвъд който се виждаше малката трапезария на хотела с един-единствен прозорец към долината на Од.

Ланг остави куфара си и отиде да разгледа. Жена миеше чиниите от обяда.

Тя се стресна, вдигна глава и го видя.

— Oui?

Френският му не беше по-добър от италианския.

— Chambre?^[1] — с надежда попита той и остана приятно изненадан, когато му отговориха утвърдително.

По време на единствения си престой в снобския парижки хотел „Бристол“ Ланг беше използвал английско-френски речник и се пребори със синтаксиса и трудното произношение, за да помоли да му донесат студена напитка. След няколко минути наистина получи нещо студено, само че беше мъртва риба. Случката промени мнението му за лингвистичните му способности и за французите. Не ценеше особено много и двете.

— Американец ли сте? — на съвършен английски попита жената.

— Германец — с подходящ твърд тевтонски акцент отвърна той.

Тя избърса ръцете си в престилката и се усмихна, сякаш да покаже, че разликата е незначителна.

— Имаме стая с изгледа, който виждате оттук — продължи жената на английски и посочи прозореца зад себе си.

Тя го заведе обратно във фойето и отвори регистъра. Ланг с нежелание ѝ даде паспорта и кредитната карта на Шнелер.

Ако му провървеше, данните от паспорта щяха да стигнат до полицейските компютри в Париж едва след няколко дни, и жената щеше да прокара кредитната карта през автомата чак когато Ланг плащаше и напускаше хотела. Тя изглеждаше разочарована. Записа номера на паспорта и направи ксерокопие на картата.

Ланг се опита да си спомни кога за последен път видя да правят ксерокопие на кредитна карта, вместо да я обработят електронно. Жената му я върна, взе ключ от таблото и тръгна към стълбите. Ланг трябваше да подтичва, за да върви редом с нея. Тя отвори една от вратите в коридора и мълчаливо му направи знак да влезе. Стаята не се отличаваше с нищо друго, освен с обещания изглед към Од. Туристическите списания биха описали въодушевено пейзажа — нещо като искрящи на слънцето диаманти и река, криволичеща сред варовикови скали.

Веднага щом жената излезе, Ланг отвори куфара и облече джинси и дебела риза. Ботушите бяха по-удобни, отколкото му се сториха в магазина. Той взе въжетото и го закачи на колана си заедно със съгваемата лопата.

После заключи, откъсна косъм от главата си и го залепи със слюнка между вратата и касата. Ако някой влезеше в стаята, той трябваше да знае.

ТАМПЛИЕРИТЕ: КРАЯТ НА ОРДЕНА

РАЗКАЗ НА ПИЕТРО ОТ СИЦИЛИЯ

ПРЕВОД ОТ СРЕДНОВЕКОВЕН ЛАТИНСКИ ОТ НАЙДЖЪЛ УОЛФ, ДОКТОР НА ИСТОРИЧЕСКИТЕ НАУКИ

6.

След шест дни стигнахме до мястото, където ни водеха тъмничарите. Ако имах повече мастило и хартия, разказът ми щеше да бъде изпълнен с жестокостите и лишенията, които понесохме, но тези факти вече не са важни.

Не знам нищо за сградата, където ни държат, освен че е кралски замък с две кули на висок хълм с изглед към река. Всеки брат е в отделна килия, за да не можем да общуваме. Моята килия се намира под повърхността на земята, затова нямам прозорец. Стените са

толкова дебели, че не чувам нищо, освен припкането на гризачи в сламата, която ми е легло и единствена мебел. По камъка се стича вода и влага, и мирише на гнило и разложение.

Веднъж дневно под вратата подават копаня с помия, каквато не бих дал и на свиня. Няма лъжица, нито нож и трябва да изпреварвам плъховете и после да ям като куче. След третия ден на затворничество се научих да благодаря на Бога и за малкото храна, която ми дават.

Когато ни арестуваха, не ни позволиха да вземем нищо, освен дрехите на гърба си. Ако не бях скрил в дрехите си материалите за работа след вечеря, нямаше да мога да запиша последвалите събития.

Първата сутрин след пристигането ни бях грубо завлечен в голяма стая и изправен пред огромен подиум. Там седеше човек, когото ми представиха като служител на Великата инквизиция в Париж. Той ми прочете обвиненията, вече отправени от кралския наместник. Отрекох ги и после ме поведоха към друга стая, откъдето се чуваха писъци и стенания.

Предположих, че там щяха да ме изтезават, за да призная лъжливите обвинения срещу братята от Храма в Ерусалим. Не знам кое беше по-лошо — да чакам, докато слушам страданията на другите, или да изтърпя мъченията.

Исках да се моля на Бога да ми даде сили да издържа, но мисълта за проклетата пещера ме лишаваше от набожността и вярата, защото не знаех на кого да се моля.

В помещението настъпи тишина и отвътре изнесоха осакатеното тяло на мъртвия стар иконом. Всъщност той беше един от онези членове на Ордена, на които им провървя.

Завързаха ме за желязна рамка в седнало положение, така че краката ми да са опънати към параван. От другата страна беше запален огън. Намазаха петите ми с масло, магнаха паравана и ги изпекоха като еленово месо над огнище. От време на време преместваха паравана, за да регулират горещината, и всеки път ми прочитаха възмутителните обвинения. Отричах, въпреки че усещах миризмата на изгорялата си плът. Заглуших слуха си с писъци и сетне пред очите ми падна благословен мрак.

Инквизиторите ме свестиха и започнаха отново.

На следващия ден ми извадиха два зъба, а на по другия ме сложиха в страпато — уред за изтезания чрез вдигане и спускане с

въже.

Нямах представа откога лежа в сламата в окаяната си килия. Изгорената ми плът привлечаше гризачи и други гадини, а разкъсаните мускули ме боляха, докато ги отблъсквах, когато пред мен се появи момче. Отначало помислих, че е видение, породено от агонията, от която често изпадах в безсъзнание. Момчето обаче беше изпратено да се грижи за нещастниците като мен и да смени сламата и позеленялата воняща вода във ведрото.

Името му е Стефан и ми носи новини. От него научих, че дори понтифът папа Климент V ни е изоставил и се е съюзил с крал Филип, за да унищожи Ордена на тамплиерите, въпреки обещанията на предшественика си. Негово Светейшество обявил всички тамплиери за вероотстъпници, имуществото им било конфискувано и Ордена забранен. Много рицари, голяма част от съкровищата и корабите им изчезнали безследно.

Братята, които откажат да се признаят за виновни по отправените срещу тях обвинения, щели да бъдат изгорени пред храма в Париж.

Двоумя се дали да извърша клетвопрестъпничество, като се призная за виновен — така ще се избавя от изтезанията, но ще обрека на вечно проклятие душата си — или да остана верен на истината, да търпя изтезанията и накрая да бъда изгорен на кладата. Бих избрал второто, ако все още вярвах, че ще ми донесе опрощение на греховете и спасение. Всъщност нямах избор. В планината Кардю бях научил, че няма спасение.

Ако бях останал смирен и скромен монах в Сицилия и не се бях полакомил за хубава храна и дрехи, сега нямаше да съм в това положение. Ако...

Принуден съм да прекратя писането и да скрия мастилото, пачето перо и хартията, защото ще ми ги вземат, ако ги открият. Мастилото почти свърши и го разредах с вода, за да мога да напиша още нещо. Изглежда ми остава малко да разказвам и кратко време да живея и чувствам силни болки, докато пиша, защото на раменете ръцете ми са извадени от ставите и пръстите ми са подути от изтръгването на ноктите.

Очаквах да ми причинят още страдания, но ме заведоха пред инквизитора и ми заповядаха да разкрия как съм приет в Ордена. Церемонията беше скромна и бе извършена в присъствието на Великия

майстор Жак дьо Моле. Казаха ми, че ще бъде много трудно да служа на нашия Бог Исус Христос и на вишестоящите в Ордена, ако не е по моя собствена воля. Поискаха да отговоря на няколко въпроса. Карал ли съм се с някого, имам ли дългове и дали съм женен. Като чухме последното, аз и неколцина братя при спомена за послушничеството ми в Сицилия се усмигнахме въпреки сериозността на въпроса. Имам ли телесни недъзи? После попитаха дали някой има възражения срещу посвещаването ми и след единодушния отрицателен отговор бях приет в Ордена на тамплиерите.

Инквизиторът се намръщи, докато писарите драскаха с перата, и ме попита какви клетви съм полагал. Отговорих искрено, че съм се закълел над Книгата и Кръста да бъда скромен, смирен и беден до края на живота си. Великият майстор ме целуна по устата и ме предупреди, че вече трябва да спя по риза, долни гащи и чорапи, завързани с връв, да не влизам в дом, където има бременна жена, да не присъствам на сватби, нито на раждане, да не вдигам ръка срещу друг християнин, освен при самоотбрана, и да не лъжа.

Дадох тези показания и ме върнаха в килията. По-късно Стефан ми каза, че думите ми били същите като на другите тамплиери, разпитани през деня, но въпреки това инквизиторът обявил всичко за лъжа.

Ако Стефан не ми беше доверил това, щях да повярвам на твърденията на инквизиторите, че всичките ми останали братя са направили пълни самопризнания. Новите мъчители бяха по-страшни от първите, защото неколцина проявиха състрадание, разридаха се от съдбата ми и ме придумваха да пречистя душата си от покварата и да се изповядам, докато предишните ме удряха в лицето, заплашваха ме и не ми позволяваха да изпразня пикочния си мехур или червата си на друго място, освен върху себе си.

Болката е преходна, но проклятието е вечно! Предпочетох да не давам лъжливи показания срещу моите братя и Ордена. Моля се Господ да вдъхнови екзекуторите да ме удушат, преди пламъците да погълнат тялото ми. Нещо по-важно — моля се времето ми в чистилището да бъде кратко, преди моя Господ и всичките му светци да ме приемат на небето. Моля се да ми бъде простен грехът горделивост. Възгордяването ме изкуши да напусна моя пръв манастир, накара ме да търся знания, каквито не трябваше да търся, и

стана причина да се усъмня във вярата и да умра, измъчван от немислимо прозрение.

Нека онзи, който намери тези писания, също да се моли за мен, защото времето ми на тази земя и материалите ми за писане бързо свършват.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ПРЕВОДАЧА

Няма запазен пълен списък на тамплиерите, изгорени на кладата в Париж между октомври 1307 и април 1310 година, ако изобщо някога е съществувал подобен документ. Известно е, че Жак дьо Моле не е направил опит да избяга и до последно е вярвал, че името на Ордена ще бъде изчистено от несправедливите обвинения.

Възможно е да не е съществувал такъв списък и анонимността на жертвите да е била част от терора, който крал Филип е искал да насади сред колебаещите се да направят самопризнания. Да умреш без име, е означавало да се простиш с живота без последно причастие и погребение в християнски гробища и следователно без утеха и надежда за възкресение — ужасяваща перспектива в началото на XIV век.

Никога няма да разберем какво е намерил Пиетро в пещерата, което толкова силно е разклатило вярата му, но това няма значение. Най-важното е разказът за живота му като тамплиер, макар и не воин, за дните след отстъплението от Палестина.

Написаното от него ще представлява интерес за историците от идните поколения.

Н. У.

[1] Стая? (фр.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

1.

Рен льо Шато

Рен льо Шато се намираше само на няколко минути път с кола. Шосето беше тясно и криволичеше спираловидно. На върха на хълма се бяха вкопчили купчина каменни къщи, измазани с хоросан. Франсис имаше право. Сониер наистина се беше превърнал в нещо като туристическа индустрия. Две-три двойки, окичени с фотоапарати, се разхождаха по тесните безлюдни улички. Малкият туристически център беше пълен с картички с лика на Сониер и книги на множество езици за вероятностите какво може да е открил. Знаци на три езика напомняха на посетителите, че законът забранява да се копае на държавна собственост. Откритието на свещеника очевидно беше породило легенди за заровено съкровище.

Малката църква в римски стил не беше по-голяма от другите сгради в градчето. Единствената ѝ забележителна особеност беше позлатената ивица в долната част на вратата. В пътеводителя пишеше, че това е църквата „Мария Магдалина“, построена през 1867 година.

Църквата на Сониер.

Ланг влезе вътре и мигновено се изненада от злобрното лице на изваян в камъка дявол. Изкривеното му тяло беше боядисано в червено и приведено под тежестта на бокал със светена вода. Сводестият таван беше висок шест-седем метра и богато украсен с разноцветни фигури. Църквата беше правоъгълна. Централната пътека разделяше осем пейки. Единственото помещение едва ли би побрало стотина души, но въпреки това всеки детайл беше изящно изпълнен като в огромна катедрала.

На тавана беше изваян ангел, застанал до празна пещера.

Откритието, че Христос е излязъл от гроба.

Уместно.

Накъдето и да погледнеше, Ланг виждаше доказателства за майсторството на най-добрите художници по онова време. Намерението на Сониер очевидно е било да направи красива и величествена църква, но без излишна показност. Свещеникът не беше възнамерявал да се превръща в духовническо парвеню.

Ланг обиколи помещението за втори път. Остана поразен от художествената изработка на дърворезбите на дъбовия парапет на олтара и стъпалата към амвона. На белия мраморен олтар беше гравирани триптих на рождението и разпъването на Христос и отново ангел в празна гробница. Беше странно, но сцената беше изобразена в центъра, вместо да бъде последна според хронологичния ред на събитията.

На стените бяха нарисувани части от разпятието. Обикновена католическа църква. На четиринадесетата сцена носеха увития в плащаница Христос към гробницата, но имаше нещо... над фигурите. Луната. Ланг беше сигурен, че юдейският закон изисква погребенията да се извършват преди залез-слънце в петък преди Шабат. В такъв случай хората не носеха Христос към гробницата!

Още едно послание от мъртвия свещеник.

Ланг изпитваше съмнения за откритието на Сониер, но тази църква ги разсея.

Той излезе, остави колата на близкия паркинг, разходи се из градчето и обядва хляб, сирене и салам, докато съзерцаваше фасадата на църквата.

После се качи в малкото пежо, спусна се надолу по хълма и отиде от другата страна на Рен ле Бен. Пътят нагоре беше стръмен и после се разклоняваше. Ланг отби встрани и провери картата, която обаче беше твърде малка и не хващаше необходимия му район, затова погледна в едната посока и после в другата, сякаш отговорът можеше да се появи по пътя.

И наистина стана така. Той вече обръщаше глава, когато забележа каменен кръст вляво, забит на няколко метра нагоре по хълма. Такива разпятия бяха нещо обичайно за пейзажа в католическите страни, но този не беше единственият. Зад него имаше статуя на Христос и това също не беше необикновено, но Ланг не си спомняше някъде да е виждал двете заедно. Пък и статуята се различаваше от другите. Вместо да гледа към минаващите пътници, скулптурата се издигаше

перпендикулярно на шосето и беше обърната към синкавата мъгла в далечината.

Ланг слезе от колата и се изкатери до кръста. Нямаше име и традиционните INRI^[1]. И годините бяха почти заличени от времето и се четяха трудно. Статуята беше с човешки ръст и монтирана върху плинт, сякаш за да може Христос да вижда по-добре хълмовете и долините. Някога беше сочил към нещо, ако се съдеше по протегнатата ръка, счупена в лакътя.

Ланг се надигна на пръсти, така че каменните рамене да бъдат на нивото на очите му, погледна натам, където сочеше осакатената ръка, и забеляза възвишение, малко по-високо от останалите. Той изчисли, че гледа Кардю — склона където Пиетро беше попаднал на откритието си.

Дали статуята беше следа или просто една от светините по пътищата?

Ланг се върна при кръста. Горната му част се издигаше малко по-високо от главата на Христос. На няколко крачки нагоре по склона Ланг погледна в права линия между кръста и статуята. Кардю не се отличаваше от околните хълмове и представляваше могила от бял варовик с разпръснати тук-там дървета, упорито вкоренени в скалистата почва.

Ланг погледна компаса и видя, че сочи седемдесет и пет градуса на североизток. Опитвайки се да не променя посоката, той заобиколи статуята, застана пред нея, присви очи и се вторачи в неясната изписана година. Вероятно беше 1838.

А може би беше математическият еквивалент на игрословицата от картината на Пусен.

1838

8-1=7

8-3=5

Седемдесет и пет. Показания на компас или година? Преди седмица Ланг не би съзрял шифровано послание в година на кръст. От друга страна обаче и през ум не би му минало, че и картините може да представляват карти или анаграми на латински.

Магнитният север, разбира се, не само се различаваше от истинския север, но и се преместваше по малко на всеки няколко години. Седемдесет и пет градуса по времето на Сониер не е било съвсем същата посока като днес. Освен това всеки компас имаше своя уникална вградена степен на грешка. Тъй като Ланг не разполагаше с картата за коригиране, приложена към компасите на корабите и самолетите, нямаше как да разбере какво е отклонението в показанията на уреда. Или дали изобщо имаше отклонение.

Той се върна при пежото, взе фотоапарата и направи няколко снимки на кръста и статуята на фона на Кардю.

След това се спусна по стръмния склон, премина Од там, където се разклоняваше Салс и се отправи на изток. Вляво се виждаха тъмните очертания на крепостта Бланшфор.

Достъпът до стария замък беше труден. Ланг поема два пъти по черни пътища, виещи се към върха на хълма, но единият свършваше до селски двор, чиито обитатели се вторачиха в него. Вторият се оказа поковарен, защото водеше към старата крепост на тамплиерите, но после завиваше надясно и се сливаше с пътя за чифлика.

Ланг си спомни думите на Доун, че човек ще отиде в ада, ако не спре да поиска напътствия. Той беше отвърнал, че последният, поискал напътствия, е бил един от влъхвите, който попитал цар Ирод къде е родено детето Христос. Въпросът имал фатални последици за много местни бебета и оттогава хората не питат. Ланг обаче би помолил да го упътят, ако беше видял някого.

Третият път трябваше да му провърви.

Колкото и бавно да караше, белия прахоляк се виеше на кълба зад колата. Когато спираше да погледне картата, своеволният вятър вкарваше задушливия парлив облак през смъкнатите стъкла на пежото. Пътят постепенно се превърна в пътека и неравностите предизвикаха механичните протести на двигателя. Пътеката свърши на равно място на стотина метра от върха.

Ланг спря, остави колата на скорост и дръпна ръчната спирачка. Ако пежото потеглеше само, чакаше го дълго ходене. В рохкавата почва имаше следи от гуми, но стари, размазани и почти заравнени от вятъра. Той започна да се катери по стръмния склон към старата крепост, като с всяка крачка разпръскваше водопад от буци пръст и камъчета надолу по хълма.

Върхът беше увенчан от единствената кула, която беше видял отдолу. Белите ѝ камъни се извисяваха на тридесетина метра и после завършваха с ръждясало метално скеле. Отдавна изоставен проект за реставрация.

Ланг беше разочарован.

Очакваше нещо повече, поне следи от мястото, където се бяха издигали зидовете и постройките. Той си представяше добре поддържан манастир зад огромни порти, неколцина рицари и може би самия Пиетро.

Но вместо това видя разпръснати камъни, вероятно от местните жители, които бяха търсили материали за построяването на къщите си. Издяланите и оформени камъни бяха твърде ценни, за да ги пренебрегнат. Кулата, или по-скоро останките ѝ, бяха запазени, защото беше трудно да стигнеш до огромните камъни на върха и да ги откъртиш. Съдейки по засъхналите бели изпращания, използваните презервативи и графитите, вътрешността на кулата беше служила на птици, любовници и политически критици.

Ланг се усмихна, като си помисли каква би била реакцията на Пиетро и братята му към трескавите прелюбодеяния, които очевидно бяха ставали там.

Във вътрешната стена на кулата бяха издялани изтъркани от столетията малки стъпала. Някога постройката е била пететажна, както личеше от издълбаните в камъка правоъгълни дупки, където бе имало напречни греди.

Ланг гледаше внимателно къде върви. Една погрешна стъпка би имала нещастни последици.

Подът горе също беше изчезнал отдавна. Стъпалата свършваха на около метър и половина под назъбените бойни кули. Ланг се подпря на студения камък, обърна се и се огледа.

Вляво се виждаха червените керемиди на къщите на Рен льо Шато. На североизток се намираше градът, обозначен на картата като Сер.

Рен и Сер.

Пиетро имаше право. Бланшфор не беше позиция за отбрана на двете населени места. Войската, изпратена от крепостта, трябваше да премине реката, по всяка вероятност охранявана от вражеска армия. Рен, сега Рен льо Шато, беше твърде далеч, за да се види какво става

там. Първото предупреждение за атака към защитниците на Бланшфор би бил пушекът от вече нападнатия и горящ град.

Щом не беше построена да отбранява Сер и Рен, тогава на каква цел бе служила старата крепост?

Кардю беше наблизил и се виждаше ясно. Ланг не беше сигурен, но му се стори, че гледа страната, която се намираше на една линия с кръста и статуята. Сега беше много по-близо и забеляза място, където хълмът беше равен, осеян с бели сипеи.

Подпирайки се с едната си ръка на стената, той извади фотоапарата и направи още една серия снимки. Беше му трудно да смени компаса с апарата, докато се подпираше, но успя, макар че здравата се уплаши, когато ръката му се плъзна няколко сантиметра. Отново седемдесет и пет градуса. Магнитната стрелка показваше, че кръстът, статуята и крепостта са подредени в една линия и сочат към едно и също място в склоновете на Кардю.

Трябваше да слезе. Нямахме място да се обърне.

Сянката на кулата се беше удължила значително. Дневната светлина нямаше да бъде достатъчна, за да изследва Кардю. Ланг погледна склона още веднъж и се върна при колата.

[1] Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum (лат.). Иисус от Назарет, цар на юдеите. — Б.пр. ↑

2.

Кардю

16:49 ч.

Снайперистът спусна оръжието едва когато миниатюрното пежо се скри надолу по хълма. За пръв път откакто Ланг излезе от крепостта, телескопичният мерник и късото дуло с монтиран искрогасител се отмести от него.

Стрелецът се изправи, протегна краката си, които се бяха схванали и отмалели, и остави на земята произведената в Израел „Галил“. Пушката не беше традиционно оръжие за далекобойна стрелба. Лекотата ѝ я правеше идеална за носене, но електронно усъвършенстваният мерник „Леополд М1 Ултра“ трудно се държеше на мястото си за по-дълги периоди от време. Оръжието изискваше повече съсредоточеност и контрол, отколкото по-тежката еднозарядна голямокалибрена „Барет“, предпочитана от повечето снайперисти въпреки дължината от почти метър и половина и теглото от петнадесет килограма. Но дори ако „Галил“ беше подпряна на двунога, от снайпериста пак се изискваха умения и търпение.

Придружителят му свали бинокъла, който увисна на врата му, и се ухили.

— Никога няма да ти се предостави по-добра възможност.

Стрелецът сгъна приклада на пушката, отвинти дулото, извади пълнителя за двадесет патрона и сложи всеки компонент на мястото му в изработено по поръчка дипломатическо куфарче.

— Късно е да съжаляваме — отвърна той, отвори вратата на опел с парижки регистрационен номер и внимателно сложи куфарчето на задната седалка. — Но и утре е ден.

3.

Лиму

19:57 ч.

Стъмни се, докато Ланг намери магазина с червено-жълтия знак на „Кодак“ в Лиму. Повече с жестове, отколкото с думи, той успя да изтръгне обещание, че филмът ще бъде промит след два часа или поне докато затвореха в двадесет и един. В Южна Европа магазините бяха отворени до късно, защото отваряха късно следобед.

Той влезе в малко, задимено и шумно бистро и рискува с надрасканото на черната дъска меню. Провървя му и се нахрани добре с гъста яхния, допълнена с евтино стипчиво вино.

В пощата нямаше работници и клиенти. Само един млад мъж ядосано мърмореше по телефона. Ланг пусна няколко монети в автомата и получи плик с марка за Съединените щати, а после взе лист от гишетото и написа дълго писмо.

Той приключи точно когато младият мъж тресна слушалката, изруга и гневно излезе. Ланг предположи, че става дума за жена или за пари, или и за двете, и се приближи до стара копирна машина. Пускането на монетите предизвика протестно бръмчене и изщраквания, сякаш ксероксът не искаше да го безпокоят в този късен час. Ланг преснима изписаните страници и ги пхна в джоба си, а оригиналът сложи в плика и го пусна в пощенската кутия за чужбина.

Той взе снимките от фотоателието, хвърли им бегъл поглед и се върна в хотела, където ги разгледа внимателно. Поради разликата в разстоянието между двете позиции от които ги беше направил, беше трудно да се определи дали двете групи снимки показват едно и също място на склона на Кардю. Трудно, но не и невъзможно. Петното зеленина на снимките, направени от пътя, можеше да е горичката от ниски кедри, които се виждаха на фотографиите от крепостта. Бялата ивица на по-далечния изглед съвпадаше с реката от натрошени изпопадали бели скали. Ланг се вторачи в снимките, направени от кулата — търсеше нещо симетрично или с правилни очертания.

Разочарова се, когато не забеляза нищо, което да не е създадено от вятъра, дъжда и рушенето на скалите през вековете, и реши на

следващия ден да изследва Кардю.

4.

Международното летище на Тулуза Бланяк
23:30 ч.

Терминалът на летището беше затворен за нощта. По график следващият редовен пътнически полет беше чак в осем и двадесет и четири от Женева. С изключение на отегчения пазач, който съсредоточено гледаше портативен телевизор и не обърна голямо внимание на частния самолет, никой друг не видя „Гълфстрийм IV“, когато гумите му изсвириха на пистата и двата му реактивни двигателя намалиха оборотите, докато рулираше по настилката. Никой не забеляза и как от сенките се измъкна лъскав черен ситроен, същински ястреб, устремен към плячката си. Вратата се отвори и по стълбата слязоха четирима мъже.

Тримата бяха по-млади и носеха малки куфари. Държаха ги внимателно и съдейки по грижовността, с която се отнасяха към багажа си, някой наблюдателен очевидец би стигнал до извода, че куфарите не съдържат чисти ризи.

Най-възрастният слезе последен от самолета. На ръката му беше праметнат шлифер. Имаше властния вид и държането на човек, свикнал да му се подчиняват. Дългите му до раменете сребристи коси отразяваха слабата светлина. Единият от първите трима почтително му отвори вратата на ситроена.

Двамата пилоти сковано стояха на най-горното стъпало, докато по-възрастният мъж ги отпрати, като им махна с ръка. Вратата на самолета се затвори и моторите забръмчаха. Ситроенът мина през отворените порти на охраната на летището, а „Гълфстрийм“ се извиси в тъмното небе, направи остър завой на запад и се скри в мрака. Примигващите му светлини постепенно избледняха като изгарящи комети.

По-възрастният мъж седна отпред, до жената зад волана, а другите трима се настаниха на луксозната задна седалка.

— Къде е той? — попита по-възрастният на френски без акцент.

— Спи в стаята си — отвърна собственичката на странноприемницата в Рен ле Бен.

ТРЕТА ГЛАВА

1.

Рен ле Бен

Ланг спа неспокойно и сънува кошмари. Доколкото му беше известно, Доун не беше идвала в тази част на Франция, но въпреки това го чакаше на кулата на Бланшфор. С нея имаше някакъв мъж. Ланг не можа да види лицето му, но разбра, че е Сониер.

Знаеше, че е безполезно да разсъждава какво означава сънят, освен че празнотата, оставена от Доун, няма да бъде запълнена до края на живота му. Бяха изминали десет години, но всеки ден мислеше за нея. Представяше си лицето ѝ, но не Доун, за която се беше оженил, а неузнаваемото умиращо същество от кожа и кости в болницата. Ставаше му все по-трудно да си спомни как бе изглеждала, преди да се разболе. Макар и в сънищата, образът ѝ го натъжаваше и очите му се напълваха със сълзи.

Паметта имаше садистични особености.

Ярката слънчева светлина, струяща през прозореца, го утеши донякъде. Не можеше да бъде мрачен, когато погледнеше безоблачното небе. Мъглата бе обвила долината на Од и блестеше на слънцето като одеяло от сребриста вълна. Сигурно щеше да се разсее, докато Ланг се облечеше и закусеше.

Той седна в трапезарията и докато ядеше кроасан и отпиваше на малки глътки от силното кафе, сложи на масата измачканата снимка на картината на Пусен. Нямахше значение, че лицата вече бяха избледнели, а надписът неясен. Ланг ги беше запомнил отлично. Сега се опитваше да запамети формата и местоположението на планините от фона.

Час по-късно малкото пежо отново се бореше да стигне до равното пространство под Бланшфор. Вятърът бе заличил отчасти браздите от гуми от предишния ден. Ланг потърси по-ясни следи, които биха показали, че някой е бил там, но не забеляза нищо.

Той спря в основата на крепостта, ориентира се по компаса и се отправи към Кардю. Камъчетата и храстите забавяха придвижването му по скалистото възвишение. От време на време поглеждаше компаса и проверяваше дали сгъваемата лопата още е на колана му. Два пъти пи вода от манерката, не толкова от жажда, а така можеше да огледа склоновете изпод периферията на широкополата шапка, без да изглежда, че търси нещо. Не можеше да се отърси от неприятното усещане, че го наблюдават, нещо като интуицията на хората в страшните разкази, когато злосторникът се готви да нанесе удар. Липсваше единствено тематична музика за фон, извисяваща се в кресчендо. Не видя отражения от бинокъл в далечината, нито поклащащи се храсти, нищо, което би издало присъствието на скрит наблюдател.

Помисли си, че има прекалено буйно въображение и твърде образен спомен от ужасяващата последна част на разказа на Пиетро.

Неочаквано го стресна проблясък на отразена слънчева светлина. Ланг отскочи, скри се зад скала, присви очи срещу блясъка и едва след минута осъзна, че е видял отражение на светлина върху предното стъкло на кола, минаваща по пътя долу. Той се огледа и съзря кръста. Статуята на Христос не се виждаше, защото се сливаше с дърветата в далечината.

Ланг продължи да върви и застана на поляната със сипеите, която беше забелязал от крепостта. Той извади от портфейла си снимката на картината на Пусен и бавно я обърна.

Назъбеното празно пространство се намираще между върха вляво и много по-близкия хълм. Ланг наклони глава, за да може да види по-ясно обърнатите очертания. Носът не беше толкова заострен и брадичката липсваше, но контурите приличаха на профила на Вашингтон върху монетите от двадесет и пет цента. Пусен бе нарисувал картината преди четиристотин години — предостатъчно време за промени в релефа.

Мястото беше голямо колкото футболно игрище.

Ланг се промъкна между камъните и скалите и стигна до точката, където равното пространство се срещаше с ръба на склона на Кардю.

Той стоя там няколко минути. Едно място беше малко по-стръмно от останалите, но скалата се издигаше на същата височина.

Изкъртените камъни не биха ли се търкаляли, докато стигнеха равно място? Причината беше земното притегляне.

Той стоеше пред голяма скала, сякаш забита в склона. Върхът ѝ се извисяваше над главата му. Това беше единствената скала наоколо, която можеше да бъде поставена над вход, достатъчно голям, за да се провери човек или поне единствената на равното място, където се различаваха очертанията на профила на Вашингтон. Ланг се облегна на грапавата ѝ повърхност. Краката му се плъзгаха по ронливата почва и камъчетата. Дори цялата му тежест не беше достатъчна да я отмести поне сантиметър.

Трябваше да има начин. Сониер го беше направил, инак тайната щеше да остане скрита. Но как?

Сигурно беше въпрос на елементарна физика. Нищо във физиката обаче не беше просто. Ланг едва изкара тройка в гимназията.

Той отстъпи назад, погледна нагоре по склона и видя скала на пет-шест метра, приблизително със същите размери като тази пред него. Покатери се до нея, извади лопатата от въжената примка на колана си и започна да копае в основата. След десетина минути усилена работа съблече ризата си. След около час бе подкопал скалата с ров, дълбок тридесетина сантиметра. Ако не внимаваше, камъкът щеше да се откърти и да го премаже.

Той избърса лицето си с ризата, размота въжето от колана си и го завърза около скалата, а после слезе до по-ниския камък и направи същото.

Двете скали бяха завързани една над друга с най-издръжливото алпинистко въже, което беше успял да намери. Ланг отпи глътка вода от манерката, за да отпразнува постижението. Надяваше се, че следващата стъпка би накарала учителя му по физика да се гордее с него.

Той взе лопатата и заравни пътека от горната скала надолу по склона. След това се върна горе, заби лопатата под скалата като лост и натисна с всичка сила, приклякайки като гмуркач на десетметрова кула.

Лостът беше елементарна част от физиката.

Ланг очакваше, че тежестта ще отмести камъка, но усилията му бяха напразни. Зарече се, че когато се прибере у дома, ще започне да

тренира редовно, но разбира се, най-лесното от влизането във форма бяха обещанията.

Трябваше да измисли друг начин да отмести скалата. Ланг спря да работи и отново отпи вода.

Звук от стържене на метал го накара да забрави жаждата. Огромният камък помръдна толкова незабележимо, че му се стори по-скоро пожелателно мислене, отколкото реално движение.

Учителят по физика в гимназията би казал, че тоновете инерция скоро ще се превърнат в кинетична енергия.

Ланг натисна дръжката на лопатата с подновена енергичност. Разнесе се скърцане на камък. Едва успя да отскочи встрани, когато скалата бавно се отмести и започна да се плъзга надолу по хълма. За няколко секунди набра скоростта на товарен влак по прави релси.

Ланг се замоли въжето наистина да е толкова издръжливо, колкото пишеше в рекламата.

Изкъртената скала с трясък се удари в по-долната каменна грамада, която я последва надолу по склона на планината, като разпръскваше камъни и пръст и изкореняваше растенията по пътя си.

Мястото, където стърчеше по-долната скала, се скри във вихрушка от бял прах и пясък. Ланг седна на най-близкия камък и зачака. Докато прахолякът се разсейваше, той се запита дали Сониер бе използвал същия метод, без да разполага с технологично усъвършенствано въже. Но как беше върнал скалата на мястото ѝ? Може би вместо нея беше катурнал друга скала по хълма и бе запушил входа.

В склона се появи черна дупка.

Ланг стана. Тръпнеше от вълнение. Ако предположението му беше правилно, предстоеше му да тръгне по стъпките не само на Сониер, но и на Пиетро.

Той намокри ризата си с остатъка от водата в манерката и я завърза на носа и устата си, за да спира праха, а после откачи фенерчето от колана си, провери дали работи и се отправи две хиляди години назад в миналото.

2.

Кардю

Снайперистът отмести очи от оптическия мерник.

— Той влезе в някаква пещера. Не го виждам.

Другият човек свали бинокъла си.

— Да, забелязах. Предлагам да се приготвиш, защото всеки момент може да се наложи да използваш оръжието.

Стрелецът отново допря до бузата си металния приклад на пушката „Галил“ и насочи дулото към входа на пещерата.

— Няма къде да ходя. Ще чакам.

Ако на ясното синьо небе имаше облаци, те биха хвърлили сенки върху белия камък. Източник на сенките можеше да бъдат и скалите в зависимост от ъгъла, под който ги осветяваше слънцето. Или сенките можеше да са на овце, сновящи от скала на скала толкова бързо, че човек не беше сигурен дали наистина е забелязал движение.

Снайперистът обаче не мислеше така.

Оптическият мерник се премести на петнадесет метра от входа на пещерата.

3.

Кардю

Мъглата от бял прах отрази обратно светлината на фенерчето в очите на Ланг и го заслепи. Не виждаше стените, нито ниския таван, и удари главата си в камъка. Пред очите му се завъртяха разноцветни петна.

Той спря, опасявайки се от друг сблъсък. Трябваше да се досети, че проклетият таван е нисък. Хората, живели преди няколко столетия, са били високи едва метър и петдесет. В музеите не беше виждал броня, в която да може да се побере.

Прахът се уталожил и Ланг забелязал следи от каменоделско длето, каквито и Пиетро беше видял. За разширяването на пещерата бяха използвани повече усилия, отколкото Ланг можеше да си представи.

Той тръгна предпазливо, като стъпваше внимателно и леко, за да не разпръсква белия прах на пода. На отсрещната стена видя сянката на правоъгълен каменен саркофаг, тридесет на четиридесет сантиметра и висок тридесетина сантиметра. Единствено формата му го отличаваше от камъните, паднали от тавана през вековете. Вдълбнатината в слоя прах показваше, че има капак. Огледът отблизо разкри грапавини, може би гравирани букви. Ланг избърса камъка. Повърхността беше топла, дори гореща, в сравнение с хладния въздух в мрака наоколо.

Той се опита да вдигне капака, но не успя. Прахът и мръсотията го бяха запечатали като с цимент. Ланг отново усети топлина, сякаш се излъчваше отвътре.

Той клекна, доближи лице до камъка, затвори очи, духна леко и после се втренчи в надписа.

Голяма част от издълбаните знаци се бяха напукали и изренили, докато камъкът се бе разширявал и свивал, реагирайки на промените на температурата в пещерата. Едната редица букви приличаше на надпис на иврит, който Ланг веднъж бе видял в синагога. Арамейски, древният език на юдеите. Пишеше нещо и на латински, но буквите едва се четяха.

Белите му дробове неволно се разшириха, когато от изненада глътна шепа прах и се закашля. Не си спомняше кога е седнал на земята, докато се взираше в древните букви на светлината на фенерчето. Разкриването на загадката на картината на Пусен беше едно, но намирането на този надпис беше съвсем друго. Мислите трескаво препускаха. Ланг не беше в състояние дори да гадае какви биха могли да бъдат последиците от откритието му. Сониер, Пиетро... Те трябва да бяха видели същото.

Неочаквано пещерата се изпълни със светлина, която блесна зад гърба му.

— Много умно, господин Райли! Поздравявам ви.

За миг Ланг помисли, че полицията най-после го е намерила. В следващия миг обаче се уплаши, че не е така.

Забравил за ниския таван, той понечи да се изправи.

— Не мърдайте, ако искате да живеете. И дръжте ръцете си така, че да ги виждам.

Ланг вдигна ръце в общоприетия жест, че се предава. Нямахше смисъл да предизвиква тези хора. Не че им беше нужно предизвикателство, за да убиват. Някой го сграбчи грубо и го блъсна към стената. Последва бърз, но щателен професионален обиск. Ръката пребърка джобовете му, извади съдържанието им и махна почти изсъхналата риза от лицето му.

— Не е въоръжен — каза друг глас. — Но тук има някакво писмо.

Копието, направено в пощата.

Ланг рискува и погледна през рамо, но видя само ослепителната светлина.

— Може да прочетете писмото, преди да направите нещо... прибързано — каза той.

Мъжете го хванаха за раменете, обърнаха го и го блъснаха към изхода. Ланг отново удари главата си в ниския таван, докато се препъваше към дневната светлина, която го накара да трепне след мрака в пещерата.

Когато очите му се приспособиха, той видя мъж на петдесет и няколко години, облечен по-скоро за конференция, отколкото за планина във Франция. Човекът четеше писмото и по изражението му личеше, че съвсем не се забавлява.

Написаното беше от типа „Ако с мен се случи нещо, направете това и това“ и не беше особено оригинално. Но независимо дали беше банално или не, Ланг предполагаше, че ще спаси живота му, поне за момента. В този миг беше готов да бъде спасен с каквото и да е друг литературен похват, включително атака на кавалерията.

До човека в костюма стояха още двама мъже, по-млади и по-едри.

Имаха такъв вид, сякаш някога се бяха занимавали със спорт, където сблъсъците бяха чести — футбол, ръгби, хокей, нещо, в което причиняването на болка се насърчава. Вратовете им преливаха от колосаните яки на ризите. Телата им бяха плътно натъпкани в ушитите по поръчка костюми. И двамата бяха с италиански обувки за по хиляда долара, предназначени за управленския елит. Ако се съдеше по блясъка на лъскавата черна кожа, обувките не бяха ходили на много екскурзии като тази. Всеки държеше десетмилиметров „Хеклер и Кох“ — малки картечни пистолети, които със сгънат приклад можеше да се поберат в дипломатическо куфарче, по-тежка артилерия от оръжията на убийците в Лондон, предпочитани от тайните служби от охраната на президента на Съединените щати или „тюлените“ от морската пехота. Мъжете обаче не бяха от никоя от тези части.

Ланг не се обърна, но беше сигурен, че онзи, който го беше изхвърлил от пещерата, е същият като тях.

По-възрастният вдигна глава.

— На кого изпратихте писмото?

— На Дядо Коледа — отвърна Ланг. — Искам да изпреваря коледната навалица.

Мъжът леко кимна и третият човек изви ръката на Ланг. Болката се стрелна чак до раменете му и го накара да изохка.

— Никой не обича умниците, господин Райли — спокойно каза мъжът, сякаш поучаваше неразумно дете. — Уверявам ви, че ще получа отговор. Въпросът е колко ще издържите преди това.

Ланг престорено погледна наляво и после надясно.

— Не виждам дйба, преса за палци или други уреди за мъчения, с които крал Филип и момчетата му са изтезавали вашите хора. Сигурен ли сте, че можете да задавате въпроси без необходимата екипировка?

Отново извиха ръката му и Ланг може би само си въобрази, че чу звук на скъсани сухожилия. Беше убеден, че видя по-ярки звезди, отколкото когато удари главата си.

— Отговорът? — попита мъжът с посребрелите коси.

— Какво ще стане, когато го получите? Предполагам, че няма да си тръгна оттук с вашите благодарности.

Човекът в костюма не беше първият, който го бе нарекъл умник, и Ланг искрено се надяваше да не е последният. Целта на разговора обаче не беше светски шеги и закачки. Подготовката в Агенцията го беше научила, че когато е притиснат в ъгъла, трябва да протака и да печели време с надеждата да намери изход. Но в присъствието на трима въоръжени мъже щеше да му е необходимо доста време.

По-възрастният, очевидно лидер, му се усмихна студено.

— Много сте проникателен, господин Райли.

Той кимна на здравеняка от лявата си страни, който бръкна в джоба си и извади тънка продълговата кутия. Вътре имаше спринцовка.

— Трябва да отворите клиника, момчета — отбеляза Ланг. — Всеки път, когато ви видя, искате да ми сложите инжекция. И дори не сте ме попитали дали съм алергичен.

Среброкосият отново кимна и човекът със спринцовката се приближи до Ланг.

— Какво е това, по дяволите? — попита Ланг. — Серум на истината?

— Все още не, господин Райли. По-късно може би малко натриев пентотал. В момента ви искаме успокоен, за да се отпуснете и да се насладите на пътуването, както се изразявате вие, американците.

— Имам няколко въпроса. И двамата знаем, че няма да ме пуснете, за да напиша статия в „Нешънъл Инкуайърър“. Може поне да ми доставите удоволствието да получа някои отговори.

Мъжът въздъхна.

— И после несъмнено ще ми кажете на кого сте изпратил писмото, нали?

— За да се отървете от тях, както направихте със сестра ми и с племенника ми? Убийте и портиера на блока и търговеца на антики в Лондон. Мисля, че няма да ми повярвате дори ако ви кажа.

Надолу по хълма блесна нещо. За миг слънцето се отрази в стъкло или в метал. Ланг не беше сигурен дали наистина го видя. Мъжете с нищо не показаха, че са го забелязали. Ланг погледна в противоположната посока, за да не го издаде, ако там наистина имаше някого или нещо. Каквото и да беше обаче, едва ли щеше да бъде на негова страна.

Може би грешеше, но не си спомняше кога това му се беше случвало.

По-възрастният мъж кимна на онзи до него да почака.

— Тогава вероятно ще ми кажете как открихте пещерата и... съдържанието ѝ. Бих искал да се погрижа никой друг да не го прави. Но първо ще отговоря на въпросите ви, господин Райли.

Среброкосият седна на плоската скала и разгъна писмото на коленете си. Ланг усети, че леко отпуснаха ръцете му. Имаше чувството, че ставата на извитата му ръка пламти.

— Тамплиери? — попита той. — Вие сте тамплиери?

Мъжът с посребрелите коси заговори така, сякаш разказваше позната история.

— Точно така, господин Райли. Щом знаете кои сме, тогава вероятно познавате и нашата история. През 1307 година кралят на Франция... — Той се намръщи, сякаш си спомняше лично предателство. — Вероломният Филип изпрати заповед на раболепните си слуги да арестуват рицарите на Храма на Соломон и да им предявят фалшиви обвинения. Шпионите ни бяха навсякъде, във всеки съд в Европа. Те ни предупредиха какво ще се случи. Колкото е възможно повече от нас, без да предизвикват подозрение, избягаха в Шотландия, където Климент, лакеят на Филип, не можеше да ги стигне. Шотландският крал, сега известен като Робърт Брус, беше отлъчен от Църквата и не беше приятел на папата.

Среброкосият говореше по-скоро с драматична интонация, отколкото с акцент, макар че според Ланг английският не беше майчиният му език.

— Колкото е възможно повече от вас? — Ланг се замисли за клетия Пиетро, обвинен несправедливо и оставен в ръцете на Инквизицията. — Изоставили сте мнозина ваши братя да бъдат изтезавани, убити и изгорени на кладата.

Мъжът кръстоса глезените си. Носеше къси чорапи, каквито европейците предпочитат.

— Бог отсъди кой да замине и кой да остане, а не ние.

Ланг се изкуши да попита дали изборът е бил съобщен на каменна плоча или с горящ храст, но се въздържа.

— Климент би останал доволен, ако беше заловил всички членове на ордена ви, нали? — отбеляза той. — В края на краищата, вие сте го изнудвали, така както правите днес с папската институция.

Среброкосият бръкна във вътрешния си джоб, извади сребърна табакера и му я показа.

— Предполага се, че е направена от няколко от прословутите тридесет сребърника, дадени на Юда. — Той извади цигара и предложи на Ланг, който поклати глава.

— Не пуша. Няма смисъл да поемам рискове за здравето си.

Дори да бе разбрал иронията, тамплиерът не ѝ обърна внимание.

— Изнудване е грозна дума, господин Райли. Ние предпочитаме да казваме, че пазим най-голямата тайна на папата. — Той запали цигара със златна „Ронсън“.

— И го правите още от времето на Кръстоносните походи, когато сте я открили? — попита Ланг.

По-възрастният човек издиша струя синкав дим, който ветрецът мигновено разпръсна.

— Да, отдавна служим на истинската църква.

— Страхотно ѝ служите, няма що! — Ланг не положи усилия да прикрие презрението си. — Убийства, изнудване... Едва ли може да се каже, че това са християнски добродетели.

Среброкосият с нищо не показа, че се е обидил.

— За съжаление несъвършеният свят не позволява последователно придържане към християнските добродетели. В края на краищата нашият Орден беше основан като военна организация, обучена в нехристиянското изкуство на войната. Това беше необходимо тогава, също както сега от време на време е нужно по някое нехристиянско действие. За щастие ние се изповядваме и причестяваме, за да ни бъдат опростени такива грехове.

— Включително убиването на жени и деца?

Тамплиерът стъпка фаса.

— Нямаме време за идеологически спорове, господин Райли. Достатъчно е да кажа, че когато държахме Ерусалим, един от нас намери пергаменти, които ни доведоха тук. Свещеникът Сониер е открил същите свитъци, скрити в олтара. — Той се усмихна. — Известно ни е, че знаете за Сониер, господин Райли. Защо иначе ще посещавате затънтено място като Рен льо Шато? Тайната на Кардю трябва да бъде пазена, без значение кой ще пострада.

— Дотук с библейската повеля „обичай ближния си“.

Тамплиерът стана пъргаво като младеж.

— Господин Райли, аз отговорих на въпросите ви. Да, ние сме тамплиери. А сега, ако обичате, отговорете на моите, или... — Той кимна на главореза със спринцовката.

4.

Кардю

— Най-добре стреляй, преди да забие иглата — каза придружителят на снайпериста. — Обзалагам се, че е пълна с гадости.

Стрелецът не отмести мерника.

— Няма нищо по-гадно от куршума, който Райли ще получи в главата, ако избързам и не улуча.

Другият се въздържа и не каза нищо. Знаеше, че изстрелването на куршум точно в желаната точка от разстояние, зависи от атмосферните условия, математиката, химията, физиката и биологията.

Колкото по-далечен беше изстрелът, толкова по-голямо внимание трябваше да се обърне и на най-лекия ветреца. Траекторията на куршума трябваше да бъде пресметната точно и количеството на барута трябваше да бъде изчислено в съответствие с необходимата мощност. Ако беше недостатъчно, куршумът щеше да се възпламени, преди да е стигнал до мишената, а ако беше твърде голямо, щеше да я прехвърли. И в двата случая ускорението нямаше да бъде предвидено и щеше да бъде подчинено на други променливи величини като тежестта и скоростта на гилзата.

Снайперистът трябваше да притежава нужните физически качества, за да диша в ритъм с изстрела, да вдишва, да издишва, да задържа дъха си и бавно да го изпуска, докато в белите му дробове останеше достатъчно, така че ръцете му да са неподвижни, но не толкова много, че да трепнат. При най-малката грешка куршумът щеше да се отклони от целта, макар и с няколко сантиметра.

Гравитацията също влияеше на траекторията, в зависимост от това дали куршумът трябва да бъде изстрелян нагоре или надолу по склон. Разликата изискваше прецизно настройване на телескопичния мерник.

Ако беше лесно, всеки щеше да може да го прави.

Той запази нетърпението за себе си.

5.

Кардю

10:24 ч.

Отначало Ланг помисли, че мъжът със спринцовката ще се моли на Бога. Той бавно се свлече на колене и когато след няколко секунди чу пукота на изстрел, Ланг осъзна, че се е случило нещо неочаквано. Ехото все още отекваше в планината, когато тамплиерът падна по лице на земята и черепът му се пръсна в експлозия от кръв и мозък.

С едно-единствено движение Ланг се освободи от изненадания си похитител, грабна писмото и се хвърли на земята. Ударът едва не изкара въздуха от белите му дробове. Той се затъркаля надолу, опитвайки се да не обръща внимание на нараняванията от остри камъни, и се скри зад голяма скала от погледа на останалите трима тамплиери.

Оглушителната тишина не е оксиморон. Променливият ветреца сякаш престана да свисти в пясъка върху скалите. От пътя в далечината не се чуваше бръмчене на коли. Беше толкова тихо, че дори споменът за изстрела започваше да избледнява като сън. Ланг имаше чувството, че или е оглушал, или звуците спряха да съществуват.

Тамплиерите сигурно също се криеха зад скалите. Пукотът прозвуча като плесник, известявайки, че се стреля от разстояние. Снайперистът вероятно се взираше през оптически мерник и чакаше.

Какво? Ланг беше убеден, че не беше мишената. В противен случай щеше да бъде мъртъв. Нямаше логика в това тамплиерите да го хванат да разкрива тайната им и после да го убият, преди да разберат как я е разбрал и на кого е изпратил писмото.

Тогава кой?

Отказа се да разсъждава. Нямаше значение. Ако стрелецът продължаваше да принуждава тамплиерите да се крият, докато Ланг се промъкнеше от скала на скала до колата... Защо не? Не им трябваше мъртъв на тамплиерите, защото нямаше да научат каквото искаха. Затова ако загадъчният стрелец не възнамеряваше да го убие, а на тамплиерите им беше нужен жив...

Ланг не беше готов да рискува, залагайки живота си на логиката.

И това беше хубаво.

Той се хвърли към друга скала. В същия миг картечният пистолет „Хеклер и Кох“ изстреля кратък откос и остри каменни отломки ужилиха като пчели лицето му. Ланг нямаше оръжие, нито дори джобно ножче, и беше уязвим и в опасност.

Опитваше се да определи откъде дойдоха последните изстрели, когато чу нещо друго, освен заглъхващото им ехо — скриптене в песъчливата почва. Някой се приближаваше към него, движейки се бавно и целенасочено със скъпи италиански обувки. Несъмнено вървеше с наведена глава, пазейки се от неизвестния човек със снайперовата пушка.

Ланг остави писмото на земята и го затисна с голям камък. Ако го заловяха, местоположението му можеше да се превърне в разменна монета. Той се придвижи покрай скалата и взе бял камък, който се побираше идеално в дланта му. Камъкът не беше достоен съперник на автоматичното оръжие, но беше по-добре от нищо.

Може би.

6.

Кардю

10:42:30 ч.

— Сега пък какво? — попита спътникът на стрелеца. — Накара всички да се хвърлят на земята.

Снайперистът все още съсредоточено гледаше през оптичския мерник.

— Ще чакаме.

— Да чакаме? Колко?

— Колкото е необходимо.

7.

Кардю

10:43 ч.

За разлика от звука на обувките, които се приближаваха към него, гумените подметки на Ланг заглушаваха движенията му. Въпреки това той не можеше да стои вечно зад скалата. Ако онези хора имаха поне скромни познания по тактика, единият щеше да заобиколи скалата, а друг да чака Ланг да влезе в обсега на мерника му. Неизвестната величина беше снайперистът. Тамплиерите трябваше да предприемат нещо под прикритието на картечните пистолети и Ланг трябваше да предположи, че стрелецът не иска да убие него.

Стъпките спряха от другата страна на скалата и после бавно продължиха наляво. Ланг направи няколко крачки надясно, като стискаше камъка в ръката си. Още две стъпки, и щеше да види мястото, където беше оставил тамплиерите. Той си представи единия дебеловрат главорез, който чака, насочил късото дуло на „Хеклер и Кох“ към гърба му.

Единственото, което не очакваха, беше Ланг да атакува. Той пъкна камъка в колана си и потърси къде да се хване. Пръстите му намериха малка пукнатина и Ланг се издърпа нагоре.

Върхът на скалата беше висок шест-седем метра и широк три, заострен в отсрещния край и твърде дълбоко вдлъбнат, за да легне по корем, но му осигуряваше прикритие. Ланг можеше само да се надява, че тамплиерите ще го търсят по земята и че не е мишена на снайпериста. Идеята беше рискована, но му даваше възможност за избор.

Отдолу се чу шум. Ланг се извъртя и погледна натам. Не беше забелязал, че единият тамплиер има плешиво петно на главата си. Той се промъкваше покрай скалата, допрял до рамото си приклада на оръжието.

Ланг извади камъка от колана си и приклепна, доколкото беше възможно. Трябваше да скочи върху мъжа, ако искаше да го изненада.

Нещо го накара да погледне през рамо. Картечният пистолет се намираше на тридесетина метра от него. Оръжието не беше особено

точно от това разстояние, но с пълнител с тридесет патрона нямаше начин да не улучи.

Нямаше време да се увери дали ще връхлети върху тамплиера долу. Можеше само да скочи и да се надява.

Той погледна за последен път и главата и раменете му се показаха над скалата, зад която се криеше. Дори от тридесет метра видя, че тамплиерът се усмихва, убеден, че ще го застреля.

Но беше застанал встрани от скалата, за да има по-добра видимост. Това беше фатална грешка.

Главата му се пръсна в розова мъгла.

Ланг скочи точно когато по хълмовете отекна вторият изстрел на снайперовата пушка.

Звукът накара мъжа долу да вдигне глава. Той тръгна, но не достатъчно бързо, за да избегне силата на тежестта на Ланг. Сблъсъкът изкара въздуха от белите им дробове и двамата паднаха. Тамплиерът се опита да насочи оръжието си. Ланг го хвана за рамото и го обърна на една страна, така че дулото да сочи към земята, а после вдигна камъка, готов да разбие черепа му.

— Достатъчно, господин Райли.

Думите бяха придружени от допир на студена стомана до тила му. Гласът беше на мъжа с прошарената коса. Единият тамплиер се бе пожертвал за стръв, докато по-възрастният се беше промъкнал зад гърба на Ланг под прикритието на скалата между тях и снайпериста.

Бяха го надхитрили.

— Пуснете камъка и вдигнете ръце на главата си. Бавно. А сега не мърдайте.

Ланг се подчини на заповедите.

Човекът, върху когото беше скочил, бавно се изправи. Ръкавите, панталоните и един от шевовете на сакото му бяха разкъсани. Очевидно никога повече нямаше да облече този костюм. Другата добра новина беше, че двама от смъртоносната групировка повече нямаше да убиват.

Опрял дулото на картечния пистолет в тила му, среброкосият каза няколко думи на език, който Ланг не разбра. Другият мъж се обърна с гръб към него.

— Сложете ръцете си на раменете, господин Райли.

Ланг се подчини и тримата бавно започнаха да слизат по планинския склон. Ланг вървеше между двамата и снайперистът, който беше убил другите двама, нямаше възможност за точен изстрел, без куршумът да пронизва две тела. Хитро.

8.

Кардю

10:47 ч.

— По дяволите! — Човекът се изправи, без да сваля бинокъла.
— Измъкват се.

За пръв път от няколко часа снайперистът отмести очи от оптическия мерник.

— Не всички.

Придружителят му изсумтя неудовлетворено.

— Все едно. Отвеждат Райли. Трябва да ги проследим и да се опиташ да очистиш другите двама.

— И да рискувам да го убия? Освен ако не са болни или откачени, те ще го държат между тях като шунка в сандвич.

— Убеден съм, че той щеше да хареса сравнението, но те се измъкват.

— Не. Просто няма да останат тук и когато тръгнат, ще разберем къде отиват.

9.

Кардю

11:03 ч.

Ланг и двамата тамплиери слязоха от другата страна на Кардю и се приближиха до рейндж роувър, паркиран между две скали, които бяха толкова големи, че превозното средство се видя едва когато стигнаха до него.

— На задната седалка — заповяда среброкосият.

Ланг се качваше в джипа, когато усети убождане във врата. Преди да успее да седне, вътрешността на роувъра се набразди вълнообразно, сякаш гледаше във вода. Ръцете и краката му натезаха като олово и се сковаха. Той разбра какво се е случило. Знаеше, че трябва да се бори срещу въздействието на опиата, но въпреки това усещането не беше неприятно.

И в следващия миг пред очите му се спусна мрак.

ПЕТА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

1.

Неизвестно място

Неизвестно време

Ланг дойде в съзнание. Нямахше представа колко дълго е бил в несвяст, нито къде се намира.

Разбира се, те не искаха да знае тези неща, ако смятаха да го разпитват обстойно. И бяха на път да успеят. Само разбираше, че лежи на необичайно твърдо легло и гледа старомоден балдахин. Рамото все още го болеше силно от извиването на ръката му.

Работата в Агенцията го беше научила, че пълната дезориентация е резултатно средство в разпитите. Пленникът нямахше представа дали е ден или нощ и това объркваше биологичния му часовник. За да разпиташ някого успешно, трябва да се погрижиш нищо да не се прави по едно и също време и да не се повтаря. Ако не позволяваш на обекта да знае къде се намира, провокираш всякакви видове безпокойство, които можеш да използваш при разпита.

Както и светлината. Затворникът трябва да бъде изолиран в помещение без прозорци и на еднакво силно осветление денонощно. Ако планът е лишаване от сън, използва се ярка светлина, а за да не вижда добре — слаба или непрогледен мрак.

Историите за серум на истината са празни приказки. Освен в някои стари шпионски романи, опиятите обикновено не помагат много. Натриевият пентотал, скополаминът и други подобни наркотици потискат способността на мозъка да измисля лъжи, но са и рисковани. Ако се използва твърде малко количество, обектът продължава да лъже, а при голяма доза или заспива, или умира. Онова, което опиятът го кара да бръщолеви, е неразбираемо.

Обикновените старомодни изтезания също не са надеждни. Имат резултат в изтръгването на самопризнания, но не и в получаването на

информация, защото разпитваният е готов да изрече всякаква лъжа, за да спре болката. Ланг много се надяваше, че тамплиерите знаят това.

Бяха го учили, че целта на съвременния разпит е да изтощи обекта и да пречупи волята му. Не толкова учтивият израз беше вид промиване на мозъка.

Той се измъкна от леглото и обиколи малката стая. Извитата вътрешна стена го накара да се запита какъв е външният вид на сградата. На единствения прозорец имаше капаци и несъмнено решетки отвън. На вратата беше монтирана сложна месингова ключалка. Ланг се наведе, затвори едното си око, присви другото и погледна, но не видя нищо. Ключът беше оставен от външната страна.

Слабата светлина на тавана открояваше малко сенки, защото освен Ланг и леглото, в помещението нямаше нищо друго. Нито картини на стените, нито килим на пода. С изключение на ръчно накования дървен под и красивите и несъмнено много скъпи тапети, все едно се намираше в затворническа килия.

Освен... Той потърси врата за тоалетна, но не видя такова нещо. Наведе се и забеляза порцеланово нощно гърне под леглото. Е, поне нямаше да бъде онзи, който щеше да го изхвърля. В това положение всяка хубава новина беше добре дошла.

Ланг обиколи стаята втори път и започна да брои гвоздеите на пода. Поддържането на съзнанието заето беше най-успешната защита срещу дезориентацията. Когато стигна до шестдесет и втория гвоздей, ключът се завъртя в ключалката. Ланг се хвърли в леглото, легна и се престори, че все още е в безсъзнание.

— Престанете, господин Райли — каза познатият до болка глас. — Въздействието на успокоителното средство, което ви дадохме, трябва да е преминало. Да се правите на ударен, както се изразявате вие, американците, няма да ви бъде от полза.

Ланг отвори очи и зяпна от изненада. Сякаш се беше върнал назад във времето. На прага стоеше мъжът с посребрените коси, облечен в ризница, а върху нея — бяла туника с ален малтийски кръст на гърдите. На краката си носеше метални обувки със заострени носове.

— Нека да отгатна — рече Ланг. — Готвиш се да поискаш сърце от магьосника.

Тамплиерът го погледна безучастно и се намръщи.

— Моля? Предполагам, че имате предвид облеклото ми. Тамплиерите се обличат традиционно, когато са в храма.

Храм? Беше отвлечен от ненормални обитатели на светилище? Де да беше така!

Мъжът отстъпи встрани. Зад него стоеше друг, облечен в монашеска власеница и бос. Държеше съд, от който се разнасяше непогрешимото ухание на храна. Ланг изведнъж си спомни, че не е ял след закуската в деня, когато го плениха.

— Несъмнено сте гладен — каза среброкосият. — Икономът ви е донесъл нещо от трапезарията. Това е скромно ястие от осолена риба треска, но ще се уверите, че е много хранително.

Мъжът в монашеските одежди постави гаванката на леглото. Отблизо ароматът беше още по-приятен. Бяло месо, плуващо в зеленчуци.

— Хайде, яжте — подкани го водачът.

Ланг погледна човека, който беше поднесъл храната.

— Имате ли вилица?

Среброкосият поклати глава.

— Вилиците са се появили през шестнадесетия век. Ние употребяваме само ножове, както са правили нашите предшественици.

Това обясняваше нощното гърне.

— Хубаво — каза Ланг, без да откъсва очи от дървената купа с прекрасното ухание, — ще забравим за добрите обноски.

— Опасявам се, че ще трябва да се постараете да ядете без прибори, господин Райли. Мисля, че разбирате нашето нежелание да ви дадем нож.

Ланг беше толкова гладен, че не му пукаше. Той взе парче риба и го сложи в устата си. Не беше ял много неща, които бяха толкова вкусни. Почти приключваше, когато двамата тамплиери излязоха.

— До скоро — каза Ланг, щом вратата се затвори.

Секунда по-късно ключалката изщрака.

Той пресушаваше соса от гаванката, когато стаята се завъртя пред очите му. Очертанията на ъглите се замъглиха и дъските на пода загубиха ясните си очертания. Главата му изведнъж натеза и вече не можеше да я държи изправена. Бяха сложили в ястието нещо друго, освен подправките.

„Но защо?“ — запита се той, докато пред очите му отново се спускаше мрак. Едва ли можеха да го разпитват, докато беше в несвяст. Но му се спеше твърде много, за да го е грижа.

2.

Неизвестно място

Неизвестно време

Единствено все още пълният му стомах свидетелстваше, че не е бил в безсъзнание повече от няколко часа. В очите му блестеше ярка светлина. Макар че беше буден, той се чувстваше немощен и главата му сякаш тежеше цял тон.

— Виждам, че отново сте с нас — каза глас зад светлината. — Време е да отговорите на един-два въпроса.

Ланг опита да се надигне и да седне.

— Имам право на едно телефонно обаждане, преди да дам окончателния си отговор, нали?

Не му отговориха. Среброкосият имаше по-важна работа, отколкото да гледа американска телевизия.

— Искам да знам две неща, господин Райли. Как разкрихте тайната ни и на кого изпратихте писмото?

— И веднага щом ви кажа, ще изляза от тази стая?

— Убеден съм, че ще уредим нещо.

„Нещо като куршум в тила ми“ — помисли Ланг.

— И аз имам няколко въпроса. Например, след като сте искали да запазите тайната на Бланшфор, защо сте допуснали да съществува нейна виртуална карта, нарисувана от Пусен?

— Подлагате на изпитание търпението ми, господин Райли, но ще ви отговоря в знак на добра воля. Пред нас винаги е стоял изборът дали да рискуваме да съхраним в писмен вид тайната или да я оставим да бъде забравена, ако голям брой от нашите членове бъдат сполетени от неприятности с фатален край — преди столетия чумата, а сега масовите разрушения, предизвикани от езичници терористи, които Западът няма воля и решителност пръв да унищожи. По времето на Пусен, първата половина на седемнадесети век, е било благоразумно да поискаме местоположението на нашето... откритие да бъде отбелязано някак. Заедно със словесните откъси в ритуалите ни картината би послужила да се намери точното място.

Интересът на Ланг го накара да забрави колко е изтощен.

— Как сте могли да бъдете сигурни, че Пусен няма да издаде тайната ви?

Светлината се отмести и Ланг видя силуета на мъжа. Изглежда седеше, но в стаята нямаше друга мебел, освен леглото. Стол ли бяха донесли?

— Пусен беше масон.

— Е, и?

— Масонството е инструментът на ордена ни. Членовете им са на нашите заповеди. Винаги сме ги контролирали в световен мащаб. Доскоро мнозина знаменити люде бяха масони, например вашият Джордж Вашингтон и повечето от бащите основатели на страната ви. Чрез тях знаем най-съкровени тайни на нациите. Нямаме намерение да преживяваме втора 1307 година. Пусен нарисова картината, защото му беше заповядано. Малко по-различен вариант на творбата му е изложен в Лувъра. Той не знаеше какво е значението ѝ. Поръчахме да направят копия, по едно за всеки от нашите храмове. Миналата година преместихме дома в Лондон и продадохме някои неща, вместо да ги пренасяме. Товарачите по грешка опаковаха картината заедно с останалите продадени вещи. Отговорих на въпроса ви, а сега искам да знам къде изпратихте писмото.

Ланг се прозя, без да се преструва, и бавно описа кръг с наранената си ръка.

— За да убиете още някого? Нямам намерение да ти кажа.

Тамплиерът въздъхна.

— Добре, господин Райли. Ще ви оставим за малко да размишлявате върху положението си. Когато се върнем... опасявам се, че ще бъде много неприятно. Вече не използваме дйба и преса за палци, но можем да правим изумителни неща с автомобилни акумулатори, щипките за клемите им и обикновени готварски електроуреди. Предупреждавам ви обаче, че времето ни е ограничено.

Ланг трябваше да забрави за теорията си, че изтезанието като метод за разпит е изоставено.

Среброкосият стана и невидимият стол изскърца. Ланг се отпусна на леглото, когато някой изви ръцете му зад гърба, окова китките му с белезници за рамката и събу панталоните му. Раменете му пламнаха.

— Вижте какво, сигурно ще можем... — започна той.

Мъчителят го хвана за тестисите и разтегли кожата му. Ланг усети допир на студен метал. Преди да успее да добави нещо, дъхът му се изпари от пронизващата болка, която изгори тестисите му и се разпространи из цялото му тяло. Кръвта му сякаш завря и пред очите му се спусна червена стена от агония.

Ланг не чу собствения си писък. Изгарящата, разкъсваща болка беше изместила другите четири сетива и го принуждаваше да се гърчи мъчително, но спря внезапно, както беше започнала. Щипките бяха свалени и ръцете му освободени. Огънят в слабините го накара да забрави за рамото си.

— Това бяха само няколко волта — каза гласът в мрака. — Ще ви оставим да помислите за въздействието от по-силен ток, вероятно прокаран по метална пръчка, вкарана в ануса нагоре до простатата.

Те излязоха. Ланг изпитваше болка, каквато не беше чувствал никога. Той внимателно се обърна на една страна и едва тогава забеляза, че от шока се е подмокрил.

3.

Неизвестно време

Неизвестно място

Вече не беше необходимо да брой гвоздеите на пода, за да намира работа на съзнанието си. Трябваше да измисли как да се измъкне оттам, преди отново да са опърлили тестисите му.

Всяко движение разпалваше нов огън в слабините му и подчертаваше неотложната необходимост да избяга. Стискайки зъби, Ланг се опита да отвори прозореца. Капаците не помръднаха. Вероятно бяха заковани отвън с масивни болтове, които нямаше да може да отвинти дори ако ги достигнеше. Освен това, ако не беше на първия етаж, скачането през прозореца не беше особено умна идея.

Той бързо отхвърли мисълта да използва същата тактика като с тамплиера в апартамента си в Атланта. Те сигурно знаеха, че може да се опита да се нахвърли върху тях, когато влезеха в стаята, и ако бяха повече от един, Ланг нямаше шанс. Трябваше да измисли нещо друго. Отново започна бавно да обикаля стаята.

Вратата беше направена от ръчно издялано дърво. Следите от длетото и детайлите на месинговата ключалка се виждаха ясно дори на оскъдната светлина. Ланг коленичи да я разгледа и остра болка отново прониза тестисите му. Той изохка и надникна през ключалката. Нямаше пружина като модерните дръжки. Като повечето стари врати и тази вероятно се е залоствала с обикновено резе отвътре, но празните дупки от винтове показваха, че е извадено. Ключалката беше запушена, но на Ланг му се стори, че видя слаба светлина, проникваща между вратата и рамката. Той плъзна поглед нагоре и надолу. Светлата ивица се простираше от горния до долния край и прекъсваше само там, където мандалото влизаше в гнездото.

Ланг седна на пода, събу едната си обувка и използвайки мръсотията и пръстта върху подметката, направя почти невидима резка на рамката, на нивото на резето.

След това се върна при леглото и го огледа отдолу. Вместо пружини, имаше старомодни летви, върху които беше сложен

дюшекът. Поне веднъж Ланг се зарадва, че леглото е неудобно. Летвите...

Изкушаваше се да се изтегне за няколко минути и да се предаде на болката, но нямаше време. Той хвана едната летва и изви другия ѝ край, докато чу изпукване. Извади треска от счупената летва и върна здравата част на мястото ѝ.

Беше направил каквото можа. Сега трябваше да разчита на капризното благоразположение на късмета си.

Макар да имаше чувството, че през него минава нажежена лава, той уринира тънка струя кръв в нощното гърне, а после удари по вратата.

Те сигурно бяха поставили пазач отвън, защото ключалката веднага изщрака.

На прага застана едър мъж в бяло свещеническо расо с качулка и колан от въже, какъвто вероятно Пиетро бе носил преди седемстотин години. Светлината блестеше зад гърба му и пречеше на Ланг да види ясно чертите на лицето му, като образуваше ореол около късо подстриганата му руса коса и се отразяваше в автоматата, праметнат на рамото му.

— Гърнето трябва да бъде изхвърлено — каза Ланг и посочи.

Мъжът се ухили презрително и ноздрите му се разшириха от погнуса, когато усети миризмата на засъхнала урина по дрехите на Ланг.

— Когато го напълниш, ти ще го изхвърлиш, езичнико... Ако все още си жив.

Акцентът му беше славянски, вероятно руски, а автоматът — един от многобройните АК-47, произведени в Русия или в Китай, които след разпадането на Съветския съюз бяха пръснати из цяла Европа. Пред предпазителя на спусъка имаше пълнител за тридесет и седем патрона с формата на банан.

Човекът се обърна и излезе.

Вратата се затвори с трясък и Ланг коленичи. Ключът се превърташе в ключалката, когато той грабна треската и я пъкна на очертаното място между вратата и рамката. Чу, че тежкото резе я удари, и се замоли тънкото дърво да издържи.

Ланг се облегна на дъбовата врата, така че да не помръдне, ако мъжът отвън се опита да я отвори, а после се плъзна надолу, седна и

протегна ръка над рамото си, за да задържи треската.

Колко дълго щеше да чака? По някое време мъжът с посребрелите коси щеше да дойде отново заедно с човека с щипките и акумулатора. Ланг погледна китката си и в същия миг си спомни, че бяха взели часовника му. Той започна бавно да брои до шейсет, опитвайки се да прецени колко минути изминават.

Десет.

Двадесет.

Тридесет.

Ланг предпазливо откряна вратата и видя два крака, вдигнати на стол. Пазачът си почиваше или вероятно спеше, ако се съдеше по дълбокото му равномерно дишане. Окуражен, Ланг отвори по-широко вратата, но не му провървя, както се надяваше. Пазачът четеше списание. Автоматът беше на коленете му.

Слабо осветеният коридор зад него се простираше вероятно на шест-седем метра и пресичаше друг коридор като в голям хотел. Липсваха единствено номерата на вратите.

Ланг притвори, събу и другия си ботуш, пъкна върха на гумената подметка между пода и вратата и се върна при леглото. Ленените чаршафи бяха стари и поръбени с красива дантела. Изпитвайки съжаление, че ще съсипе нещо толкова изящно, Ланг откъсна две дълги ивици и отново се приближи до вратата. Той смачка едното парче плат и направи примка от другото.

Пазачът все още беше погълнат от списанието. Ланг хвърли ботуша си над главата му и той се приземи шумно.

Списанието падна на пода. Мъжът грабна оръжието си и скочи.

Ланг разполагаше само с част от секундата, преди тамплиерът да разбере къде е източникът на отвличане на вниманието и да се обърне. С едно-единствено движение той отвори широко вратата, хвърли се и повали пазача на земята. Автоматът изтрака на дъските на пода. Ланг нахлузи примката от ленения чаршаф на врата му, затегна я, заглушавайки вика му, и напъха другото парче плат в устата му. Пазачът вкопчи пръсти в гърлото си, опитвайки се да разхлаби импровизираната гарота. Ланг вдигна крак, ритна го между лопатките на гърба и с всичка сила го блъсна на земята. Човешкият хранопровод представлява тръба от мускули, която трудно се затваря напълно, но отслабващите усилия на пазача показаха, че Ланг е успял.

Тамплиерът вече лежеше неподвижно, когато се чу звук на приближаващи стъпки.

4.

Синтра, Португалия

23:40 ч.

Те наблюдаваха последните два етажа на старата сграда с фасада от варовик на отсрещната страна на криволичетата, засенчена от дървета улица. На прозорците имаше капаци, сякаш обитателите не желяеха полъха на лекия бриз откъм океана, намиращ се на петнайсетина километра от тях. Сградата можеше да се опише като замък или дворец заради размерите ѝ и огромната площ на двора. Всъщност постройката не беше много по-величествена и внушителна от съседните. Всички летни вили в квартала бяха достатъчно големи, за да бъдат кралски резиденции. На хълма в градчето бяха построени три царствени жилища.

В началото на деветнадесети век в местността се беше влюбил лорд Байрон, както и редица европейски благородници и богаташи. През последното столетие все по-безполезните и некадърни социалистически правителства и данъците, необходими на илюзията за социално равенство, бяха принудили мнозина собственици на изящни ваканционни къщи да ги продадат на новия световен елит и анонимни многонационални корпорации.

Докато се разхождаха, придавайки си безразличен вид, двамата спряха пред сградата и се вторачиха в разкоша на осветените помещения отвъд защитните стени.

— Няма голямо движение — отбеляза снайперистът. — Днес не видяхме и нито един турист.

— Няма и да го видим — каза спътникът му, докато оглеждаше фасадата над оградата с бодлива тел. — Малцината, които идват тук, пристигат с автобус, обядват в някой ресторант на площада и заминават. След като обиколят замъците, няма какво повече да правят. Хотелите са скъпи и трябва да имаш препоръка от хора, стоящи в сянка, за да наемеш стая.

Стрелецът се намръщи.

— Не знаех за това градче, докато ти не проследи „Пегас“ дотук. Как успя?

По негласно споразумение двамата се обърнаха, сякаш да продължат разходката си, когато голям мерцедес намали, за да вземе един от множеството завой по пътя, и без усилия увеличи скоростта нагоре по хълма.

— Ти го направи. Накара някой да проникне в компютъра за контрол на въздушното движение на французите. Вчера е имало само един полет с частен самолет от Тулуза Бланяк до Лисабон.

— Но това не е Лисабон.

— Не, но Синтра се намира на двадесетина километра от столицата. Градчето винаги е било убежище за хора, които не искат да бъдат забелязани от властите. Обадох се на португалски адвокат, когото познавам, помолих го да провери данъчните регистри и готово. Момчетата от „Пегас“ се появиха.

Мерцедесът се скри зад друг зид, докато следваше извивките на тясната улица. Двамата отново се втренчиха в сградата.

— Мислиш ли, че той е там, в онази кръгла кула? — попита снайперистът.

— Защо инак ще го водят тук?

Те постояха още няколко минути и сетне продължиха да вървят бавно, сякаш разглеждаха забележителностите.

— На оградата има бодлива тел и електричество с висок волтаж — отбеляза стрелецът. — Обзалагам се, че в двора има детектори за движение. И вероятно кучета.

Другият човек изказа на глас очевидното.

— Няма да можем да го измъкнем с фронтална атака. Ще трябва да наблюдаваме сградата и да чакаме удобна възможност.

— Ами ако не се случи?

Придружителят сви рамене и бръкна в джобовете си.

— Ще направим всичко възможно и ще се надяваме.

Снайперистът се намръщи, недоволен от безспорната истина на отговора.

— Може да го убият, преди да успеем...

Спътникът се обърна по посоката, от която бяха дошли.

— Може би вече са го направили. Но се съмнявам, че биха го докарали чак тук само за да го убият. Сигурно първо ще искат да разберат как е разкрил тайната им. Той вероятно знае, че животът му

ще продължи само докато запази информацията. Предполагам, че все още не са го пречупили.

Двамата навлязоха в сянката на огромен дъб, чиито клони бяха надвиснали над оградата срещу портата на сградата, която ги интересуваше.

— Ако съумее да избяга, едва ли ще мине през голямата желязна порта. Да си вземем нещата от колата и да се подготвим — каза единият.

— По-добре да извикаме подкрепления — отвърна другият.

5.

Лондон

01:23 ч.

Инспектор Фицуилям мразеше среднощните обаждания. Макар да не го признаваше, той се тревожеше от факта, че звъненето на телефона не оказваше въздействие върху съпругата му Шандън. След тридесет и две години брак посегателството върху спокойствието им рядко я предизвикваше дори да се обърне на другата страна.

Това обаждане обаче накара детектива да забрави за любопитството си към реакцията ѝ.

Човекът от другия край на линията се представи и Фицуилям скочи като пружина.

— Кой?

Името беше повторено. Беше го чул правилно първия път.

— Къде? — попита той и се намръщи, като чу отговора. — Чакайте малко. — Фицуилям взе писалката и тефтерчето, които винаги държеше на нощното си шкафче. — Моля, повторете указанията.

Човекът от другия край на линията изпълни искането му и затвори.

6.

Синтра

05:27 ч.

Ланг грабна автомата, праметна го на рамото си, завлече пазача в стаята и затвори вратата. Мирисът на смърт и мисълта, че отново е убил, го задавиха. Ако имаше време, щеше да изпита гняв към хората, които не само убиваха, но и бяха превърнали и него в убиец.

Той остави трупа от другата страна на леглото и като се опитваше да диша през устата, се наведе, развърза въжетото на кръста на пазача и изхлузи расото през неподвижната му глава.

През вратата се чуха гласове, изразяващи изненада, че пазачът е изчезнал. Ланг трябваше да действа бързо.

Черпейки сили от запаси, каквито не съзнаваше, че притежава, той успя да вдигне трупа, да го сложи на леглото и да го покрие с чаршаф. Вратата се отваряше, когато Ланг нахлузи расото и го спусна върху дрехите си. Имаше време само да дръпне качулката над лицето си и да скрие автомата под монашеските одежди, преди в стаята да нахлуят мъжът с посребрените коси и един друг човек.

Среброкосият зададе въпрос на език, който Ланг не разбра — прозвуча като славянски.

Ланг предположи какво го питат, посочи тялото под чаршафа и смотолеве нещо.

Тамплиерът повтори думите си, този път с по-нервен тон.

Ланг кимна, заобиколи леглото и тръгна към вратата.

Щом се озова между двамата и изхода, той се обърна рязко, хвърли се към коридора и тресна вратата. Както се надяваше, ключът все още беше в ключалката. Двамата вътре заблъскаха по масивната дървена преграда, но резето изщрака в гнездото си. Ланг прибра ключа в джоба на расото.

В коридора стоеше количка, каквито използват автомонтъорите. На нея имаше акумулатор за автомобил с жици и щипки за клемите. Гледката накара Ланг да си припомни болката, която все още изпитваше. Той се пребори с желанието си да се върне в стаята и да изпече топките на някой друг.

Ланг огледа коридора, извади автомата и провери пълнителя. Беше пълен. Жалко, че пазачът нямаше и резервен пълнител. Амунициите са като парите по време на ваканция. Колкото и да вземеш, все не стигат.

Той надигна расото и окачи оръжието на дясното си рамо с дулото напред, така че ако се наложи, да стреля през дрехата. Едва ли щеше да получи точки за точност, но руският автомат беше предназначен по-скоро за бърза стрелба, отколкото за състезание по прецизност.

Ланг допря гръб до стената и тръгна по коридора уверено, сякаш знаеше къде отива. Двете разклонения изглеждаха еднакви — слабо осветени, с извити стени и врати на равни разстояния.

Надясно ли да продължи или наляво?

Той избра коридора вляво, така че калашникът да бъде от външната страна. Ако се наложеше да го използва, предпочиташе да не стреля пред тялото си. След малко стигна до арка на стълбище и сводест прозорец и видя, че навън е тъмно. Стъпалата водеха само надолу. Намираше се на последния етаж.

Стълбите бяха мраморни. Също като в крепостта Бланшфор, средната им част беше хлътнала от стъпките, минали по тях през вековете. Стъпалата се спускаха в тясна спирала и Ланг забави крачка, за да изчака, докато лекият му световъртеж премине.

На всеки от двата етажа имаше площадки с прозорци. През вълнообразното ръчно изработено стъкло той видя блещукащи тук-там светлини в нощта.

По спиралното стълбище се разнасяше звук. Беше толкова слаб, че Ланг се запита дали несъзнателно не го е чувал от известно време. Колкото по-надолу слизаше, толкова по-ясен ставаше, докато накрая позна напев на латински без определена мелодия, но въпреки това приятен за слушане и звучен.

Все още беше твърде далеч, за да различи думите. Стигна до следващата площадка. Стъпалата продължаваха, но през прозореца видя дървета. Клоните им се очертаваха на светлината на улична лампа. Стори му се, че забеляза и ограда. Той спря. Странната кръгла сграда вероятно имаше най-малко едно подземие, където несъмнено се помещаваше тъмница. Съдейки по онова, което виждаше навън, сигурно в момента се намираше на партера.

Ланг влезе в друг извит коридор. Сводестият таван се извисяваше на шест-седем метра. Студените сиви каменни стени бяха украсени с гоблени. Фигурите бяха в човешки ръст и потресаващи. Мъченици, пронизани със стрели, в безмълвна агония се печаха над огньовете или бяха поглъщани от лъвовете.

Между страховитите изображения бяха окачени брони, мечове и шлемове.

Това явно беше партерът.

Ланг обаче все още не знаеше къде се намира сградата. Също като във вица за хората в спасителната лодка — знаеше къде е, но нямаше представа къде се намира.

По каменния под отекнаха стъпки. Ланг стисна автомата с едната ръка, а с другата придърпа качулката над лицето си, но се оказа, че не е необходимо. В коридора като дух премина силует в бели одежди. В ръцете си държеше броеница и мърмореше нещо под носа си, вероятно молитва.

Щом тамплиерът се скри от погледа му, Ланг също изпита желание да се помоли.

Песнопението се усили и той видя откъде идва. Огромното кръгло помещение вдясно беше пълно с мъже в бели мантии или с брони. В средата, пред изящно изваян мраморен олтар, стоеше мъж в бяло, с лице, обърнато към насъбралото се множество.

Точно както Пиетро беше описал параклиса в Бланшфор.

Изходът беше на отсрещната страна. Ако наречеше вратата масивна, нямаше да бъде справедлив към нея. Двамата единични плота се извисяваха почти до тавана и бяха плътно затворени с дебел железен прът. Лъскавите месингови панти бяха високи един метър.

Ланг се замисли дали да не се втурне към нея, но бързо се отказа от идеята. От двете страни стояха пазачи, въоръжени с автомати АК-47, контрастиращи неуместно на белите им туники с алени кръстове.

Те го гледаха без особен интерес, докато се приближаваше към тях.

Отговорът им на знака му да отворят, беше произнесен на същия славянски език, който чу и преди. Ланг пресилено сви рамене, за да им покаже, че не разбира. „Пегас“ беше международна организация и със сигурност не всички говореха на един и същ език.

Мъжът вляво показа с жестове, че чете нещо, и протегна ръка, очаквайки да получи някакъв писмен документ. Добрите братя очевидно изискваха пропуски, за да влизат и излизат от сградата.

Човекът вдясно се вторачи в краката на Ланг, който отново беше обул ботушите си. Всички останали бяха с метални обувки или по сандали.

Тамплиерът бързо свали автомата от рамото си, но Ланг го изпревари и насочи оръжието си. Звукът от изстрела между каменните стени в затвореното пространство беше оглушителен. В средата на кръста на туниката на пазача зейна червена дупка и кръвта изцапа белите му одежди.

Другият беше нетърпелив като събрата си да умре за каузата и също вдигна автомата си. Ланг изстреля още един куршум от хълбок, съзнавайки, че отново е принуден да убива.

Ехото от изстрела все още отекуваше в ушите му, когато монотонното пеене спря. Ланг остави ремъка на автомата да се изплъзне от рамото му и хвана оръжието с две ръце, за да го използва срещу огромното резе, като прогони от съзнанието си вероятността вратата да води към друга част на сградата или към вътрешен двор.

Резето тежеше петдесетина килограма и се наложи да го повдигне, за да отвори. Усилието предизвика пронизителна болка в изкълченото му рамо и в слабините, която разсея угризенията от убийството на поредните двама тамплиери. Агонията беше толкова силна, че за миг изпита желание да се обърне и да ги застреля всичките.

Звукът зад него загатна, че може и да му се предостави тази възможност. Ланг погледна тълпата, стисна зъби от болка, блъсна още веднъж резето и ритна вратата. Огромните панти бавно помръднаха и отвориха тясна пролука. Ланг видя бледия зрак на зората и усети полъха на ветреца.

Беше почти навън.

Той хвърли поглед през рамо и видя, че определено недоволното множество се приближава към него. Макар че не бяха въоръжени, намеренията им очевидно бяха враждебни. Ланг се наведе, взе единия „Калашников“ от пода, включи го на автоматична стрелба и докато се измъкваше между гигантските врати, изстреля един откос в тавана.

Трясъкът и дъждът от мазилка постигнаха желаня ефект и всички се хвърлиха на пода.

Ланг хукна надолу по стъпалата и сетне по алеята за коли.

Нямаше представа къде се намира, затова побягна по каменната настилка. Видя субтропични растения, палми, испански щик, грамаден кактус и висок зид. Не беше помислил, че може да има ограда, при това твърде висока за прескачане и с бодлива тел отгоре. Вгледа се внимателно и забеляза и жици. Независимо дали искаха да държат някого вън или вътре, тамплиерите не се шегуваха.

Щом имаше алея за коли, трябваше да има и изход.

Движейки се в сенките, Ланг продължи по каменната настилка и стигна до портата. Беше желязна, висока колкото всички други врати, през които преди малко беше минал, и пазена от двама мъже с автоматични оръжия. Единият беше допрял до ухото си мобилен телефон и Ланг беше готов да се обзаложи, че не се обажда да му донесат пица.

Той приклепна зад храстите и огледа обстановката. Топлият бриз беше натезал от влага и ухаеше на солена въздух и жасмин. Мястото се намираще близо до океан, но кой?

Пазачът затвори телефона, прибра го в джоба си и каза нещо на колегата си. Двамата хванаха оръжията с две ръце и започнаха да оглеждат двора. Ланг се замисли дали да не изстреля два куршума в бърза последователност. От това разстояние едва ли щеше да пропусне. Не. Звукът щеше да привлече вниманието на всички. Освен това не беше сигурен как да отвори портите. Стоманените болтове от двете страни показваха, че има механизъм, който контролира движението им. Ако се изискваше комбинация или не можеше да намери бутона, нямаше да постигне нищо.

Положението се влошаваше. Той чу лай на приближаващи кучета.

Нямаше много време. На изток се развиделяваше. Скоро щеше да бъде светло.

7.

Лисабон, летище „Портела“

06:24 ч.

Двумоторният „Дехавиланд“ се отклони от пистата на лисабонското летище „Портела“ и се отправи към малка рампа, където чакаха няколко превозни средства. След минути шествието от черни ланчии потегли по Авенида Марешал. Градът все още не се беше разсънил.

Инспектор Фицуилям наблюдаваше през тъмното стъкло как нощта с нежелание се оттегля от Лисабон. В пътеводителите, които прегледа в самолета, пишеше, че старият град се намира някъде там в мрака. Той си позволи за миг да си представи, че двамата с Шандън са на почивка, седят в малък ресторант с изглед към Тагус, величественото пристанище на Лисабон, и гледат замъците на околните хълмове. Всичко беше великолепно само на снимките.

За съжаление пътуването му не беше романтично. Автомобилите профучаха по Кампо Гранде. Полицейските коли задържаха камионите с доставки и прибиращите се в домовете си закъснели гуляйджии. След няколко минути излязоха от магистралата, завиха на „детелината“ и минаха край предградието „Куелус“. Дори розовият зрак на зората не можеше да разхубави еднообразните бели жилищни блокове, които приличаха на кутии, струпани върху голите склонове.

„За тях е адски удобно“ — помисли той. Французите биха предпочели да пукнат, но не и да го поканят да присъства на ареста. Италианците и германците биха го задушили с безкраен поток от доклади. Жалко, че целият Европейски съюз не съдействаше с такава лекота като португалците! И още по-хубавото беше, че според Карлош, връзката му тук, никой не си правеше труда да иска заповеди за арест. Само потропваш на вратата и търсиш господин Лангфорд Райли.

Фицуилям се облегна назад на седалката.

Мисията щеше да му достави удоволствие. Може би Карлош щеше да издейства дори заповед за екстрадиране, а Фицуилям щеше да има възможност да купи подарък на Шандън и да се върне заедно с Райли още същия ден.

Единственото неприятно нещо беше, че информацията бе изтекла и местната полиция бе имала време да предупреди похитителите на Райли. Фицуилям беше научил, че ченгетата в Синтра смятат за свое задължение да закрият местните благородници дори — или особено — от националните власти.

8.

Синтра

06:47 ч.

— Ще можеш ли да я срежеш, без да те удари ток?

Снайперистът отговори, като вдигна оголената жица и бързо я свърза с малка черна кутия, която приличаше на джобен касетофон.

— А с това най-малко два часа няма да разберат, че веригата е прекъсната.

Двамата бяха срязали бодливата тел и седяха на част от стената под клоните на огромните дървета. Телта беше хвърлена на земята от външната стена на зида.

Отдолу имаше малка порта, скрита от разцъфнали увивни растения. До тях беше куката, която бяха използвали, за да завържат въже на горната част на оградата. Пазачите не чуха звука, защото разследваха източник на друг шум — камъче, хвърлено на калдъръма на алеята за коли.

— Ами ако той не излезе до два часа? — попита другият. — Ще се приближим спокойно до вратата и ще поискаме да го видим?

Снайперистът се приготви да отговори, но после вдигна ръка и посочи двамата пазачи на портата.

Увеличаващата се светлина постепенно озаряваше лицата им. Позите им излъчваха присъщото за тази професия отегчение, докато сезираха в избледняващите сенки на утрото. В същия миг те изведнъж застанаха нащрек и единият допря мобилен телефон до ухото си. Ако някой от двамата на оградата подозираше, че става нещо, подозренията им се потвърдиха, когато чуха кучешки лай.

9.

Синтра

06:48 ч.

Ланг нямаше много възможности за избор. Ако изобщо извадеше късмет, би трябвало да разполага с две-три минути, докато кучетата надушат миризмата и доведат преследвачите до него или го нападнат. Вероятността да бъде разкъсан и да стане на кайма надделя над угризенията му да застреля пазачите на портата. Трябваше да го направи с един откос, преди някой от тях да успее да отвърне на огъня. Той превключи на автоматична стрелба, пое дълбоко въздух, прицели се в гърдите на човека по-наблизо, изпусна затаения въздух и натисна спусъка.

Нищо.

Пръстите му докоснаха ударния механизъм и тялото му се смрази от страх от главата до петите. Затворът беше отворен, готов за нова пачка патрони. Ланг беше взел оръжието на някой от хората вътре и нямаше време да провери дали е заредено. Автоматът беше празен и безполезен.

Е, може би не съвсем безполезен. Вероятно можеше да използва приклада като бейзболна бухалка. Криейки се в сенките, Ланг побягна към портата. Кучетата бяха по петите му. Приличаха на добермани.

Той се наведе, готов за финалния спринт от петдесетина метра открито пространство, когато чу нещо друго, освен лаенето на кучетата. Обърна се и видя тъмен предмет, усети силен удар по главата и пред очите му се спусна мрак.

10.

Синтра

06:49 ч.

Пред триметровата желязна порта изсвириха с гуми и спряха шест коли.

Преди инспектор Фицуилям да успее да слезе от задната седалка, двама мъже заудряха по метала с прикладите на американските си картечни пистолети. Той видя, че Карлош говори по домофона, и след малко портата бавно започна да се отваря.

11.

Синтра

07:00 ч.

Макар и зашеметен от удара, Ланг почувства пулсираща болка, сякаш в тила му беше забит касапски сатър. Двама мъже с автомати го влачеха за краката.

Чуваха се крясъци. Дърпаха го към задната част на сграда, която приличаше на средновековен замък. Бръмченето на двигатели го накара да се извърне — по алеята се движеха пет-шест дълги черни коли. Или присъстваше на мафиотско погребение и всички колеги на споминалия се бяха дошли в града, или беше пристигнала някаква важна особа. Главата го болеше твърде много, за да разсъждава кой е гостът.

И в следващия миг видя двама души в униформи в цвят какви — или военни, или полицаи. Понякога в Европа беше трудно да забележиш разликата. Въпреки че болката замъгляваше мисловния му процес, Ланг разбра, че по някакъв начин ченгетата са успели да го открият. Този път тежката артилерия беше пристигнала навреме.

Радостта му обаче не продължи дълго.

Похитителите го отвеждаха. Единият допря дулото на автомата до пулсиращата му глава.

Неизреченото послание беше ясно. Ако издадеше звук, който да привлече внимание, това щеше да бъде последното нещо в живота му. Въодушевлението му се замени с отчаяние. Сградата пред тях беше достатъчно голяма и можеше го скрият на някое затънтено място, където ченгетата никога нямаше да го намерят.

— Ланг! Насам!

Той позна гласа, който го извика някъде откъм високата ограда. Халюцинираше ли?

Ако беше така, мъжете от двете му страни също имаха халюцинации. Те се обърнаха надясно и отместиха оръжията от Ланг. Той се възползва от шанса и побягна презглава.

Мъжете се обърнаха отново и насочиха автоматите си към него. Ланг видя черните дула и предположи, че всеки момент ще избълват

пламък — последното, което щеше да види на този свят.

Но единият, а после и другият паднаха по лице, сякаш ударени с невидим чук. В същото време по оградата отекна пукотът на пушката, която ги застреля.

Ланг се наведе, възнамерявайки да се върне за оръжията им, но същият глас го подкани.

— Бягай, Ланг!

Той видя въже, спуснато по оградата. По късно щеше да започне да вярва, че с подходящо окуражаване човек може да счупи всички рекорди в „Гинес“. Знаеше, че постигна това, докато тичаше към въжето. Вкопчи се в него и подпирайки се с крака на зида, се изкатери по-бързо от Тарзан. Дори забрави за болката в изкълченото си рамо.

Той осъзна, че се е превърнал в лесна мишена. Очакваше да чуе изстрели всеки момент. И в следващия миг въздъхна облекчено. Нямаше да има изстрели. Тамплиерите нямаше да посмеят да стрелят, освен ако не искаха война с полицията.

Отдолу се чу ръмжене и нещо се закачи за краката му. Единствената му надежда беше, че кучетата не умеят да скачат много високо.

Някой дърпаше и навиваше въжето, докато Ланг се приближаваше до върха на оградата.

Той не се изненада, като видя Герта, която беше притиснала буза до приклада на снайпер и бе заела стандартната поза за стрелба. Беше я познал не само по гласа, но и по точните изстрели. Изуми се обаче, когато видя Джейкъб до нея.

— Прекалено стар си за тези неща — отбеляза Ланг.

— Оценявам проклетата ти благодарност — отвърна евреинът и спокойно спусна въжето от другата страна на оградата, — но може да я изразиш още по-красноречиво, когато слезем. — Той сбърчи нос. — Онези там долу твоите приятели ли са?

Под тях се чукаше боричкане, лаене и ръмжене.

Герта хвана снайпера с една ръка и протегна другата към въжето.

— Вие двамата може да седите тук цял ден и да си говорите, но аз тръгвам.

Тя се спусна по външната стрина на зида и се скри от погледа им. Ланг я последва, като този път усети бодежи в рамото. Докато

разпределяше тежестта си равномерно по въжето, мускулите в слабините му се стегнаха и изгарящата болка плъзна до стомаха му.

Тримата застанаха под сенките на дърветата на тротоара и Джейкъб прибра въжето. Герта разглоби оръжието си и сложи частите в дипломатическо куфарче.

— Не трябва ли да побързаме? — попита Ланг. — Не искам да ви карам да правите нещо прозаично като бягане, но не трябва ли да се омитаме оттук, по дяволите?

Те се спогледаха и Джейкъб сви рамене.

— Вероятно, но се съмнявам. Предполагам, че момчетата от полицията и инспектор Фицуилям ще ангажират вниманието на бившите ти домакини известно време. Не познавам португалските закони, но се обзалагам, че някой ще трябва да дава обяснения за притежанието на незаконни оръжия.

Тъй като беше американец, Ланг беше забравил колко е трудно в Европа да притежаваш нещо друго, освен оръжия за спортна стрелба.

— Кой е Фицуилям? — попита той.

Докато прекосяваха затревената площ, Герта и Джейкъб се редуваха да му разказват как са го проследили до Лангедок и после до Синтра. Едва тогава Ланг разбра в коя страна се намира. Преживяването беше дезориентиращо.

Отвъд моравата имаше друга ограда с бодлива тел отгоре. Те се покатериха и се спуснаха пред съседното имение, което се намиреше на около четиристотин метра от замъка на тамплиерите.

Когато тримата стигнаха до фиата, паркиран една пресечка по-нататък по хълма, воят на сирените се разнасяше от всички посоки. Покрай тях профучаха две полицейски коли с проблясващи светлини.

ВТОРА ГЛАВА

1.

Рим

Четири дни по-късно

Редуваха се да шофират и спираха само за бензин и закуски, докато се върнаха в Рим. Там Герта имаше достъп до тайна квартира, малък апартамент на последния етаж в сграда на Виа Кампания. От прозореца на малката всекидневна се виждаше древната градска крепостна стена до Вила Боргезе — най-големият парк в Рим.

Джейкъб спеше на сгъваемо легло, а Герта и Ланг се настаниха в спалнята. За щастие шоковото изтезание нямаше трайно въздействие.

В мига, в който се събуди на третия ден, Ланг разбра, че трябва да е неделя. Оживените улици бяха тихи и от парка се разнасяха весели детски крясъци и смях.

Тримата съумяваха някак да не си пречат, докато приготвяха обилна закуска в тясната кухня. Джейкъб или се съобрази с Герта и Ланг, които не понасяха миризмата на риба рано сутрин, или просто не можа да намери пушена херинга, и изпържи наденички.

Ланг пиеше втора чаша еспресо. Джейкъб запали лулата си, а Герта — „Марлборо“.

— Господи, защо си направихте труда да ме спасите, когато ще ме уморите от рак на белите дробове? — възкликна Ланг и размаха ръка в безуспешен опит да прогони дима.

— Е, няма да стоим тук вечно. Всъщност какво смяташ да правиш?

Ланг забрави за пушека.

— Ще разоблича негодниците и ще разкрия тайната им на света — гневно отвърна той. — Щом тя излезе на бял свят, потокът от пари от изнудване ще секне. Това ще бъде краят им.

Джейкъб всмукна от лулата си, забеляза, че е угаснала, и я разрови с клечка кибрит.

— И да прекараш остатъка от драстично съкратения си живот в поглеждане през рамо? След като тайната излезе на бял свят, писмото вече няма да те предпазва.

— Копелетата убиха сестра ми и племенника ми, а след това ме обвиниха в две убийства, които не съм извършил. Какво предлагаш? Да се целунем и да се сдобрим?

Герта искаше да попита нещо, но Джейкъб я изпревари.

— Предлагам да потърсиш друга форма на отмъщение. Помисли за стотици милиони християни. Аз съм евреин и не съм особено религиозен, но християнството е стабилизираща сила в света. Разрушиш ли го...

Герта следеше разговора толкова внимателно, че остави цигарата си да гори и пепелта падна върху протрития килим.

— Да разруши християнството? Какви ги говориш?

Джейкъб обвинително посочи с лулата.

— Точно това смята да направи. Кажй й.

— Да, кажи ми.

Ланг въздъхна.

— Джейкъб прочете дневника на тамплиера и стигна до същия извод като мен. И двамата се оказахме прави.

— Тамплиерът, който е написал дневника, е бил запознат с гностическата ерес и...

— С какво? — попита Герта. Цигарата й догоря до филтъра и тя я угаси в напукания пепелник.

— Гностиците са ранна християнска секта. Вярвали са, че Христос е простосмъртен и няма божествен произход. Следователно, след като е бил разпънат на кръста, на небето се е възнесъл духът му, а не тялото му. През триста дващсет и пета година, горе-долу по същото време, когато римският император Константин направил християнството официална религия в империята, епископите на Църквата се събрали в Никея, за да решат някои тревожни въпроси. Първо, трябвало да изберат няколко от множеството разкази за живота на Христос. Спрели се на четири — евангелията на Матей, Марко, Лука и Йоан. Вероятно една от причините да бъдат предпочетени е фактът, че и в четирите е описано възкресението, тялото на Исус и всичко останало. Тържеството на безсмъртието над смъртта станало основното християнско послание, както и сбъдването на юдейското

месианско пророчество. Впоследствие гностиците и всички други, които не споделяли официалния възглед, били преследвани и ликвидирани като еретици. Тамплиерите открили, че гностиците имат право и тялото на Христос не се е възнесло на небето или някъде другаде, а брат му и съпругата му са избягали от Палестина и са взели трупа.

— Това е съдържал „съдът“, за който Пиетро е прочел в гностическите документи — обади се Джейкъб.

— Под една или друга форма. По онова време юдейският погребален обичай е изисквал тялото да бъде оставено да се разлага най-малко една година — продължи Ланг. — След това слагали костите в малък каменен саркофаг и го погребвали завинаги. Никога няма да разберем дали тялото на Христос е било донесено в Лангедок и после костите му са били преместени или е било скрито, докато са останали само костите.

— Защо не са оставили тялото му там, където е било след разпъването? — попита Герта.

Ланг сви рамене.

— Не мога да кажа със сигурност, но имам няколко предположения. Първо, всички юдейски mesiански пророчества описват възкръсване на тялото. Оставянето на трупа би отрекло статута на месия на Христос и вишестоящото му положение пред учениците му. Второ, това биха направили и последователите му — да вземат тялото, ако семейството му не го сторело. Трето, Иисус е бил екзекутиран като обикновен престъпник. Гробниците са били за богатите. Било е само въпрос на време трупът да бъде изхвърлен или положен в обикновен гроб.

— И тялото или костите са били преместени в югозападна Франция? — попита Герта и взе друга цигара.

Ланг кимна.

— Тамплиерите са открили мястото. Можеш да си представиш какъв смут би предизвикала в Църквата появата на останките на Христос? На рицарите обаче им хрумнала страхотна идея — да изнудват Църквата и папата.

Герта запали, вдигна глава и го погледна.

— Да, но папата е имал огромна власт и би могъл да унищожи трупа, да го премести някъде, където да не могат да го намерят, или да

елиминира тамплиерите.

Ланг се замисли.

— Отново само предполагам, но мисля, че папата не е имал чак толкова голяма власт. Трябвало е да плаща на наемници всеки път, когато се е налагало да води война. Тамплиерите са били постоянно готова армия и са укрепили района около гробницата със замъка Бланшфор. Всеки опит трупът да бъде взет би изложил тайната им на риск от разкриване. Освен това никой папа не би желал да бъде замесен в оскверняването на гроба на Христос, въпреки че не са искали да признаят за съществуването на такъв гроб.

Джейкъб и Герта млъкнаха, несъмнено търсеха пропуски в теорията на Ланг.

— Ако си прав, защо тамплиерите не са преместили саркофага на сигурно място? — попита Джейкъб.

Ланг вече си беше задавал този въпрос и смяташе, че има отговор.

— За да откриеш гроба, трябва да знаеш за него. Тамплиерите са притежавали своеобразен документ на местонахождението му. Ако бяха го преместили, саркофагът би загубил автентичността си.

— Имаш предвид например как картина с подписа на Рембранд, за чието съществуване не е знаел никой, неочаквано се появява на нечий таван — отбеляза Джейкъб, мрачно гледайки отново угасналата си лула. — Може да анализираш боята и платното, но винаги ще остане сянка на съмнение.

— Съмнение, каквото тамплиерите не са могли да допуснат — каза Ланг.

Герта си наля още кафе и предложи на Джейкъб.

— Не, благодаря — отвърна той. — Това нещо би разтопило лъжицата, ако се опитам да го разбъркам.

— Еспресото трябва да бъде силно.

Джейкъб отмести чашата си.

— Може и да е истинско италианско еспreso, но нервите ми няма да издържат на повече кофеин. — Той погледна Ланг. — Остава въпросът какво смяташ да правиш.

Джейкъб, разбира се, имаше право. Разобличаването на тайната на тамплиерите щеше да достави огромно удоволствие на Ланг, но щеше да разтърси голяма част от населението на света. Той се замисли.

Разкритието би унищожило вярата на Франсис, така както беше станало с Пиетро. Ланг си спомни за утехата, която религията беше дала на Джанет. Кой беше той, че да заличава добри дела, въздействали цели две хиляди години? Е, повечето бяха добри дела, като се пренебрегнеха кръстоносните походи, Светата инквизиция и няколко други крайности.

Ланг взе решение.

— Бих се изненадал, ако „Пегас“ не ме търсят. Мисля, че не е в наша полза да знаят къде сме. И вие ще бъдете в опасност, ако разберат, че сте ме измъкнали от Синтра. Между другото, магазините тук отворени ли са в неделя?

Герта го погледна учудено.

— Повечето.

— Можеш ли да ми намериш компютър, какъвто и да е, стига да има модем?

Тя се намръщи.

— Предполагам, че ще го платя с моята кредитна карта, както и билетите ти за самолета.

Герта не се сърдеше за това, а само искаше да му го напомни.

— Добре, добре. Ще ти върна парите.

— Как?

Ланг не я разбра.

— Какво имаш предвид?

— Много бих искала да видя Атланта и да посетя плантацията „Тара“ и другите прекрасни места от книгата.

Той остана озадачен и после се сети.

— „Отнесени от вихъра“? Не знаех, че хората все още я четат, защото политиката е представена погрешно в романа. Тези места не съществуват.

— Не съм ходила в Атланта, нито в американския Юг.

— По това време на годината там е горещо и градът е вторият с най-мръсен въздух в страната.

— Нямам намерение да живея на улицата. Убедена съм, че има климатици.

— Уличното движение е ужасно.

— Не смятам да шофирам.

— Звучи чудесно — ухили се Джейкъб.

— Въпреки това имам желание да видя Атланта — настоя Герта.
— Но мисля, че ти не искаш да ти дойда на гости.

Ланг наистина не искаше тя да отива при него. Нямахше нищо против посещението ѝ, но идеята да споделя малкия си апартамент с жена за повече от една нощ беше обезпокоителна. Той си представи кремове за лице на мивката в банята, дантелено бельо в чекмеджетата на скрина и чорапогащник, окачен на завесата на душа. Няколко пъти бе имал неприятности с жени, които идваха на гости и не пожелаха да си тръгнат. От друга страна, дължеше живота си на Герта. Тя му беше помогнала и се готвеше да го направи отново. Ланг не беше неблагодарник, особено когато обещанието щеше да бъде изпълнено в неопределено бъдеще и включваше поразително красива жена.

— Добре. А сега — компютърът?

— Ще донеса от Агенцията.

— Не. Искам нов, в който да не е имало други електронни адреси, освен моя. — Ланг се обърна към Джейкъб. — Ще ми е нужен и имейлът на „Пегас“. Те са корпорация, регистрирана на остров Джърси, затова би трябвало да имат електронен адрес и може би дори официален сайт за законния си бизнес.

2.

Рим

Два часа по-късно

Pegasusltd@gb.com беше адресът, който Джейкъб лесно намери. Продавачите в магазина за електроника много помогнаха за настройките на новия компютър, така че Ланг да може да използва местния сървър за интернет.

Седеше до масата в кухнята, а Герта и Джейкъб надничаха над раменете му, докато бавно написа съобщението, което тримата бяха измислили.

„Искам да се срещнем, за да обсъдим въпроси от взаимен интерес. Отговорете преди въпросите да са станали публично достояние.

Райли.“

Измина час. Ланг не беше в състояние да се съсредоточи и десетина пъти препрочете една и съща страница от петъчния брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“. Джейкъб дремеше пред прозореца, а Герта слушаше по радиото футболен мач на немски. Можеше да е и „Най-доброто от речите на Адолф“. Реакцията на публиката би била същата.

Краткият комикс не му се стори смешен. Ланг мислеше дали е възможно да се проследи съобщение по електронната поща до определена телефонна линия.

Изведнъж от компютъра се разнесе звук като гонг и на екрана се появи съобщение. По картинката с неразпечатан плик разбра, че има поща, и без да е необходимо да знае италиански.

„Определете час, място и условия.“

Това беше всичко — кратко и ясно. „Пегас“ очевидно не бяха отнесли въпроса до правния си отдел.

Ланг вече се беше посъветвал с Герта и Джейкъб как да отговори.

„Църквата «Сан Клементе», Виа ди Сан Джовани в Латерано, Рим. Триклиниумът на Митра. 15:30 ч. четвъртък. Да дойде само един човек.“

Герта беше предложила срок след четиридесет и осем часа. За това време Ланг можеше да стигне до Рим от всяка точка на земното кълбо и нямаше да се разбере откъде е изпратил имейла. Мястото беше идея на Джейкъб. „Сан Клементе“ е типична за Рим, защото отразява няколко исторически периода. Семплата фасада е от осемнадесети век, но църквата е действала още от дванадесети. Под красиво изваяния олтар и мозайките, изобразяващи удавянето на Свети Климент, има останки от християнско светилище от четвъртото столетие. Още по-надолу са руините на храма на Митра — култ от първи век към мъжката плодовитост, пренесен в Рим от Персия и станал популярен сред военните.

Ланг си спомни, че църквата се поддържа и проучва от седемнадесетото столетие от орден на ирландски доминикански монаси. Доколкото му беше известно, все още не бяха намерили уиски.

Предимствата на мястото при евентуално враждебна среща бяха няколко. Първо, малцина туристи знаеха за църквата. Второ, храмът на Митра се състоеше от тесни коридори, по които можеше да мине само един човек. И трето, църквата се намираще в подножието на стръмен хълм, откъдето Джейкъб щеше да наблюдава и да се обади на Ланг по мобилния телефон, ако усети, че му готвят клопка. А Герта със снайпера без проблеми щеше да пази единствения вход.

3.

Рим, Латерано

15:30 ч., четвъртък

Църквите в Рим се затварят в дванадесет и тридесет на обяд в делнични дни и се отварят отново след три и половина. В десет часа Джейкъб и Герта бяха отишли на втория етаж на склада на магазин за обувки на срещната страна на Виа ди Сан Джовани. По обичайния за италианците начин за търгуване, магазинерът прие шепя банкноти, без да задава въпроси, срещу разрешението да използват помещението. В края на краищата, омразните данъчни инспектори нямаше да разберат за тези пари.

С педантичност, нехарактерна за Рим, монах, облечен в кафяво расо, отвори вратата точно в три и половина. Затъкнал револвер в колана на гърба си, Ланг тръгна след него и мина край украсеното с богати дърворезби оградено място за хора вляво.

Монахът изчезна и той остана сам. Ланг се приближи до олтара и разгледа детайлно изобразените животни и листа на мозайките в апсидата.

На разстояние шест-седем метра една от друга на ниския таван светеха слаби крушки. Някъде долу се чуваше течаща вода — напомняне, че Рим е разположен върху стотици извори. От повечето фонтани течеше питейна вода. Квадратният тунел беше широк колкото да минат двама души и издълбан в скала, на която оскъдната светлина придаваше червеникав оттенък. От стенописите гледаха печални и мрачни лица. Повечето се бяха предали на времето, занемареността и влагата.

Таванът на храма от четвърти век беше малко по-висок. Ланг застана неподвижно и се вслуша в течащата вода. Всеки, който твърди, че тишината няма звук, не е ходил в слабо осветена древна руина и не се е ослушвал за стъпки на евентуален убиец.

До следващото ниво — на петнадесетина метра под улиците на града — водеше спирално метално стълбище. Останките от храма на Митра бяха осветени още по-слабо от горния етаж. Тясно пространство отделяше полуразрушените стени, които стигаха до

кръста на Ланг. На всеки завой към ниския сводест таван се издигаха метални скелета. Ланг не беше сигурен дали са поставени от работниците, участващи в разкопките, или ги използват, за да крепят древната постройка.

Мястото определено не беше подходящо за страдащи от клаустрофобия.

През решетките на външните стени се виждаше бързотечаща вода, черна като петрол. Купчините тухли и строителни материали свидетелстваха, че се извършва реставрация, но нямаше работници. Мисълта, че е сам под многовековните развалини, засили хладината.

Най-после тясната пътека стигна до голямо помещение. В каменните стени бяха издялани дълги пейки. В средата имаше висок колкото шкаф блок от бял мрамор. На светлината на крушките на тавана изпъкваха барелефите на Митра, който убива бик.

Това беше триклиниумът — стаята, използвана за ритуални пирове. Ланг присви очи и погледна часовника си. Три и тридесет и седем минути. Седна на една пейка и зачака. Компания му правеха само енергичното ромолене на водата и духовете на пируващите римляни отпреди две хиляди години.

Не полъхваше ветрец, но въпреки това мракът сякаш изпълзяваше от ъглите и очертаваше силуетите на въображаеми чудовища по стените. Револверът в колана му вече не беше неудобство, а сигурност.

Ланг се наклони отново да види колко е часът, когато чу друг шум, освен водата. Той се изправи и се обърна, за да определи посоката. Звукът стана по-ясен и Ланг разпозна стъпки по камъка.

Извади револвера, премести се в далечния край на помещението и застана зад олтара. Искаше му се Герта да беше имала време да му осигури по-добро оръжие, например автоматичен пистолет с по-голям калибър и пълнител, вместо револвер с шест патрона, но поне имаше предимството на изненадата.

Или поне така си мислеше.

Макар че мракът скриваше лицето на човека, Ланг позна посребрените коси на тамплиера, който застана на входа.

— Хайде, господин Райли, не е необходимо да се криете. Ако исках да ви нараня, нямаше да преминете първото ниво.

Ланг хвана оръжието с две ръце и насочи дулото към гърдите му. Едва ли щеше да пропусне от това разстояние.

— Да, страдам от лека мания за преследване. Вие изпекохте тестисите ми. Дръжте ръцете си така, че да ги виждам, и встрани от тялото си, пристъпете напред и сложете дланите си на олтара.

Тамплиерът се подчини. Ланг го претърси, но не намери оръжие.

— И след като се уверихте, че не представлявам заплаха, вероятно ще ми кажете защо поискахте да се срещнем.

Ланг посочи една от каменните пейки и седна така, че тамплиерът да бъде между него и входа.

— Ако някой влезе, свършено е с вас.

Мъжът въздъхна дълбоко.

— Пак ще повторя, че ако ви искахме мъртъв, нямаше да сте тук, господин Райли. Но може ли да зарежем заплахите и да започнем да разговаряме по въпроса? Предполагам, че искате нещо от нас, щом пожелахте да се свържем.

Той погледна Ланг в очите, бавно бръкна в джоба на самото си, извади сребърната си табакера, взе цигара и я запали.

— Имате право — рече Ланг. — Изнудвате Църквата от седемстотин години. Сега е ваш ред да дадете пари срещу мълчанието ми.

Тамплиерът не се изненада. Очевидно очакваше това.

— Колко?

Ланг беше мислил дълго по този въпрос. Сумата трябваше да бъде достатъчно голяма, за да ги накаже, но не чак толкова, че да ги накара да се изкушат да го убият и да рискуват с писмото. Той беше подготвен да преговаря. Беше се научил от пазаренето с прокурорите, за да измоли по-снизходителни присъди за клиентите си. Но никога не беше преговарял за нещо толкова сериозно.

— Половин милиард годишно да се изплащат на фондация на името на Джанет и Джефри Холт.

Мъжът повдигна посивелите си вежди. Или беше изненадан, или се преструваше.

— Не съм чувал за нея.

Ланг кихна. Студът от камъка на който седяха, започваше да прониква в тялото му. Стана, без да откъсва поглед от изхода.

— Все още не съществува. Джанет Холт ми беше сестра. Вие я изгорихте жива заедно със сина ѝ, когато запалихте онази къща в Париж.

Тамплиерът бавно кимна.

— Ще използвате фондация, за да насочвате средствата към...

— Не. Фондацията ще бъде истинска.

Ланг беше мислил много и по този въпрос, откакто Джейкъб го убеди, че разкриването на тайната на тамплиерите ще причини повече зло, отколкото добро. Първо му хрумна колко много пари може да поиска и какви къщи, яхти и джетове може да си купи. Простата и грозна истина беше, че идеята да прекарва отпуските си на едни и същи места беше почти толкова привлекателна, колкото и да страда от морска болест. Ужасът му от летене се засилваше обратнопропорционално на размерите на самолета. Любимият му автомобил беше „Порше“, живееше точно където искаше и си докарваше неприлично големи доходи от печелене на съдебни дела — и това му доставяше удоволствие. В живота му липсваше единствено Доун, но дори тамплиерите не можеха да му я върнат.

Освен това нямаше начин да запази в тайна такава голяма сума. Не се изискваше кой знае какво въображение, за да си представи ордите от търговски агенти, наредени на опашка, за да го затрупат с молби да закупи акции, съмнителни ценни книжа и още по-сомнителни дарения за благотворителни цели. Представяше си и как данъчните служби ще се облизват при перспективата да му вземат голяма част от парите, за да запущват постоянно отварящите се дупки в бюджета. Благотворителната фондация щеше да увековечи паметта на Джанет и Джеф и да му позволи да харчи огромни суми, там където те биха искали, например за деца като Джеф в бедни страни.

Среброкосият се усмихна хладно.

— Вие сте истински филантроп, точно като съгражданина ви Тед Търнър.

— По-голям. Не се ожених за Джейн Фонда.

Ланг забеляза, че тамплиерът не възрази срещу цената. Това беше сигурен знак, че е трябвало да поиска повече.

— Има и още нещо...

— Винаги има — иронично подхвърли среброкосият.

— Приписахте ми вината за убийство в Атланта и за още едно в Лондон. Искам да прочета в „Таймс“ и в „Атланта Джърнъл“, че убийствата са разкрити и извършителят е арестуван.

Мъжът потърси къде да хвърли цигарата си и накрая я стъпка на каменния под.

— Това може да се окаже трудно.

— Не твърдя, че ще бъде лесно. Имате хора, готови да скачат от прозорци, затова сигурно ще намерите кой да поеме вината.

Човекът кимна в потвърждение, че ще изпълни и това искане.

— И ще знаем ли у кого е писмото?

Ланг поклати глава.

— Не съм вчерашен, приятелю. Няма да кажа къде е писмото. Животът ми е твърде скъп. Пък и знаете, че няма да разкрия публично тайната ви, защото това ще сложи край на финансирането на фондацията.

— Всички ще умрем, господин Райли. Какво ще стане тогава?

— Ако фондацията ме надживее, същото ще се случи и с тайната ви. Ще трябва да поемете риска, че ще се погрижа да не застраша ежегодното финансиране на фондацията.

Тамплиерът се вторачи в него, сякаш се опитваше да вземе някакво решение.

— За половин милиард долара на година мисля, че имам правото да чуя точно как открихте гробницата, господин Райли. Знаем по-голямата част, но останалото... Няма да ми е приятно да давам още пари, ако някой друг...

— Напълно справедливо — прекъсна го Ланг. — Знаете за дневника на тамплиера. Там е посочено, че тайната се намира в югозападна Франция. Открих я с помощта на картината. В надписа „ETINARCADIAEGOSUM“ нямаше логика. Думите бяха твърде много. Предположих, че е игрословица, анаграма, и пренаредих буквите.

Ланг извади от джоба си карта на града и започна да пише в бялото поле.

„Et in Arcadia Ego (Sum)
Arcam Dei Iesu Tango

Arca — гроб, винителен падеж.
Dei — Бог, дателен падеж.
Iesu — Исус, притежателен падеж.
Tango — докосвам.“

— „Докосвам гроба на Бог Исус.“ Докато картината на Пусен съществува, и други може да се досетят какво означава надписът.

— След като разкрихте тайната ни, всички копия на картината бяха унищожени. Оригиналът е в Лувъра.

— И аз бих искал да попитам нещо. Как тамплиерите са разбрали къде е гробът?

Среброкосият извади друга цигара.

— Когато владеехме Ерусалим, един от нас намери документи на арамейски, древен иврит, подобни на ръкописите от Мъртво море — молба, в която Йосиф Ариматейски и Мария Магдалина искат разрешение от Пилат да заминат за друга част на Римската империя и да вземат трупа на Исус, за да го погребат повторно. На пергамента беше написано одобрение на латински. Братята ни от онова време познавали посочените места и реки и намерили гроба. Това би поставило в неудобно положение Църквата, тъй като според нея тленното тяло на Христос се било възнесло на небето. Ватиканът решил да ни плаща, за да пазим тайната.

— Защо Ватиканът не е унищожил гробницата и съдържанието ѝ? — Ланг смяташе, че е отговорил правилно на същия въпрос, зададен от Герта, но искаше да бъде сигурен.

Тамплиерът погледна горящия край на цигарата си. Бяха потънки и по-дълги от фабричните марки, които Ланг беше виждал, и вероятно правени по поръчка. Преди да отговори, мъжът дръпна дълбоко дима.

— И да извърши най-голямото светотатство? По-добре понтифът да изрови Свети Петър и да го хвърли в Тибър. Не стига, че тялото на нашия Спасител не се е възнесло на небето, но и гностиците са се оказали прави. Освен това папата е видял само част от документите, които намерихме. Запазихме в тайна къде точно са отишли Йосиф и Мария.

Ланг не беше водил по-странен разговор. Седеше сред руините на древен храм и спокойно обсъждаше тези неща с човека, косвено отговорен за смъртта на семейството му — първият, когото съзнателно искаше да убие. Знаеше обаче, че няма да го направи.

— Оставили сте много улики за такава важна тайна. Обясните за картината на Пусен, но кръстът край пътя, който се намира на една линия със статуята?

— Тома е относително скорошна добавка и представлява знак само за онзи, който знае какво търси. Може би трябва да махнем единия или и двата ориентира.

Тамплиерът смени позата и отпусна ръце на коленете си в очакване на следващия въпрос. Негодникът изпитваше удоволствие да се хвали колко са умни членовете на ордена. Ланг искаше не просто да го убие, а да вкопчи пръсти в гърлото му и да гледа как животът се изцежда от арогантното му изражение.

Трезвият разум му подсказа, че е по-добре да научи каквото може.

— Организацията ви трябва да е доста голяма, след като проследихте картината от Лондон до Париж и Атланта.

По-възрастният мъж изпусна цигарен дим, обагрен в червено от светлината, създавайки илюзията, че издишва кръв. Стивън Кинг би харесал това.

— Не е голяма, но е изключително ефективна. Едва ли седем века ще опазиш в тайна международна организация, ако не е ефективна.

Тези хора съвсем не бяха изпълнени със смирение и скромност, както Пиетро правилно беше отбелязал преди седем столетия.

— Като мафията — подхвърли Ланг.

Устните на тамплиера се изкривиха надолу от презрение. Той се намръщи пренебрежително на сравнението, без да разбере иронията на Ланг.

— Моля ви, господин Райли! Мафията не е тайна организация, поне от четиридесет години. И повечето ѝ членове са в затвора или скоро ще бъдат там. Не, господин Райли, ние сме много по-компетентни. Имаме братя във всички западни страни, влиятелни членове на своите общества. Двама държавни глави и видни политици. Преподаватели, търговци, бизнесмени, учени, изтъкнати специалисти

във всички области. Достатъчно сме богати, за да купим половината държави в света, „Дженерал Мотърс“ и каквито други големи корпорации назовете. И политици. В Западния свят няма външна политика, която да не дирижираме. Предизвикваме конфликти, включително войни, когато това е изгодно за нас, и мир, когато не е.

Каква утешителна новина!

Човекът беше луд и страдаше от мания за величие, подсилена от стероиди. Или по-лошо — може би не беше луд. Но ако дори половината от твърденията му бяха верни, манияците по световните конспирации всъщност се оказваха оптимисти.

Ланг беше забравил колко му е студено. Изправи се и се протегна, разкършвайки ставите, които бяха започнали да го болят от хлада и влагата.

— Веднага щом прочета статиите във вестниците, ще ви изпратя по електронната поща указания къде да изпратите парите. И ако имате хора в пресата и смятате да съчините някаква фалшива история, не го правете. Ако ме арестуват, тамплиерите ще станат сензацията на века, а може би и на хилядолетието.

Среброкосият също стана и угаси цигарата си, като я настъпи с подметката на скъпите си италиански обувки.

— Да ви изпратя ли документите?

— Ще предположа, че сделката ни е отменена, ако не ги получа до един месец.

Тамплиерът поклати глава и изцъка с език.

— Не си губите времето и не се церемоните, както се изразявате вие, американците.

— Казваме още „каквото повикало, такова се обадило“. И вие не се церемонихте много със сестра ми и племенника ми.

— Всъщност е елементарно, господин Райли. Въпрос на оцеляване. Няма нищо лично. — Той се усмихна любезно, сякаш оправдаваше дребно закононарушение.

Копелето говореше сериозно. Неподправената първична омраза разпръсна влагата с горещината си. Ланг отново потисна желанието си да го сграбчи за гърлото. Спря го единствено мисълта, че ако го убие, ще си остане беглец и Ордена на тамплиерите ще продължи да съществува.

— Беше ми приятно — каза Ланг и тръгна към изхода.

— Да, разговорът достави удоволствие и на мен — отвърна тамплиерът.

Ланг изсумтя. Вампир се разпознава, защото не се отразява в огледало, а тамплиерът — по липсата на чувство за хумор.

Той отстъпи пред любопитството и се обърна.

— Един последен въпрос.

Среброкосият кимна.

— Разбира се.

— Всички сте мъже. Как се...

Онзи се усмихна.

— Как си осигуряваме членове, след като нямаме потомци? Също като доминиканците, францисканците и всеки друг орден. Привличаме ги. Разликата е, че ние търсим и вербуваме най-умните в света. Но не забравяйте, че в Църквата през четиринадесети век обетът за безбрачие е бил по-скоро форма, отколкото истина. Дори папите са имали любовници и деца. Ние... Е, предполагам, че отговорих на въпроса ви.

Ланг искаше да му зададе още хиляди въпроси, но не възнамеряваше да му доставя удоволствието, че проявява интерес.

Сенките по Виа ди Сан Джовани бяха започнали да се удължават, когато Ланг излезе от „Сан Клементе“. Дори отслабващата светлина на късния следобед го накара да трепне след сумрака в подземие. Той погледна часовника си и се изненада, като установи, че е бил долу само половин час.

Имаше чувството, че е възкръснал от собствения си гроб.

ТРЕТА ГЛАВА

1.

Лаго Маджоре

Седмица по-късно

Сара се нацупи, когато Ланг отказа да ѝ каже къде е. Опасяваше се, че телефонът все още се подслушва, и не искаше да излага на риск свободата си.

Във вестниците писаха, че двете убийства са извършени в опит да бъде открадната безценна картина на Никола Пусен, френски художник, за когото е отделено малко място в Лувъра. Тъй като я притежавал, Ланг бил заподозрян за кражбата, но истинският извършител бил разпознат и заловен в Лондон. Ланг не се изненада, че предполагаемият крадец е загинал при опит за бягство. Колата му била овъглена от необикновено силната експлозия в резултат от сблъсък с висока скорост и е било невъзможно да се идентифицират човешки останки. В нито един вестник не се споменаваше, че в Лондон е бил убит търговец на антики, нито какво общо е имал един портиер в Атланта с ценната картина.

„Нелогичните обяснения не плашат вестниците — с иронична усмивка помисли Ланг. — Иначе защо уводните им статии шумно хвалят някого, а година по-късно го критикуват безпощадно?“

Той почти изпита съжаление, че вече не е необходимо да се крие.

Двамата с Герта бяха на брега на езеро Маджоре сред няколко скупчени вили и бензиностанция на име „Ранчо“. В единствената странноприемница имаше само пет стаи за гости, но места за хранене за тридесет души, и беше пълна всяка вечер. Ланг напълняваше най-малко с половин килограм на ден.

Любеха се всяка сутрин, а след това лежаха изтощени, отлагаха ставането и гледаха как изгриващото слънце обагря в кървавочервено заснежените върхове на швейцарските Алпи. Пейзажът се отразяваше

в бездънните тъмни води на езерото, докато сутрешният ферибот оставеше дияра по повърхността.

През деня се разхождаха по брега като млади влюбени и се възхищаваха на красивите къщи, направени от хора, отхвърлили комерсиалното строителство, характерно за по-известния италиански курорт Комо.

След обилна вечеря двамата сядоха на терасата пред стаята и гледаха звездите, докато мъглата се протегнеше като пръсти, за да ги угаси. Веднага щом единият станеше, другият се втурваше към леглото, където трескаво се събличаха и отново се любеха, докато заспиваха от умора. Кой би искал подобно нещо да свърши?

Едва когато пътуваше към „Малпенза“, Ланг се стресна и се надигна на седалката на старото такси. Току-що беше прекарал първия ден от години, без да се сети за Доун. Мисълта го накара да се почувства виновен.

Но не за дълго.

2.

Атланта

Две седмици по-късно

Герта се влюби в Атланта. Тя гледаше изумено огромните къщи на Уест Пейсиз Фери и се чудеше как е възможно един човек да има такава голяма площ само за живеене. Харесаха ѝ и разнообразните ресторанти в Бъкхед. Огромните търговски центрове, площад Ленъкс и Фипс Плаза бяха рай за нея, а супермаркетите — обетованата земя. Множеството възможности за избор я възхищаваха и същевременно объркваха. По време на първото си пазаруване тя не можа да избере нищо, от което имаше повече от три варианта.

Ланг я заведе на мач на „Брейвс“. Герта прояви по-голям интерес към бирата и кренвиршите, отколкото към играта. Тя възприе любимото американско национално развлечение като голям разгорещен „Окtoberфест“ на открито.

Герта се влюби и в Мърморко, който отвърна на чувствата ѝ. Сара се беше погрижила за кучето, но съвсем не му липсваше, и Мърморко бурно изразяваше радостта си, когато Герта се върнеше в апартамента. Ланг се запита дали двадесетото столетие не би преминало по-спокойно, ако германците обичаха хората колкото кучетата.

Привързаността на Мърморко се превърна в източник на шеги между двамата. Всеки път, когато той я прегърнеше, кучето захапваше обувката, чорапите или панталоните му, ръмжеше и се опитваше да го издърпа.

Опасенията на Ланг от съжителството с жена не се оправдаха.

Първият осезаем удар върху вярата му в неприкосновеността на домашното огнище беше нанесен от Франсис.

Свещеникът дойде на вечеря — печени на скара наденички и студена бира „Будвайзер“.

Те му разказаха накратко тяхната версия за преживяванията си в Европа. Герта и Франсис поведоха спор, който се отклони от църквата през средновековното и се насочи към Мартин Лутър. Ланг ги остави, когато стигнаха до 1560 година, и отиде да си легне.

По настояване на Франсис Герта беше поканена на вечеря в „Мануел“. Свещеникът отхвърли възраженията на Ланг, че тези вечери по традиция са само за мъже, и по йезуитски маниер подчерта, че Ланг е решил така. На вечерята Ланг се изуми, като чу как Герта разказа виц на разбираем латински, макар да се запъваше. Нямахме представа, че тя знае и дума от този език.

Едва след няколко месеца той намери тънка книжка със съвременни анекдоти заедно с превода им на латински — „Amo, Amas, Amat: Научи латински и изненадай приятелите си“. Герта беше положила големи усилия да му достави удоволствие.

На мивката нямаше кремове за лице, нито копринено дамско бельо в чекмеджетата. Въпреки че тя беше винаги подходящо облечена, когато излизаха, мястото в гардероба на Ланг не намаля. Той се запита къде Герта държи дрехите си. Предположи, че годините, прекарани в малки апартаменти в Европа, са я накарали да бъде пестелива с пространството.

Тя се забавляваше, когато Ланг беше на работа, като съставяше списъци на задачите и заниманията през деня — пазаруване, разходки в паркове или само приятни мигове в компанията на Мърморко.

Ланг започна да гледа календара тревожно заради ускорението, с което приближаваше денят на заминаването ѝ. Беше прекалено упорит да го признае, но се страхуваше дори от мисълта.

3.

Атланта

Седмица по-късно

В една от онези вечери в началото на лятото в Атланта, когато човек лесно може да забрави, че температурата скоро ще стигне четиридесет градуса и най-лекото раздвижване въздуха се смята за ветреца, Ланг и Герта бавно разхождаха Мърморко по Пийчтрий, за да му позволят да подуши и да отвърне на посланията, оставени от другите кучета в затревената ивица между тротоара и улицата.

Герта заминаваше на другия ден и Ланг не беше в състояние да мисли за нищо друго.

— Ланг — попита тя, — посочил ли си облагодетелствани лица?

— От фондацията ли? Не, все още не съм. Стесних кръга до фондове за помощ в Централна Америка, специализирани в обучение и здравеопазване на деца като Джеф. Ще трябва да назнача персонал, за да пресее кандидатите. Ако аз разговарям с всички, ще се наложи да се откажа от адвокатската си практика.

Герта спря, за да може Мърморко да изследва особено интересно място.

— Не разбирам. Щом парите идват от Църквата към тамплиерите, а после при теб, защо не ги върнеш на Църквата?

Тя очевидно бе разсъждавала за това, защото рядко задаваше безсмислени въпроси.

— По две причини. Първо, ако парите бъдат върнати на Църквата, тамплиерите ще разберат и ще увеличат сумата за изнудването, ако вече не са го направили. Второ, непосредствените задачи на Църквата не са същите като моите. Не искам да прозвучи грубо, но в страните с ограничени ресурси децата отрано трябва да научат за контрола върху раждаемостта и безопасния секс, за да се пазят от СПИН и други неща, а Църквата не одобрява това.

— И католическата църква ще продължи да плаща пари на онези хора, защото не иска светът да знае, че тялото на Христос не се е възнесло на небето?

Мърморко се втурна напред и едва не изтръгна каишката от ръката ѝ.

Ланг я грабна и дръпна назад кучето.

— Не бързай толкова, приятелю. Да. Не съм теолог, но може и в двата случая Христос да е имал божествен произход. Църквата просто е направила грешка далеч в миналото и не иска да си признае.

Герта взе каишката.

— Да докоснеш надгробния камък на Божия син... Страхотно поклонение.

— Отначало не го възприемах така. Аз... — Ланг спря и я прегърна. — По дяволите надгробния камък, тамплиерите и всичко останало! Не искам да си тръгваш, Герта.

Тя отпусна глава на рамото му. Друга двойка им се усмихна, докато ги заобикаляше.

— Има ли смисъл да остана? Трябваше да те принудя да ми позволиш да дойда. Знам, че не мога да заменя Доун.

— Никой не може. Но ти не си заместник. Ти си неповторима и това е напълно достатъчно.

— Тогава предполагам, че ще остана, докато си щастлив с мен.

— Това означава завинаги.

Той я целуна, без да обръща внимание на клаксоните и шеговитите подвиквания на минаващите мотористи.

Мигът беше прекъснат от изсвирване на спирачки и силен удар.

Герта се освободи от прегръдките му.

— Мърморко! Mein Gott!^[1]

— По дяволите!

Кучето лежеше на тротоара, където беше отхвърлено след удар от автомобил.

От волвото слезе преbledняла и разтреперана жена.

— Не го видях кога е изтичал пред колата.

Ланг и Герта се втурнаха към все още конвулсивно потрепващото животно. Герта взе кучето и го притисна до гърдите си, без да се смущава от кръвта, която обагри блузата ѝ.

— Liebchen, liebchen^[2] — изстена тя. — Какво ти е?

Мърморко близна лицето ѝ, а после изцъкли очи и се отпусна неподвижно.

Ланг не беше виждал Герта да плаче. Мисълта, че е убивала хладнокръвно, направи скръбта ѝ още по-трогателна. Той взе кучето от ръцете ѝ, изненадан, че тялото вече е изстинало. Мърморко не дишаше и сърцето му не туптеше. Ланг коленичи и внимателно го сложи на земята, а сетне прегърна обезумялата от мъка Герта и ѝ зашепна утешително.

Наоколо се събра малка група минувачи и велосипедисти и други хора, привлечени от нездраво любопитство. Репликите им бяха тихи и изпълнени с уважение.

По-късно Ланг не можеше да си спомни какво се случи по-напред — възклицанието от изненада или подръпването на крачола на панталоните му. Той погледна надолу, убеден, че губи разсъдъка си. Мърморко ръмжеше доволно, захапал маншета на панталоните му. Локвата кръв около него беше изчезнала като утринна роса.

Герта и Ланг тръгнаха, без да промълвят дума. Кучето отново започна да души тревата. Ланг се замисли за далечния хълм във Франция и за необяснимата топлина, която беше усетил да се излъчва от каменния саркофаг, чието съществуване повечето християни биха отрекли.

Може би... Той поклати глава, отхвърляйки мисълта като невъзможна. Чувствата му към Герта бяха достатъчно чудо.

[1] Боже мой! (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Миличък (нем.). — Б.пр. ↑

Издание:

Грег Лумис. Тайната на „Пегас“

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2006

Редактор: Радка Бояджиева

ISBN: 954-585-704-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.